

Capitolul 1

INSEMNARE

Din partea traducatorului

Descoperirea prezentei vietii a Sfantului Nifon, Episcopul Constantianei de langa Alexandria Egiptului, se datoreste monahului Lazar din Manastirea Dionisiu, din Sfantul Munte Athos. Acesta, in preajma anului 1970, a gasit in biblioteca manastirii un manuscris vechi, necunoscut, cuprinzand viata, nevointele si invatatura Sfantului Ierarh Nifon al Constantianei, care a trait in veacul al IV-lea, veacul marilor ierarhi ai Bisericii, in aceeasi vreme cu Sfantul Atanasie cel Mare, Patriarhul Alexandriei, care a si luat parte la inscaunarea si apoi la ingroparea sa.

Spre deosebire de viata Sfantului Nifon, aflata in sinaxarele romanesti, la 23 decembrie, ziua de praznuire a marelui ierarh, prezenta viata este mult mai bogata. Cuprinde, intre altele, un numar de 23 de preafrumoase rugaciuni, pe care Sfantul Nifon le-a rostit in diferite imprejurari si descrie mai multe vedenii si descoperiri ale lui, dintre care cea mai minunata este cea a [Infricosatoarei Judecati](#).

Cartea cu viata Sfantului Ierarh Nifon, avand ca titlu *Un episcop ascet*, a fost tiparita de Manastirea Paraclitu, din apropierea Atenei, in mai multe editii. Prima a aparut in anul 1972, iar in 1980, a patra editie, dupa care s-a facut si prezenta traducere romaneasca, cu dorinta fierbinte ca aceasta viata minunata sa ajunga la cunostinta evlaviosilor romani, pentru folosul lor suflete.

Protosinghel Petroniu Tanase

Staretul Schitului Romanesc Prodromu

Sfantul Munte Athos - 23 decembrie 1986

DIN EGIPT LA CONSTANTINOPOL

In timpul marelui Constantin, traia in Constantinopol un demnitar al palatului imparatesc, numit Savatie. Era ostas incercat si imparatul l-a numit general al armatei, in orasul Almiropole din Egipt. Toti orasenii il cinsteau si-i dadeau multa atentie, dar mai ales primul guvernator al orasului numit Agapit. Adeseori el mergea la casa generalului, insotit de fiul sau Nifon, care era de opt ani.

Intr-o zi, cum stateau de vorba, Savatie intreba pe guvernator:

- Stie carte baiatul? Iar Agapit a raspuns:
- Din pacate nu stie, pentru ca orasul nostru nu are profesori.
- Si, si de ce nu-l trimiti la Constantinopol? Continua generalul.

Sunt bucuros sa stea la mine acasa si sa invete Sfintele Scripturi".

Agapit a ramas incantat de aceasta binevoitoare propunere. A multumit calduros lui Savatie si a inceput sa pregateasca pe baiat. Peste cateva zile i l-a dat sa-l trimita la Constantinopol.

Ajungand in capitala imperiului, Nifon a fost primit cu multa bunatate de femeia

generalului, care l-a dat in seama unui invatator priceput si credincios ca sa-l invete Sfintele Scripturi.

Copilul invata cu multa sarguinta. Avea atata dorinta sa invete, incat se indeletnicea cu invatatura si o buna parte din timpul noptii. Astfel, in scurt timp, a ajuns sa invete multe. Totodata, arata sa aiba mare evlavie fata de Dumnezeu. Ii placea sa mearga la sfintele slujbe si, cand auzea citindu-se despre luptele si chinurile mucenicilor, se minuna nespus de ravna si barbatia lor. De aceea, cand gasea Vietile Sfintilor, cuviosi sau mucenici, le citea cu sete si atentie, castigand astfel mult folos sufletesc.

Aceste invataturi il faceau sa iubeasca linistea, blandetea si smerenia. Toti il admirau cand il vedeau la o varsta asa de tanara, avand minte si intelepciune de batran.

In chip deosebit avea mare dragoste fata de saraci. Ii ajuta din toata inima si le inlesnea cat putea toate cele de trebuinta.

Auzind odata de la un bun crestin ca trebuie sa ne pazim curati de pacatele trupesti, el se intreba: "Oare voi putea implini si eu aceasta virtute? Fiindca, pentru a scapa de focul carnii, trebuie o lupta crancena, de astazi inainte, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu voi mai privi la chip de femeie".

ISPITA

Trecuse multa vreme si Nifon sporise si in cunostinta si in virtute. Era acum aproape flacau; ii era dor de parinti si de patrie si se pregatea sa plece. Femeia generalului Savatie, inasa, care nu avea copii, vazand virtutea si sporirea lui Nifon, se straduia sa-l tina ca sa-l infieze si sa-l faca mostenitor al averii lor. Dar, neputandu-l indupleca, a cazut in adanca mahnire. Cand a vazut-o asa de mahnita si a aflat pricina mahnirii ei, iconomul casei a cerut sa-l dea pe tanar in seama lui, adaugand: "Il voi face eu sa uite cu totul si de parinti si de patrie".

Deci, l-a luat iconomul si a inceput sa-l tarasca pe la petrecerile tinerilor cu viata stricata si la felurite distractii. Iar Nifon, tanar si fara experienta cum era, s-a dedat la aceasta viata de petreceri, la chefuri si risipa, ca sa se mangaie, chipurile, de mahnire si de lipsa parintilor.

Tineretea este lesne tarata pe aceste cai: *caci Vorbele rele strica obiceiurile bune*. Betia, prostia, dezmatul i-au intunecat mintea tanarului si astfel, cel ce mai inainte era tacut, pasnic, smerit, acum devenise flecar, batjocoritor, dansator, petrecaret. Uitase cu totul si parinti si patrie si rudenii. Parasise studiile si nu se mai grijea de nici o virtute.

Vazand-l in aceasta stare, un bun crestin ii zicea adesea: "Vai de tine, Nifone, in ce stare ai ajuns! Vino-ti in fire si cauta sa te indreptezi!"

Aceste cuvinte faceau pe Nifon sa ofteze si sa lacrimizeze adeseori, gandindu-se la viata pe care o duce, inasa, cu toate acestea, nu putea sa o lepede. Il tiraniza puterea obisnuitei.

Intr-o zi, s-a dus sa vada pe un prieten al sau Nicodim. Acesta cum l-a vazut, se uita tinta la el, privindu-l curios. Mirat, Nifon ii zice: "Ce te uiti asa la mine? Pentru prima data ma vezi?" Atunci Nicodim ii raspunde: "Crede-ma, prietene, ca tare te-ai pierdut. Fata ta mi se pare schimonosita si neagra ca unui arap..."

Nifon a inteles; faptele lui pacatoase il faceau sa arate asa. Rusinat, si-a acoperit fata cu mainile si a plecat, zicandu-si in sine: "Vai de mine, de trei ori ticalosul! Cum am ajuns in aceasta stare jalnica! Putea--voi oare sa ma pocaiesc si sa ma indreptez? Cine sa-mi spuna aceasta? Cine sa ma incredinteze ca ma va milui Domnul? Cum voi indrazni sa cer mila de la Dumnezeu, dupa atatea pacate cate am facut?"

PE CALEA INTOARCERII

A cazut apoi intr-o adanca meditatie si tot felul de ganduri i-au framantat creierul pana seara. Astfel, mahnit, s-a culcat flamand. Dar indata a zis intru sine: "Sa ma scol sa fac macar o mica rugaciune catre Dumnezeu".

Cand, insa, a inteles acest gand al lui, diavolul, ca un urator de bine ce este, a inceput sa-i bantuie sufletul cu o teama ciudata, soptindu-i un gand cu totul bizar: "Daca te scoli acum noaptea ca sa te rogi, indata te vei indraci si vei innbuni". Cu acest gand, diavolul l-a tulburat si speriat mult timp. Totusi, Nifon a reusit sa biruie teama, zicandu-si intru sine: "Cata vreme mi-am petrecut noptile in pacate, n-am patit nimic nici un rau si sa patesc acum cand vreau sa ma rog lui Dumnezeu? Anatema tie, duh viclean si necurat!" Si indata a sarit din pat. Dar abia s-a intors spre rasarit cand, i-a aparut inainte un nor negru, care l-a speriat asa de tare incat, paralizat, a cazut in pat ca un mort. Se cutremura pentru pacatele sale si totodata, era foarte mirat de impiedicarea ce i-o facuse diavolul ca sa se roage.

Dimineata insa, caindu-se, a mers la biserica si s-a asezat intr-un colt. Apoi, ridicandu-si ochii a vazut icoana Maicii Domnului si, suspinand din adancul inimii, a zis: "Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu Fecioara, Maica milei si a indurarii, milostiveste-te spre mine pacatosul si ma miluieste!"

Rostind cu ochii inlacrimati aceasta rugaciune, i s-a parut ca Maica Domnului s-a intors si-l priveste cu fata blanda si vesela. Si Nifon, a simtit o mare mangaiere. A continuat sa se roage cu lacrimi multa vreme si apoi a iesit din biserica, zicandu-si: "Vezi, ticalosule, ca te iubeste Dumnezeu si te primeste sa te mantuiasca; si tu, L-ai parasit. Gandeste-te, nefericitule, cat de grabnic te-a ajutat acum Maica Domnului". Astfel, mangaiat, a dat slava lui Dumnezeu.

Alta data, mergand iarasi la acea biserica, a vazut un om pacatuind si l-a osandit in sinea lui si l-a urat. Cand a intrat in biserica si a ridicat privirea la icoana Maicii Domnului, o vede ca-l priveste cu asprime si ca-si intoarce fata de la el. Mare tulburare si mahnire a simtit Nifon din pricina aceasta. Mintea lui nu putea gasi pricina, dar cercetandu-se cu atentie, a inteles: ca osandise cu mintea pe acel om. De aceea Maica Domnului se intorcea acum de la el. Indata a cazut la pamant si si-a marturisit greseala. Plangea cu amar si ruga pe Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu sa-l ierte. Astfel, rugandu-se multa vreme, vede ca icoana il priveste cu fata vesela si asa a iesit usurat din biserica.

Din acel moment, ori de cate ori gresea cu ceva, icoana Maicii Domnului il mustra, iar el isi marturisea cu lacrimi greseala, primea iertare si mangaiere si se indrepta. Nu dupa multa vreme, a vazut in vis ca se afla intr-o casa mare. Deodata apar o mutime de draci negri si intunecati, care veneau furiosi asupra lui cu vadita intentie de a-l ucide. El a fugit in alta parte a casei si, gasind o biserica, a intrat inaintea ei, a inchis usile si a scapat de ei. Cand insa a iesit afara, iarasi au aparut negrii si intunecatii. Fugind el ca sa nu-l prinda, iarasi a intrat in biserica si asa a scapat.

Acest vis l-a avut mereu timp de o saptamana. De aici a inteles ca nu este cu putinta a se mantui de rautatile dracilor, daca nu merge adeseori la biserica sa se roage la casa Domnului, rugand pe Dumnezeu sa-l izbaveasca de uneltirile viclenilor draci.

IN LUPTA CU DRACUL NECURATIEI

Pe langa toate acestea, il lupta mult duhul cel rau si necurat al desfranarii. Iar el se lupta sa-l alunge, rugandu-se cu multa caldura lui Dumnezeu. Intr-o noapte, a vazut in vis pe intaiul Mucenic Stefan, care i-a zis: "Bucura-te, Nifone, robule al lui Dumnezeu. Frumoasa este viata ta, dar ai intinat-o cu vorbe desarte si cu injuraturi. Dar, daca te vei lupta sa biruiesti pe vicleanul drac care te indeamna la aceste pacate, eu iti fagaduiesc sa-ti vin in ajutor".

Nifon s-a trezit cu o puternica hotarare. Dupa ce a multumit Sfantului Stefan, a luat o

pietricica in gura si a tinut-o mai multe zile, ca sa nu mai vorbeasca cuvinte murdare. Si daca vreodata il insela vrajmasul si injura pe cineva, se retragea undeva la o parte si se lovea puternic cu pumnii peste obraz, zicandu-si: "Na! O sa te fac eu sa te smeresti si sa inveti blandetea si tacerea, sa nu te mai manii, nici sa mai injuri!"

Pentru aceeasi pricina si-a luat canon sa-si dea in fiecare zi cate patruzeci de pumni. Iar daca se intampla vreo ispita sau il lupta vreo patima atunci pumnii cadeau cate o suta doua. Lovindu-se astfel zilnic, a slabit mult cu trupul. Adeseori ametea de durere si cadea la pamant ca un mort, zicandu-si in sine: "Vai si vai de tine, ticalosule, Nifon! Daca aceasta putina durere nu o poti suferi, cum vei rabda nesuferitele chinuri ale iadului? Indrazneste inasa, pentru ca pe masura ce omul cel dinafara, trupul, slabeste, in aceeasi masura cel dinauntru, sufletul, se innoieste".

Vazandu-l diavolul ca-si pedepseste trupul cu atata cruzime, i-a zis: "De ce nu-ti este mila de grumazul tau si-l lovesti cu atata asprime? Iar fericitul nevoitor a raspuns: "Imputitul drac, ai venit si aici sa-mi dai sfaturi? Ar fi vai de tine, daca ai avea trup si ai cadea in mainile mele, ti-as arata eu ce fel de chinuri stie Nifon...!"

LACOMIA

Apoi, diavolul a inceput a-l lupta cu patima lacomiei, dar Nifon se impotriva cu multa barbatie si-l izgonea. Si, fiindca acela se intorcea infuriat si-l razboia din nou, Nifon, fiind incredintat de ajutorul lui Dumnezeu, zicea catre duhul cel viclean: "Azi voi manca si voi bea, ca sa-ti arat ca nici asa nu ma poti impiedica de la rugaciune, pentru ca am pe Dumnezeu in ajutor".

Dupa ce a mancat si a baut bine, a zis catre sine: "Cainele, dupa ce a mancat si a baut, latra bucuros. Deci si tu Nifone, dupa ce ai mancat si ai baut din toate darurile lui Dumnezeu, trebuie sa multumesti".

Astfel cugetand a mers la biserica si, ridicandu-si mainile spre cer, s-a rugat, zicand: "Slava Tie, Hristoase, Dumnezeul meu, ca m-ai saturat de bunatatile Tale cele pamantesti. Ci, te rog mult, Milostive, nu ma lipsi nici de cereasca Ta Imparatie!"

Aceasta rugaciune a rostit-o de mai multe ori. Apoi, adresandu-se diavolului, a zis: "Vezi, vicleanule si necuratule, ca am mancat si am baut si, cu toate acestea, n-ai putut sa ma opresti de la biserica, nici sa ma impiedici sa ma rog. Piei din ochii mei si du-te in intunericul cel mai dinafara!"

SOMNUL

Cand a auzit aceste cuvinte smerite, diavolul s-a infuriat si mai rau si i-a adus o somnolenta teribila si cascaturi neintrerupte, vrand astfel sa moleseasca pe cuviosul. Acesta inasa, dandu-si seama de ispita, a luat un toiag si a inceput a se lovi cu manie, zicand: "Rob nesaturat, ti-am dat de mancat si de baut. Mai vrei si somn? Te voi invata eu ca sa dormitezi!"

Zicand acestea, se lovea neintrerupt si tot mai tare, incat de durerea loviturilor, in chip firesc a fugit somnul. Apoi linistindu-se, se ruga cu trezvie. Dupa rugaciune, a zis iarasi: "Auzi, Nifone, acum dupa ce ai mancat si ai baut, daca vei sluji Domnului cu statornicie, iti voi da iarasi sa te indestulezi de darurile lui Hristos. Daca inasa, incepi sa dormitezi, te voi omora cu foamea si cu setea". Auzind diavolul aceste cuvinte a strigat infuriat: "Prost mai esti si mai viclean decat dracii. Cine te-a invatat atatea viclesuguri si rautati? Cu multi m-am luptat eu, dar cap tare ca al tau n-am intalnit pana acum. Nu-i destul ca ma chinuiesi si ma ocarasti, ci ma iei si in batjocura si, pe deasupra, spui la toti ca nu te temi de draci. Vai mie!

Daca il trantesc o data, el se scoala si ma tranteste de doua ori si de trei ori. Ce sa mai fac? Ei, dar acum este tanar. Il voi tara din nou in noroiul desfranarii".

Capitolul 2

IN FOCUL ISPITELOR TRUPESTI

Dupa cateva zile, diavolul a venit din nou, aprinzand si zadarand pe Nifon cu ganduri necurate. Acesta, insa, a inteles razboiul si a zis intru sine: "Sa o luam dar de la inceput, ticalosule Nifone".

Din acea zi a inceput sa manance numai paine uscata in fiecare zi, afara de sambata si Duminica. Apoi a mancat numai fructe si, dupa putine zile, a inceput sa manance o data la doua zile sau sa posteasca toata saptamana, suprimand si apa. Si asa isi domolea si osenea trupul. Mai ales pentru lipsirea de apa, obisnuia sa zica: "Daca un om posteste patruzeci de zile, iar un altul mananca regulat toata saptamana, fara insa sa bea apa, acest din urma suferi mai mult decat cel dintai. Pentru ca cine mananca fara sa bea apa, aprinde un foc in maruntaiele lui si este chinuit de sete, pe cand cel ce posteste si de paine si de apa, are lupta mai usoara".

Adeseori, cand ardea de sete, viteazul Nifon, pentru a birui pe diavol, punea apa intr-un pahar si zicea: "Suflete al meu, ce apa buna si rece o sa bei!" Dar numai atingea apa cu buzele si varsa apa pe pamant. Vicleanul diavol, urmarindu-l cu neadormita lupta i-a strigat: "Mi-ai stricat toate uneltirile, ticalosule, cu puterea Rastignitului, pe care o ai in tine. Cat de infricosata este puterea Domnului tau!" Si iarasi se inarma cu ispite si cu zadarari trupesti, luptandu-l in somn.

Odata i-a pricinuit un vis, ca a cazut intr-o fapta urata. Atunci el a sarit din pat si, intelegand ce i-a plasmuit in vis duhul necuratiei, a strigat catre sine: "Vai tie, Nifone, cat de mult ai dormit! Acum ce faci?" Si, chibzuind asupra pacatului ce-l facuse cu inchipuirea, a luat aceasta hotarare: "Acum, in loc de placere, o sa suferi o amara durere". Si apucand un lemn gros, a inceput sa se loveasca cu manie peste picioare, care multa vreme au fost negre de aceasta bataie. Si se ruga cu suspinuri, marturisindu-se lui Dumnezeu: "Iarta-ma, Doamne, ca am cazut in pacatul cel urat al desfranarii! Miluieste-ma pe mine pacatosul, nerusinatul, desfranatul, intinatul si ma povatuieste pe calea poruncilor Tale, precum doresc eu".

Astfel, s-a luptat tare cu duhul desfranarii, care l-a chinuit atat de mult, incat a ajuns sa-si loveasca trupul cu pietre. Paisprezece ani l-a luptat, pana cand Domnul l-a izbavit si l-a usurat, punand capat grelei lupte in acest fel. Dormind odata Nifon, i s-a parut ca se afla intr-un camp. Iar sanul lui era plin de murdarie si de putreziciune, care-l vatama in chip insuportabil, deoarece putoarea care iese de acolo il sufoca. Cum statea asa impovarat si mizerabil, i-a aparut inainte un barbat imbracat in alb, care i-a spus: "Hai, cu mine!"

L-a urmat, tinandu-si sanul, pana au ajuns la o groapa plina de noroi. Aici ingerul Domnului s-a intors catre Nifon: "Arunca in groapa ceea ce ai in san". S-a supus si indata a simtit o negraita usurare si o potolire deplina in trupul sau. Atunci s-a rugat cu caldura,

zicand: "Doamne, Care tii in mana toata faptura, Tu mi-ai dat putere impotriva duhurilor celor necurate, ca sa pot birui cu harul Prea Sfantului Tau Duh".

Cum a rostit aceste cuvinte, avandu-si mainile inaltate, i-a stralucit in fata Duhul lui Dumnezeu si i-a umplut inima de bucurie, zicandu-i: "Nifone, Nifone, iti dau putere si stapanire asupra necuratilor draci! Tu, insa, ingradeste-te totdeauna cu adanca smerenie, pentru ca iubesc foarte mult pe cei smeriti si Imi intorc fata de la cei mandri. Ia aminte, sa nu te juri niciodata, sa nu razi de nimeni si minciuna sa nu iasa din gura ta. Nu te mania si nu judeca pe cineva, chiar daca l-ai vedea pacatuind. Toate aceste pacate le voi pedepsi cu asprime. Ia aminte, sa nu te aduni cu cei pacatosi. Nu uita ca umbli printre cursele diavolului; pazeste-te sa nu cazi in vreo una. Indrazneste! Eu sunt cu tine!"

Revenindu-si in sine, sfantul a inteles ajutorul dumnezeiesc si a slavit din toata inima pe Preabunul Dumnezeu.

Cu adevarat, si-a zis, de acum duhul necuratiei nu mai are putere asupra mea. Chiar daca vreodata ca mai indrazni sa ma ispiteasca, eu voi fi mai tare decat el, cu ajutorul lui Dumnezeu. De aceea i-am zis: "Te inteleg, vicleanule, si stiu ce ma indemni sa fac: sa poftesc adica femeie si sa pacatuiesc cu trupul ei. Dar ce este acest trup? Sange, carne, vine, si inlauntru stomac plin de murdarie puturoasa! Daca mai ai pofta, mergi la mormant ca sa-l vezi putred si imputit. Deci, unde gasesti placere in toate acestea, caine nerusinat?"

Diavolul si-a dat seama de intelepciunea lui si se temea de el, iar sfantul il disprețuia si radea de neputinta lui. Dar cu toate acestea, vicleanul nu lasa in pace pe robul lui Dumnezeu, ci necontenit nascocea curse noi si viclene. Fiind fara de grija, dar nu neatent, Nifon a intrebat odata pe Domnul: "Doamne, oare a plecat cu desavarsire de la mine diavolul?" Dar inainte de a primi raspuns, vede undeva departe de chilia lui un caine negru intins pe niste gunoi. "Sa fie diavolul acel caine?" S-a intrebat el, aratandu-l cu degetul. Deodata cainele a sarit in picioare si alerga spre el infuriat: "Pe mine m-ai arata? Iata am venit" - a latrat cainele acela amenintator. Dar, cuviosul, sufland asupra lui, s-a facut nevazut.

Intr-o seara, iarasi, cum statea in strana bisericii, a venit vicleanul si s-a urcat pe picioarele lui. Cand a voit sa se ridice, picioarele lui erau parca legate. A inteles ca era diavolul. A scuipat asupra lui si i-a zis cu ocară. "O, nerusinatele vrajmas al lui Dumnezeu, ai uitat cate ai patit prin puterea Domnului meu Iisus Hristos?" S-a fortat sa-si miste putin piciorul drept si, ca si cum ar fi dat un picior satanei, i-a zis: "Dumnezeu sa te piarda, vicleanule! Sa stii bine ca eu nu ma tem de spurcatele tale viclenii".

INIMA INFRANTA SI SMERITA

Dupa cateva zile, Nifon a avut o vedenie. Se facea un drum larg care ducea spre rasarit si pe care-l pazeau o multime de barbati negri inarmati cu sulite si nu lasau pe nimeni sa treaca. La inceputul drumului se inghesuiau o multime de oameni dar nu inaintau pentru ca se temeau de acei negri. Intre oameni si afla si Nifon si se intreba cum ar putea trece pe drum fara primejdie. Cum stateau ei nedumeriti nestiind ce sa faca, a aparut un barbat imbracat in alb si s-a oprit langa ei.

- Ce-i cu frica aceasta care va stapaneste pe toti? a intrebat el.
- Ne temem de negrii aceia, au raspuns ei.
- Si tu de ce nu mergi? s-a adresat lui Nifon.
- De aceeasi frica, a raspuns el.
- Nu te-ai rugat niciodata ca sa ti se dea smerenie?
- Ba da, necontenit cer acest lucru de la Dumnezeu.
- Ei atunci iata ca ti-a trimis-o! Vezi minunea?

Se vedea ca si cum ingerul i-a despicat pieptul si i-ar fi scos inima inaintea tuturor. A aruncat-o la pamant si i-a pus alta in loc.

- Mergi acum pe drum, i-a poruncit ingerul. Negrii vor fi neputinciosi la trecerea ta si nu se va atinge de tine nici unul. Atunci multimea a rugat pe inger:

- Fa si cu noi, rugamu-te, cum ai facut cu el, ca sa putem merge fara impiedicare pe acest drum.

- Cereti si voi acest lucru de la Domnul cu rugaciune si cu post, si fiti siguri ca veti primi. Daca nu o cereti, nu o veti lua. Si daca nu o luati, nu puteti trece pe acest drum. Si sa stiti ca acesta este singurul drum care duce la viata. Vedeti, acesta care a luat *inima infranta si smerita*, de multi ani cere de la Dumnezeu si abia acum a dobandit-o. Uitati-va la el cum merge!

Intorcandu-si privirile, il vad strabatand drumul fara nici o impiedicare. A ajuns la prima straja alcatuita din doi negri, care cum l-au vazut, si-au scos sabiile impotriva lui. Dar mainile lor dintr-o data au intepenit si el a trecut netulburat. A ajuns la a doua garda, pe care a trecut-o in acelasi chip. Tot asa si cu a treia si cu a patra si cu toate celelalte.

Dupa putin timp a ajuns la un loc unde era adunata o multime mare de negri. Cum l-au vazut, toti s-au repezit asupra lui ca sa-l loveasca, dar au ramas inlemniti si neputinciosi.

Erau asa de multi, incat fericitul Nifon, negasind nici un loc de trecere, a inceput pe unii sa-i impunga si peste altii sa calce, ca sa-si deschida drum. "Cine a adunat aici atatia blestemati, ca sa ne inchida calea si sa nu mergem la viata?" a strigat el. Si pe cand toti il priveau cu admiratie, a strabatut drumul pana la capat.

Cand a disparut vedenia si Nifon si-a venit in sine, era nedumerit ce sa insemneze toate acestea. Dar Duhul Sfant i-a luminat mintea si l-a ajutat sa inteleaga. "Vrei sa intelegi ceea ce ai vazut? Ia aminte: calea pe care ai strabatut-o este calea cea stramta si ingusta. Negrii, sunt viclenii draci care stau impotriva tuturor celor ce vor sa treaca. Apoi trebuie sa mai stii, ca nimeni nu poate sa strabata aceasta cale, daca nu a cerut si nu a primit inima infranta si smerita. Tu ai cerut-o si ai primit-o. De acum *nu te vei mai teme de frica de noapte, de sageata ce zboara ziua si de lucrul care vine din intuneric*, pentru ca Cel Preainalt este scaparea ta. Ia, aminte, insa, ca mare ispita va veni asupra ta; dar nu te va birui pentru ca Eu sunt cu tine". Acestea i le-a zis Duhul lui Dumnezeu si l-a lasat. Apoi cuviosul a simtit o tainica si negraita mireasma, care l-a invaluit.

Inima omeneasca, a zis el intru sine, nu-si poate inchipui cu ce se aseamana dulceata miresmei Sfantului Duh. Intrece orice bucurie si fericire. Niciodata n-as vrea sa mai gust din placerile si dulcetile lumii.

Parasind aceste cugetari, iarasi s-a pornit asupra sa, zicand: "Vai de mine pacatosul, raul, nelegiuitul, vicleanul, blestematul! Vai de mine ca si pe draci i-am intrecut cu pacatele mele! Ce sa fac sa ma izbavesc de *cei ce lucreaza faradelegea*? Vai de mine ca ma aflu in *latura si in umbra mortii*..."

Totdeauna obisnuia sa zica "Vai de mine, pacatosul!" Cand mergea la biserica, dupa slujba se inchina tuturor cu multa smerenie, iar el isi pleca privirea, ca sa nu vada pe cineva care i se inchina lui; asa de mult usa slava omeneasca. De multe ori l-am auzit, zice ieromonahul Petru, ucenicul si scriitorul vietii lui, rugandu-se cu suspinuri si zicand: "Doamne, sa nu ma slaveasca oamenii, nici nu-i lasa sa ma respecte sa sa ma cinsteasca. Ci daruieste-mi slava care ramane in vesnicie. Pentru ca numai atunci se va odihni duhul meu, cand se va desfata langa Tine".

Adeseori mergand la biserica, se tanguia, zicand: "Ai venit aici, ticalosule, sa murdaresti pe acesti oameni sfinti? Vai de tine, intinatule! La vedere te arati om, dar cu viata si cu faptele esti ca un diavol viclean!" Si adauga: "Dumnezeule, miluieste-ma ca n-am facut nici un bine spre placerea Ta!"

Cu aceste ganduri isi calca in picioare iubirea de sine si se socotea ca este pamant sub picioarele fratilor. "Nifone, isi zicea adesea intru sine, praful pe care-l scutura fratii de pe sandale este mai de pret decat tine, pentru ca acela provine de sub picioare sfinte, pe cand tu, ticalosule, ai intrecut si pe draci cu ticalosia. O, vai de tine in ziua judecatii!"

Ticalosindu-se astfel pe sine, cinstea si slujea pe Dumnezeu cu o minunata evlavie.

Cand dadea un ban sau altceva vreunui sarac, zicea: *Ale Tale dintru ale Tale, Tie Iti aducem Doamne, de toate si pentru toate!* Apoi isi pleca capul, inchinandu-se cersetorului cu frica si cutremur, si adauga: "Nu-i destul ca vine Hristos la picioarele noastre ca sa cerseasca? Trebuie oare sa ne mai roage, sa ne implore, sa ni se inchine? Nicidecum! Ci, potrivit cu poruncile Lui, noi cei dintai trebuie sa-l mangaiem, sa avem mila de El. Fericit este cel ce se grijește de Hristos!"

Toata viata si-a petrecut-o in adanca smerenie. Daca vreodata se intampla sa cada in vreo greseala, alerga indata la biserica sa se spovedeasca, rugandu-se lui Dumnezeu cu suspinuri ca sa-l ierte. Obisnuia sa zica: "De vreme ce omul pacatuieste zilnic, de aceea trebuie sa se si pocaiasca. Astfel, ceea ce satana construieste, noi vom darama".

DIAVOLUL VINE DIN NOU

Asa cum ii prevestise Domnul, a venit si ispita cea mare. Era sambata si Nifon se ruga. In fiecare sambata isi incepea rugaciunea seara si o termina dimineata. Nu dormea deloc nici nu se aseza pe scaun cat de putin. Toata noaptea se ruga si facea metanii, imitand pe Daniil si pe ingeri, despre care proorocul David, zice: *Inchinati-va Lui toti ingerii Lui*. Aceasta randuiala o tinea nu numai duminicile, ci si la toate sarbatorile imparatesti, dupa o randuiala bisericeasca. Zicea o rugaciune de cu seara si o repeta pana dimineata. Si ce rugaciune era aceea? Plina de sfanta cunostinta si intelepciune. Cuprindea in sine toata teologia: Nasterea cea fara de inceput a Fiului, creatia Puterilor ceresti, cele graite si cele negraite, minunata iconomie dumnezeiasca, maretia fapturii, vesnicia, cele ceresti, cele pamantesti si cele dedesubt, cele vazute si cele nevazute, cele descoperite si cele nedescoperite, cele intelese de minte si cele neintelese, cum vom vedea mai departe, daca vom putea aduce de fata vreo parte din ea.

Deci in aceasta sambata si-a inceput rugaciunea ca de obicei. Deodata, aude ceva ca un puternic sunet de toaca, ce-i strabatu in urechi. S-a tulburat si s-a intrebat ce sa fie. In aceeasi clipa apare si diavolul care urla, si ameninta si se infuria asupra lui Nifon. I-a paralizat mintea si l-a lasat tulburat si infricosat. A voit sa se roage, dar mintea lui nu era limpede. Il stapanea o toropeala, balbaiala, somnolenta. De asemenea, flecareala, o intristare apasatoare si o mie de alte rele.

Si a continuat sa-l tiranizeze astfel, cautand sa-l lipseasca cu totul de mintea sa limpede si stapana pe sine. Cu totul ticalosit de intunecarea draceasca, Nifon a exclamat: "O, pacatosule Nifone, ti-au cazut acum pe cap toate pacatele. Ispita de care te temeai este cu adevarat infricosata; balaurul cel din adanc ti-a intunecat mintea si se afla inaintea ta. Ia aminte sa nu te inghita de viu!"

Zicand acestea si-a facut semnul Sfintei Cruci. Dar, nerusinatul diavol i-a produs o mare tulburare si il chinuia cu aceste cuvinte viclene: "Nu te mai ruga in zadar, ca de acum o sa traim impreuna amandoi. Nu mai voi misca de langa tine nici o clipa si iti voi da orice vei cere". Dar Nifon a raspuns: "Sa nu te aud, necuratule drac. Daca Atotputernicul ti-a ingaduit sa ma ucizi, primesc cu smerenie porunca Lui, dar daca n-a randuit asa Dumnezeuul meu, iti dispretuiesc toate viclesugurile tale!" Dar exista Dumnezeu?... Dumnezeu nu exista!" - i-a suflat diavolul in ureche. Si impreuna cu acest cuvint satanicesc i-a invaluit mintea cu un intuneric gros, zicandu-i iarasi: "Dar exista Dumnezeu?... Dumnezeu nu exista!..."

Pregatise de mai inainte, vicleanul, acest plan, ca sa intunece mintea cuviosului si sa-i strecoare, de ar fi posibil, indoiala ca nu exista Dumnezeu. Auzind, robul lui Dumnezeu, aceste teribile cuvinte, a strigat din adancul inimii: *Zis-a cel nebun in inima sa: nu este Dumnezeu!*. "Pieri, intuneric uracios si nu huli! Pieri din ochii mei, pentru ca eu cred cu tarie ca exista Dumnezeu, Cel ce te-a osandit in focul vesnic pentru viclesugurile tale".

Uratorul de bine, diavolul, infuriindu-se, i-a intunecat si mai mult mintea. Cu pacla

satanicestelor lui vraji i-a scos din minte toate cuvintele duhovnicesti. A incercat zadarnic sa zica un psalm ca de obicei, dar il rostea numai cu gura, caci mintea lui incetosata nu intelegea nimic. Acest lucru i-a pricinuit o durere si o mahnire de nerabdat.

"Vai de mine nenorocitul, nu stiu ce sa spun!" Si a inceput din nou rugaciunea cu mai multa osteneala. Acest chin in rugaciune a tinut patru ani incheiati. Si diavolul nu contenea a-i repeta zilnic: "Dumnezeu nu exista!"

Acest gand hulitor l-a afundat intr-o nemangaiata mahnire. Era asa de mare tulburarea si mahnirea lui, ca umbla ca un om deznadajduit si nepasator fata de toate. Iar diavolul ii soptea continuu: "Nu-ti cer altceva, fara numai sa incetezi rugaciunea de dimineata si de seara".

Robul lui Dumnezeu, uimit de nerusinarea aceluia, ii raspunde: "Chiar de as cadea in nelegiuirea de a ucide pe cineva, sau orice alt rau as face, de la picioarele Domnului meu Iisus Hristos nu ma departez".

- Ce spui? sopteste iar diavolul. Dar exista Hristos? Hristos nu exista!... Eu sunt stapanul a toate! Tu de ce te lepezi de mine?

- Da, ticalosule, exista Hristos! Si este totodata Dumnezeu si om, a raspuns Nifon. Pana cand, inrautatitule, o sa mai chinuisti faptura lui Dumnezeu? Iti inchipui ca o sa ma inseli, innegritule si intunecatule? Stiu bine ca esti intuneric, ca in intuneric te salasuiesti si cu intunericul lupti impotriva oamenilor si in intunericul cel mai dinafara te vei chinui in vecii vecilor! Fugi de langa mine vrajmas al lui Dumnezeu si al sfintilor Lui!

Inrautatitul, insa, nu se dezlipea deloc de langa el si repeta mereu ca, nu exista Dumnezeu. "Ce, ii soptea, vrei sa spui ca exista Dumnezeu? Unde ai vazut tu pe acest Dumnezeu de care zici? Cine ti l-a aratat? Unde sta? Unde locuieste? Arata-mi-l si voi crede si eu in El!"

Patru ani, precum am zis mai sus, l-a chinuit astfel. Fie ca manca, fie ca statea, se ruga sau orice altceva facea, diavolul, ii aducea acest gand, ca sa-l faca sa creada ca nu exista Dumnezeu. Ii sfredelea necontentit creierul si ii tulbura intelegerea cu aceasta neintrerupta repetare. Iar Nifon zicea ca exista Dumnezeu, dar uneori, amagit de diavolul, isi inchipuia ca nu exista. Ajunsese pana se se insele amaric. Dar cu toate acestea nu neglija rugaciunea si meditatiea.

Astfel, intr-o zi pe cand se ruga in biserica, vine din nou diavolul, aducandu-i acelasi gand. Atunci, deodata, vede ca-i apare chipul Domnului nostru Iisus Hristos. Nifon a suspinat din adancul inimii si, intinzandu-si mainile spre dumnezeiescul chip, a strigat: "Doamne, Dumnezeul meu, cauta spre mine, pentru ce m-ai parasit? Incredinteaza-ma cu adevarat ca existi, ca sa nu fiu silit sa incetez ceea ce fac pentru numele Tau si sa fac ceea ce imi zice cel rau". Apoi, s-a oprit, asteptand raspuns. Si, pe cand se uita la dumnezeiescul chip, acesta stralucea ca fulgerul, luminandu-i fata si umplandu-l de o negrita mireasma.

Coplesit de lumina si neputand rabda infricosata stralucire, a cazut tremurand cu fata la pamant, zicand: "Cred Intru Unul Dumnezeu, Tatal Atottiitorul, Facatorul cerului si al pamantului, vazutelor tuturor si nevazutelor. Si intru Unul Domn Iisus Hristos, Facatorul si Stapanul meu si intru Duhul Lui Cel sfant si de viata facator. Doamne Iisuse Hristoase, mult Milostive, nu te mania asupra mea si nu ma izgoni de la Tine, pe mine nelegiuitul care am indraznit sa nesocotesc Preasfant Numele Tau. Tu stii, Doamne, cum m-a legat vrajmasul afundandu-ma in otravita necredinta. De aceea, iarta-mi toata lipsa de evlavie fata de nemarginita Ta iubire de oameni!"

Dupa ce a rostit aceste cuvinte, s-a ridicat putin de la pamant si a vazut din nou preaslavitul chip. O vedenie mai presus de lume. Dumnezeiasca fata era preastralucita si-l privea cu multa blandete. Cu sufletul plin de bucurie, Nifon a inceput sa cante "Doamne miluieste" si a ramas coplesit de vederea cea mai presus de lume." Cu adevarat, mare este Dumnezeul crestinilor! e exclamat el, si de mare slava se invredniceste cel ce cade la preacuratele Lui picioare. Caci El nu lasa niciodata faptura Sa sa se piarda. Bindecuvantat este Dumnezeu si bindecuvantata este imparatia Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh, care m-a

mantuit pre mine cel ce eram *in latura si in umbra mortii!*"

A adus multe alte multumiri Domnului nostru Iisus Hristos, apoi a iesit din biserica, a mers la chilia lui si a dormit putin. Inima ii era coplesita de dumnezeiasca fericire. Era acum de mirare sa-l vezi umbland vesel, zambind si bucuos. Era asa de iubitor fata de toti, incat cunoscutii lui se intrebau mirati: "Atatia ani l-am vazut abatut si trist. Cum este asa de bucuos acum? Nu cumva sa fi avut vreo vedenie?" Se straduiau sa gaseasca o explicatie acelei taine. Dar el, din clipa in care a vazut astfel fata Domnului, nopti intregi statea cu ochii la cer si zicea:

"Miluieste-ma, Tu, Care, Te-ai facut om pentru mine; Tu, Care esti Fiul Unul nascut al lui Dumnezeu, indraznirea si mijlocitorul nostru catre Tatal; Tu, Care esti bogatia milostivirii si negraita iubire de oameni a necuprinsei Dumnezeiri!"

Apoi incepea sa-l infrunte pe cel rau, zicand: "Unde este inrautatitul care zicea ca nu exista Dumnezeu? Sa se umple acum de rusine necuratul diavol, mincinosul, intunecatul, cel plin de ura! Am vazut pe Domnul meu, Care m-a incredintat ca si pe fericitul Toma, cand nu credea. *Mareste suflete al meu pe Domnul si s-a bucurat Duhul meu de Dumnezeu, Mantuitorul meu!*" Cu aceste cuvinte de marire ale Maicii Domnului, lauda si multimea din toata inima Celui ce il cercetase cu acea negraita mireasma.

Intr-o seara, dupa ce si-a terminat randuiala sa de rugaciune, a adormit putin. Si a vazut in somn o mare nesfarsita si in mijlocul ei un imens stalp de foc, avand in varf un tron stralucit. Deodata ii apare cineva si-l intreaba: "De ce stai? Urca-te pe stalp, pentru ca trebuie sa te urci".

Cum a auzit acest glas, a inceput sa se catare. Cu mare osteneala a ajuns pana sus, dar in varf nu putea sa se urce. Mai ramasesera trei coti de urcat; se silea sa-si ridice picioarele, ca sa ajunga la tron, dar nu indraznea, pentru ca uitandu-se la nesfarsita intindere a marii, il cuprindea spaima.

"Vai, se gandea el, ce sa fac eu pacatosul! Daca ridic piciorul sa ajung in varf, ma tem ca nu cumva sa alunec si sa ma inec, iar ca sa ma intorc si sa cobor, este si mai greu". Era tulburat, nehotarat si nedumerit. Deodata, fara sa-si dea seama cum a indraznit, a facut un mic efort. A fost de ajuns ca sa paseasca usor si s-a asezat pe tron. Cu uimire privea acum orizontul deschis in jurul lui si se minuna, zicand: "Cum m-am urcat eu pana aici? Si cum voi putea sa ma cobor?" In acea clipa s-a trezit.

Uimit, se intreba ce sa insemneze toate acestea. Acelasi lucru l-a vazut si in alta seara, precum si a treia oara. Atunci nedumerirea lui a ajuns la culme. "Doamne, s-a rugat el, arata-mi ce inseamna aceasta vedenie!"

Si Domnul i-a deschis mintea si a inceput sa inteleaga singur. Urcarea pe stalp este drumul greu al virtutii, care duce la cetatea cea cereasca. Dar greutatea de a ajunge deasupra ei ce inseamna? De multe ori ne grijim de cele pamantesti si, astfel ne ingreuiem a ajunge la nepatimire. Tronul pe care am sezut si m-am odihnit uitandu-ma la toate este nepatimirea, care se afla deasupra tuturor virtutiilor, ca un tron. Cine se urca pe el, vede cu ochii, curat, si cele omenesti si cele dumnezeiesti, si intelege cum diavolul inseala pe oameni.

Dupa ce a talcuit visul, Nifon a dat din toata inima slava lui Dumnezeu, Care necontenit il ocroteste si-i poarta de grija.

VALOAREA POCAINTEI

Intr-o zi, mergand sa-l vizitez, l-am gasit in chilia sa citind. S-a bucurat din toata inima cand m-a vazut. M-a primit cu deosebita dragoste, apoi s-a aplecat din nou asupra cartii, Eu l-am intrerupt de la citire si am inceput sa-l intreb despre pocainta, la care el mi-a zis:

- Crede-ma fiule, ca Bunul Dumnezeu nu va judeca pe crestini pentru ca au pacatuit. M-am mirat mult de aceste cuvinte si l-am intrebat surprins:

- Atunci, dupa cum spuneti, pacatosii nu vor fi judecati? Trebuie adica sa credem ca nu exista judecata?

- Exista si prea exista, mi-a raspuns el.

- Atunci cine va fi judecat?

- Asculta, fiule, sa ti-o spun limpede: Dumnezeu nu judeca pe crestin pentru ca greseste, ci pentru ca nu se pocaieste. Pentru ca a pacatuit si a se pocai este omeneste, dar a nu se pocai este semnul diavolului si al dracilor lui. Fiindca nu traim necontenit in pocainta, de aceea vom fi judecati.

Mi-a povestit apoi cu multa intelepciune, un fapt vrednic de cunostinta, pe care auzindu-l, ramai uimit de negrita iubire de oameni a lui Dumnezeu. Atunci cand l-a cercetat pentru prima oara harul lui Dumnezeu si l-a adus la pocainta, i s-a intamplat ceva asemanator fiului risipitor din parabola. Se afla intr-un loc numit "al lui Aristah" si se gandea la pacatele sale. Deodata, harul Mangaietorului i-a atins inima si el si-a zis intru sine: "Pacatosule Nifone, sa mergem sa ne marturisim lui Dumnezeu pacatele. Nu stii daca vei mai trai pana maine; alearga dar acum. Ne asteapta acolo Tatal milostivilor, preainduratul Dumnezeu. Ca El asteapta pocainta noastra, a ticalosilor si intinatilor".

Cu aceste ganduri alergand la casa lui Dumnezeu, si-a ridicat mainile spre cer si a suspinat din adancul inimii: "Primeste, Parinte, pe mortul care si-a pierdut sufletul, primeste pe cel ce este groapa pacatelor; primeste pe hulitorul, vicleanul, nerusinatul, inrautatitul, pe cel intinat cu sufletul si cu trupul. Primeste pe cel robit de toate puterile dracesti. Miluieste-ma pe mine nelegiuitul, talharul, lepadatul, uraciunea pacatului! Miluieste-ma, Izvorule al tamaduirii, al milostivirii, si nu-ti intoarce de la mine fata Ta cea preabuna. Nu spune, Doamne: "nu te cunosc!" Nu ma intreba: unde ai fost pana acum? Nu ma trece cu vederea pe mine, tarana, fumul, stricaciunea, nelegiuirea, ocară, uraciunea, gunoiul, salasul dracilor si sminteala oamenilor! Nu ma lepada de la Tine, Stapane, ci indura-Te, si ma miluieste! Pentru ca stiu, Iubitorule de oameni, ca nu voiesti moartea pacatosului, ci sa-l intorci si sa-l faci viu. Nu Te voi lasa pana nu ma miluiesti si ma ajuti". Apoi a mai adaugat, cu suflet amarat si alte cuvinte pe langa acestea...

Deodata, un sunet a coborat din cer si a stralucit o infricosata raza de lumina. Acea lumina in chip de doua brate, s-a pogorat din inaltimea cerului si s-a infasurat in jurul Cuviosului. "Bine ai venit, fiul Meu cel pierdut! Acum ai reinviat, copilul Meu. Ti s-au luminat ochii, ti-a inflorit din nou tineretea si de acum ma vei slavi cu faptele tale".

Zicand acestea, a disparut spre cer, iar Cuviosul, din bucuria vedeniei, a venit in rapirea mintii. Iar dupa putin, revenindu-si in sine, a strigat: "Slava Tie, Doamne, slava Tie! Si asa zicea mereu, pentru ca inima lui era plina de dumnezeiasca mireasma si gura plina de dulceata duhovniceasca. Apoi, dupa aceasta negrita vedenie s-a rugat multa vreme. Si in chilia sa nu-si gasea loc, cuprins de aceeasi rapire si uimire a dumnezeiestii imbratisari. De atunci, precum spunea, a calatorit cu usurinta pe calea vietii, slujind Domnului.

Aceasta extraordinara minune am auzit-o din insasi gura lui. Ochii ii erau plini de lacrimi, cand cu teama, dar si cu o tainica bucurie, mi-a povestit-o. Pentru ca eu mereu il rugam staruitor si-l necajeam ca sa-mi povesteasca ceea ce i se intampla; iar el, fiindca ma iubea mult, nu-mi ascundea niciodata nimic.

A petrecut deci in rugaciune ziua aceea, in care l-a imbratisat Preamilostivul Dumnezeu. Seara, Cuviosul Nifon s-a rugat iarasi lui Dumnezeu cu aceste cuvinte:

"Doamne, Tu, Care ai intins cerul ca o piele si-l impodobesti cu stele, cu soare, cu luna si cu nori, impodobeste-ma si pe mine, in loc de stele cu smerenie, iar in locul soarelui sa-mi straluceasca Duhul Sfant inaintul meu. Drept luna, intelepciunea Ta sa-mi lumineze mintea; iar in loc de nori, imbraca-ma cu blandete, cu cuviosie si cu dreptate. Incalta picioarele mele cu gatirea Evangheliei pacii Tale. Dumnezeu meu, Dumnezeu meu! Tu, Care ai umplut vazduhul cu bogatia aerului, ca sa-l respire si sa se bucure oamenii, revarsa cu imbelugare, si in mine, harul si darul Sfantului si de viata Facatorului Tau Duh, ca sa devin asemenea cu Dumnezeu, curat si luminos, smerit si bland, "plin de har si de adevar". Inzestrea-ma,

Doamne, cu inelepciune si duhovniceasca cunostinta".

Cand a terminat aceste cuvinte, iarasi l-a imbratisat lumina cereasca. In acelasi timp, s-a arata un inger al lui Dumnezeu, tinand un vas plin de mir, pe care l-a varsat peste capul lui, de unde curgand, i-a udat tot trupul si locul s-a umplut de buna mireasma. Multa vreme apoi, din hainele lui se revarsa acea mireasma, si prietenii lui se mirau si se intrebau de unde vine aceasta, la care el le raspundea cu smerenie: "Eu una stiu, ca sunt cu totul cufundat in pacate, iar ce este aceasta nu stiu".

INALTIMEA SMERENIEI

Raspundea asa, pentru ca avea intelegere smerita si fugea de slava desarta si de mandrie, si necontentit se ruga lui Dumnezeu, zicand:

"Doamne, Tu Care ai aratat pe Prea Curata Maica Ta mai cinstita decat puterile ceresti, cu rugaciunile ei, iarta-mi pacatele mele si izgoneste de la mine toata necuratia, faradelegea, osandirea, razbunarea, mania, nedreptatea, nepasarea, slava desarta, mandria, iubirea de argint, nemilostivirea, betia, reaua impatimire si mai ales, inselatoarea si amara slava a oamenilor. Da, Doamne, fa ca oamenii sa ma socoteasca ca pe un nimic, sa ma urasca, sa nu fie om pe pamant care sa ma laude sa sa ma cinsteasca, Iubitorule de oameni. Nimeni, Doamne, sa nu spuna ca Nifon este sfant, ca sa nu fiu osandit din pricina lui. Izbaveste-ma de slava oamenilor, Dumnezeule al cerului si al pamantului; izbaveste-ma de desertaciunea cinstirii ce vine de la oameni. Cu astfel de rugaciuni isi ducea viata foarte smerita."

Intr-o zi, vorbea despre slava desarta si de smerenie, unor credinciosi care venisera la dansul. Cand a terminat, acestia i-au facut metanie si au plecat, dupa care, eu l-am intrebant:

- De ce, parinte, cand cineva iti face metanie, te uiti tinta la pamant?

- Fiule, mi-a raspuns el, cand un frate mi se inchina, cand cade la picioarele mele, eu in mintea mea ma cobor mai jos, pana la iad si stau acolo, pana cand omul se ridica. Atunci si eu ma ridic din iad si-i raspund. Pentru ca nu sunt vrednic eu, necuratul, ca fiii lui Dumnezeu sa cada la picioarele mele.

Am ramas uimit de aceste cuvinte ale lui si suspinand din adanc am exclamat:

"Doamne miluieste!"

- Nu te mira, fiule, mi-a zis, ci mai bine straduieste-te sa faci si tu la fel.

- Dar cum cobori in iad? l-am intrebant eu cu nedumerire.

- Daca nu poti cobora in iad, intra cu mintea ta sub picioarele fratelui. Daca nici aceasta nu o poti face, zi, macar: "Eu sunt mai pacatos decat toti oamenii!" Si, daca nici aceasta nu poti s-o faci, atunci pleaca-ti capul spre pamant, zicand: "Pamant sunt si in pamant ma voi intoarce". Si daca-ti vine greu, zi mereu acest dumnezeiesc cuvint: *Dumnezeule, milostiv fii mie pacatosului si ma mantuieste!*

CUM SA NE RUGAM IN BISERICA

- Fi foarte atent cand te gasesti in biserica, a continuat el. Sa nu vorbesti cu cineva si cand canti, nu te stradui din slava desarta sa faci glas frumos, spre placerea oamenilor.

- Oare este mare pacat acest lucru?

- Trebuie sa stii, fiule, ca deasupra oamenilor in biserica, se afla multime de ingeri, care canta impreuna in chip nevazut. Cand vreun credincios incepe sa glumeasca sau sa vorbeasca cu altii despre cele trupesti, ingerii care il vad, lasa cantarea si se intristeaza amar pentru starea lui, zicand: "O, in ce grea ticalosie a cazut sufletul acestui om! Cu cata nesimtire sta el in biserica, fara frica de Dumnezeu si fara de rusine. Dumnezeu i-a facut urechile ca sa

le umple de rugaciune smerita si evlavioasa, iar el le umple de ras si de barfeala!"

Aceste cuvinte m-au umplut de spaima, si de atunci intru in biserica cu mai multa evlavie. Imi aduc aminte de cele ce mi-a spus Cuviosul, iar, daca, vreodata uit si spun vreun cuvânt, ma gandesc cu teama si ma rusinez de ingerii lui Dumnezeu.

MAREA INCREDERE FATA DE DUMNEZEU

Intr-o dupaamiază stateam si ma bucuram de inteleptele lui invataturi. Cand s-a inserat am iesit impreuna si am mers la biserica Sfantului Mucenic Anastasie, ca sa ne rugam. Pe cand treceam pe o ulitam, am auzit de la o carciuma ras, vorbe urate si cantece lumesti. Robul lui Dumnezeu a suspinat cu mult dezgust, si-a inaltat privirea la cer, soptind ceva si ne-am continuat drumul. In aceeasi clipa a incetat toata acea neoranduiala draceasca. Astfel am trecut netulburati, fara sa ne intinam urechile cu nimic necurat. Dar dupa ce ne-am mai departat, iarasi au inceput ticalosii aceleiasi uraciuni.

Am inteles si m-am minunat. In clipa cand Nifon, indispus, si-a ridicat ochii la cer, a zis fara indoiala: "Doamne inchide-le gurile ca sa nu mai graiasca fara de rusine, pana trecem noi". Ceea ce s-a si intamplat.

Am ajuns la cinstita biserica a Sfantului Anastasie, ne-am rugat cu evlavie multa vreme, si apoi am plecat. In drum am intalnit o casa mare. Deasupra portii era zugravita Maica Domnului tinand in sfintele sale brate pe Prea Curatul Prunc, iar magii Ii ofereau darurile lor. Locuitorii orasului cinsteau foarte mult aceasta icoana si necontenit veneau si plecau, facand idelung rugaciuni.

Vazand dumnezeiescu chip al Domnului, cuviosul si-a ridicat mainile si, suspinand, a inceput a se ruga:

"Doamne, Dumnezeu cerului si al pamantului, primeste rugaciunea robului Tau, care traieste in pacate. Tu Doamne ai coborat din sanurile parintesti, fara sa le parasesti. Si, lasand minunatele puteri ceresti, ai intrat in pantecele preaslavitei Maicii Tale, a Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu Maria. O, preaslavita minune a buneii vointe a lui Dumnezeu! A trecut Domnul cu adevarat prin usile incuiate ale Fecioarei, gol la intrare si purtator de trup la iesire, usile ramanand de-a pururi incuiate. Ai intrat Dumnezeu desavarsit si ai iesit Dumnezeu desavarsit si om desavarsit. Cu doua firi, cu un ipostas, cu doua vointe: dumnezeiasca si omeneasca si de-a pururi Domn Iisus Hristos, Cuvantul si stralucirea Tatalui. Ai luat chipul robului, desi erai intru totul asemenea Tatalui, afara de nenastere si ai devenit asemenea cu noi in toate, afara de pacat. Ai umblat astfel printre oameni, savarsind negraite minunim ca sa-Ti arati si sa ne incredintezi de atotputernicia Ta dumnezeiasca. Nu ma lasa sa pier, Doamne Iisuse Hristoase, in multimea faradelegilor mele, ci arata-mi fata Ta cea milostiva si iubitoare. Umbreste-ma cu Duhul Tau cel Sfant. Tu stii, Bunule si Iubitorule de oameni, sa-mi mangai ticalosul meu suflet si sa-l imbogatesti cu mila iubirii Tale de oameni".

Astfel si-a varsat mirul rugaciunii sale sa a mai adaugat si multe alte rugaciuni. Deodata s-a auzit un sunet infricosator, ca al unui torent vijelios, venind de la icoana spre el. Duhul lui Dumnezeu s-a revarsat asupra lui ca un puternic vartej si l-a ridicat de la pamant. Se vedea in vazduh cu mainile ridicate. Cand a venit jos, fata lui stralucea ca soarele, Mergea acum, dar pareea ca nu se gandeste ca merge pe pamant. Ca si cum pamantul cinstea pe Cuviosul si se facea moale ca buretele sub picioarele lui. Ai fi crezut ca este fara trup si zboara prin vazduh. Il insotea slava lui Dumnezeu, care prefacuse greutatea cea simtitoare in usoara nepatimire.

Capitolul 3

INVATATURA DESPRE PATIMA DESFRANARII

Drumul nostru trecea pe langa o casa cu nume rau, de femei desfranate. Afara, la blestemata intrare, vedem un om cu o infatisare distinsa si foarte mahnit. Isi acoperea fata cu palmele si plangea, apoi isi ridica mainile spre cer, rugandu-se cu suspinuri si iarasi plangea plin de deznadesjde. Apropiindu-se de acel om necunoscut si distins, Nifon a inceput sa planga si el.

- Pentru numele Domnului, frate, i-a zis el, ce ti s-a intamplat de esti asa de trist si plangi nemangaiat, in fata intrarii? Spune-mi, te rog, pentru ca tanguirea ta imi frange inima.

- Cinstite Nifone, eu sunt ingerul lui Dumnezeu. Precum stii, fiecare crestin, la botez primeste de la Dumnezeu un inger pazitor al vietii lui. Am fost randuit si eu pazitor unui om; acesta insa, ma amaraste, pacatuind necontentit. Uite, acum se afla in casa de desfranate si pacatuieste cu o femeie de pe drum. Vazand aceasta cadere a lui, cum sa nu plang pentru chipul lui Dumnezeu cazut in asa intuneric?

- Dar de ce nu-l indemni sa fuga de pacat? L-a intrebat iarasi Nifon.

- Din nefericire nu pot, i-a raspuns ingerul, nu pot sa ma apropiu de el, caci din ceasul in care a inceput sa faca pacatul, s-a facut rob diavolilor si eu nu mai am nici o putere asupra lui.

- Dar cum nu mai ai nici o putere? Nu ti-a incredintat Dumnezeu mantuirea lui?

- Asculta-ma, robule al lui Dumnezeu. Domnul a creat pe om cu voie libera si l-a lasat sa mearga pe calea pe care o vrea el. I-a aratat si calea cea stramta, i-a aratat-o si pe cea larga si i-a spus: *stramta si cu intristare este calea ce duce la viata si, mare-i poarta si larga-i calea care duce spre pieire*. I-a arata inca si sfarsitul fiecărei cai: una se bucura de putina placere trecatoare si ajunge in iadul cel vesnic; iar cealalta are putina osteneala, dar castiga vesnica odihna in vecii vecilor. Ce indemn sa-i dau omului pe care mi l-a incredintat Dumnezeu, de vreme ce Insusu Hristos, Domnul nostru, cu gura Lui ii indeamna pe toti, invatandu-i si rugandu-i sa fuga de faptele cele necurate?

- Si de ce ridici mainile spre cer, suspinand cu amar?

- Am vazut pe diavoli in jurul lui cantand din gura si din chitare, batand din palme si razand batjocoritor de el. Ma doare inima vazand pe acei blestemati triumfand. De aceea, ma rog lui Dumnezeu sa mantuiasca fapta Sa de batjocura intunecatilor draci si sa-mi dea bucuria intoarcerii lui. Ma mai rog sa ma invredniceasca sa-I predau acest suflet neintinat si curatit prin pocainta.

Acestea a zis ingerul si a disparut din fata noastra. Apoi am plecat si noi. Pe drum, Cuviosul Nifon, mi-a zis ca nu exista fapta mai murdara decat desfranarea. Cu toate acestea, daca nelegiuitul se pocaieste, Preabunul Dumnezeu il primeste mai repede decat pe toti nelegiuitii si pacatosii, pentru ca patima aceasta se inradacineaza in firea omului si, pe deasupra si diavolul o atata mai mult cu tot felul de ispite. Pentru a birui cineva aceasta patima, trebuie sa se nevoiasca mult cu priveghere si post. Apoi a adaugat:

"Am vazut candva un om mergand pe calea cea larga a pacatului. Atunci mi s-au deschis ochii sufletului si am vazut in jurul lui vreo treizeci de diavoli: unii bazaiau ca mustele in fata lui, altii tiuiau in urechile lui ca tantarii, iar ceilalti il legasera de picioare si de gat si il trageau cu sila incoace si incolo. La aceasta priveliste mi s-au umplut ochii de lacrimi si ma gandeam ce sa insemneze funiile cu care il trageau pe om. Mi-a descoperit atunci Dumnezeu, ca fiecare funie corespunde unui fel de pacat. Diavolii, care zumzaie in urechi, il afunda in deznadesjde, iar cei cere ii bazaie in fata, il fac sa fie nerusinat si obraznic.

Deodata vad, urmandu-l de departe, pe ingerul sau, tinand in mana ceva ca un toiag de lemn, care la un capat avea un crin minunat. Mergea cu capul plecat, trist, adanc deznadajduit. Toata intristarea lui era din pricina acelui om. Il vedea cu totul in gura iadului, pentru ca era robit de tot felul de patimi. Am ridicat si eu mainile si ochii la cer, sa rostesc cateva cuvinte de rugaciune spre folosul lui. Dar viclenii diavoli, ca tantarii s-au repezit asupra mea intepandu-mi mainile, socotind ca astfel ma vor putea impiedica sa ma mai rog pentru el.

UNDELEMNUL CANDELEI

Cuviosul avea acest obicei minunat: cand trebuia sa se culce putin, punea mai intai un rand de pietre pe pamant si peste ele arunca o patura mica. Apoi canta imne de inmormantare ca si cum s-ar fi ingropat singur pe sine. Pe urma, zicea pe de rost patru Apostoli si patru Evanghelii si multe altele. Insemna apoi cu Sfanta Cruce asternutul, de trei ori si se culca, punand o piatra drept capatai. Adeseori in vis navaleau diavolii asupra lui, il tulburau si nu-l lasau sa doarma. Cuviosul lua atunci toiagul si ii lovea cu putere duhovniceasca, razand de neputinta lor, incat diavolii o patisera cu el. "Ce sa facem cu acest incapatanat, se tanguiau ei? Uneori ne loveste, alteori ne ocaraste si batjocoreste tot neamul nostru!"

Intr-o seara, cand robul lui Dumnezeu se culcase putin, a venit diavolul cu un tarnacop sa-l loveasca. Dar deodata, spaimantandu-se, a iesit afara cu mare zgomot si a pierit ca fumul. Pe cand fugea, scrasnea din dinti, zicand: "O, Marie, pretutindenii ma arzi, ocrotind pe acest tare de cap!"

Auzind aceste cuvinte, Nifon a inteles ca Maica Domnului il ocroteste si il apara. De aceea, el in fiecare seara, inainte de culcare, lua undelemn de la candela si se miruia pe frunte, la urechi si la toate simturile. De aceea s-a infricosat diavolul si s-a facut nevazut. Cand a vazut ce putere are undelemnul sfintit Maicii Domnului si al tuturor sfintilor, dadea adesea si la cunoscuti sa se unga inainte de culcare.

DUHUL SLAVEI DESARTE

Odata, cum vorbea despre slava desarta si alte lucruri duhovnicesti, mi-a zis:

"Duhul slavei desarte este foarte viclean si trebuie mare osteneala din partea robilor lui Dumnezeu ca sa se izbaveasca de el. Pentru ca face pe omul virtuos sa se laude pe sine. Daca este putin slabit de post, ii zice: "Uita-te in oglinda si-ti vezi fata cat este de slaba! Este firesc sa vina lumea la tine, ca la un pustnic vestit. Umbla cu capul plecat, vorbeste in soapta, numai cat sa te auzi si mergi incet ca sa te cinsteasca oamenii. Da, cand mergi pe drum ofteaza, uita-te cu evlavie spre cer. Pe cei din jur priveste-i de sus, ca sa zica oamenii: "Iata un mare sfant!" Si daca iei aminte la duhul slavei desarte, pana la urma zici si tu: "Da, ti se cuvina o cinste deosebita, chiar si un scaun episcopal. Sau cel putin preot sau diacon trebuie sa fii, de vreme ce toata lumea iti zice sfant. Apoi grijeste-te sa faci si vreo minune cu virtutiile tale si vei fi slavita si mai mult!"

Dar ce sa mai vorbesc in desert, a continuat Sfantul. Cand am inceput sa ma pocaiesc de multimea pacatelor mele, s-a repezit la mine duhul slavei desarte, umplandu-mi inima de bucurie. Mi-a alungat mahnirea, m-a umplut de o dulce mangaiere si a zis in mintea mea: "Acum tu esti mare si plin de virtuti, cine mai este pe pamant asemenea tie?"

Uneori mi-a adus si mirosuri de tamaie si zicea: "Vezi ca te inconjura ingerii si tamaiaza sfintenia ta? Apoi a adaugat: "Intr-adevar, Nifone, esti fericit ca ai biruit pe diavol! Si eu ma socoteam ca sunt asa cum ma arata duhul slavei desarte. Dumnezeu, insa, care nu vrea moartea pacatosului, mi-a dat dreapta socoteala a mintii. Deci, cand venea diavolul si-mi

zicea: "Cu adevarat, de acum esti Sfantul Nifon, caci cine altul pe pamant, traind in tulburari, mai lucreaza astfel de virtuti?"

Cand imi spunea acestea si altele asemenea, vrand sa ma insele, i-am zadarnicit viclesugurile, cu darul lui Dumnezeu.

Odata, imi povestea Cuviosul, cum duhul slavei desarte l-a luptat cu multa inversunare, zicandu-i: "Iata cel mai mare sfant al epocii noastre! Iata luminatorul lumii, iata um care prin virtutea lui se afla mai presus decat toti oamenii! I-a mai spus si multe altele silindu-se sa-l insele pe Cuviosul. Fericitul, insa, a inteles viclesugul diavolului si a zis intru sine:

"Ia aminte, pacatosule Nifon, sa nu te jefuiasca acest inselator de minte! Vezi smeritule, sa nu te batjocoreasca; pazeste-te ca si tu esti om ca toti ceilalti. Sa nu-ti pierzi mintea, ticalosule, sa nu te inganfezi si sa nu-ti inchipui ca esti ceva. Ce este un bob intr-un munte de grau? Un bob intre celelalte boabe? Asa si tu, esti un om intre ceilalti oameni. Din noroiul din care sunt facuti toti, din acela esti si tu. *Pamant esti si in pamant te vei intoarce*. Nu uita ca esti pacatos si sa fii judecat. Trezeste-te, pacatosule! Nu iti uita niciodata pacatele; tanguieste-te pentru amara vesnicie care te va inghiti. Acestea sa le cugeti, la acestea sa te gandesti zilnic si sa nu te inganfezi, socotind ca esti virtuos, drept si intelept, pentru ca aceasta te departeaza de Dumnezeu".

Cu o astfel de asezare sanatoasa, Cuviosul a respins duhul slavei desarte. Adesea, il vedeam cerandu-se cu diavolii; uneori ocarand si dispretuind neputinta lor, alteori alungandu-i in focul cel vesnic. Odata, duhul cel necurat, infatisandu-i-se ca un inger, a voit sa-l ispiteasca cu parerea de sine, zicandu-i: "De acum inainte vei incepe sa faci minuni si numele tau va fi slavit de oameni, pentru ca ai bineplacut mult inaintea lui Dumnezeu si El iti trimite, prin mine acest dar!" Robul lui Dumnezeu, insa, a inteles cursa diavolului, l-a privit ironic si a zis, luand in batjocura viclenia lui: "Stai sa fac o minune in fata ta!" Si vazand alaturi o piatra i-a zis: "Iti poruncesc piatra, cu puterea care mi-a adus-o acesta, sa te muti din locul tau in alta parte!" Dar piatra a ramas nemiscata si nu s-a clintit de la locul ei. Atunci, Cuviosul a ras de viclesugul diavolului, zicand: "Ingamfatule, raule si vicleanule! Darul tau nu a facut nimic!" Apoi, mustrandu-l cu dispret pentru inselaciunea lui, diavolul s-a facut nevazut.

Altadata iarasi, in timpul rugaciunii, duhul slavei desarte i-a adus gand de mandrie, ca adica, stand cu mainile inaltate catre Dumnezeu, se aseamana cu sfintii. Si nu numai atat, ci pe cand Nifon continua sa se roage, i-a adus un gand hulitor: "In ochii tuturor esti foarte mare, te-ai facut asemenea cu Dumnezeu!"

In clipa aceea Duhul Sfânt i-a inaltat mintea la cele cresti, i-a aratat ca Dumnezeu le tine pe toate si cat de mare si de infricosator este El; cum conduce cerul si pamantul, *marea si toate cele ce sunt intr-insele* cu mana Sa cea atotputernica. In acelasi timp a auzit un glas, zicandu-i:

"Ia aminte, Nifone, nu cumva tu conduci cerul si pamantul? Sileste-te sa intelegi cat de mare este Dumnezeu! Apoi cerceteaza-te pe sineti sa te vezi cat esti de mic si sa nu-ti mai inchipui vreodata ca esti ceva, deoarece diabolic este acest gand. Pazeste-te dar, sa nu te insele diavolul!"

Atunci Nifon se intoarse catre sine, zicandu-si:

"Pacatosule si de trei ori ticalos, iti inchipui ca esti om, stricaturele si inselatule? Unde ti-e mintea de o lasi sa se inganfeze astfel inaintea lui Dumnezeu? Te-ai facut potrivnic lui Dumnezeu, stricaturele si intunecatule! Esti pamant si gunoi si, cu obraznicie diavoleasca, te-ai facut dumnezeu? Rusine sa-ti fie! Nu te cutremuri, nu te temi de vaiul judecatii, nenorocitul si necuratule? Ce vei face? Unde te vei ascunde atunci? Pentru care vei da seama intai si pentru care pe urma? Pentru nerusinare, minciuna, sau hula? Pentru ura, mandrie sau pentru slava desarta? Pentru fatarnicie, pentru iubirea de argint sau pentru necuratie? Vai de tine, Nifone, nelegiuitule si raule! Nu-ti ajung atatea patimi? Te-ai facut si potrivnic lui Dumnezeu..."

Si, suspinand din adancul inimii, robul lui Dumnezeu a inceput a se ruga:

"Miluieste-ma, Dumnezeu, pe mine ratacitul si nu ma lepada pe mine sarmanul si nimicul! Ci, iarta-mi, ca un mult Milostiv! Tu stii, Bunule si Iubitorule de oameni, slabiciunea si ticalosia omeneasca. Vindeca-ma, Doamne, cu puterea Ta si ma voi stradui sa fug de patimile cele ascunse si sa scap de vrajmasii sufletului meu!"

De atunci era foarte atent, si isi cerceta sufletul cu multa grija! Numai cat se apropia diavolul sa-i strecoare vreun gand rau si Nifon ii striga indata cu manie: "Iar ai venit, ticalosule?" Si diavolul disparea rusinat. Astfel, necontenit, zi si noapte, nu inceta vrajmasul sa-l ispiteasca. Izbutea uneori sa-l tarasca, fie in osandirea altora, fie in manie, fie in calcarea fagaduintei sau in altceva. Se lupta vicleanul sa-l prinda in cursa, dar si Nifon izbutea sa-l biruiasca, cu harul lui Hristos, care il intarea.

CUM SE CEARTA OAMENII

Uneori, Nifon urmarea pe diavoli cum mergeau sa ispiteasca pe oameni, soptindu-le la ureche diferite rautati. Dar ei, avandu-si mintea imprastiata la grijile vietii, nu pricepeau diavoleasca inselare, ci primeau gandurile rele si se indeletniceau cu ele, ca si cum ar fi fost ale lor. Si asa, unii izbucneau in manie, altii in clevetire, altii in certuri, batai si pomeniri de rau. Robul lui Dumnezeu, care observa toate acestea, a zis cu mahnire: "O, cat sunt de rai! Au pus stapanire pe oameni si le comanda, iar ei, fara sa-si dea seama, indata indeplinesc toate poruncile lor. De aceea, trebuie sa cercetam bine gandurile si numai asa sa trecem la fapta". Apoi a povestit cele ce urmeaza:

"Am vazut odata un om lucrand. Deodata a venit un negru, s-a aplecat asupra lui si multa vreme i-a soptit ceva. Nu departe, lucra alt om. Atunci, primul lucrator si-a lasat lucrul, s-a dus furios la confratele sau si a inceput sa-l injure. In acel moment, un alt negru s-a apropiat de al doilea lucrator, i-a soptit si lui ceva la ureche si l-a pornit spre cearta. Astfel, un diavol pornea la manie, iar celalalt diavol facea pe altul sa se impotriveasca".

Vazand aceasta, Nifon s-a tulburat adanc, zicand: "O, diavoli inselatori si securati! Uite cum seamana dusmanie intre oameni! Iar acestia fara de minte, fac degraba ceea ce li se spune.

MASA CRESTINEASCA

Intr-o zi, trecea pe langa o casa. Inauntru, stapanul casei cu femeia si copiii erau la masa. In jurul lor a vazut sevind niste tineri frumosi in haine stralucite, fiind la numar exact cat erau si casnicii. Acea familie parea a fi foarte saraca. De aceea Cuviosul a zis mirat: "Ce este aceasta? Cei ce stau la masa sunt foarte saraci, iar cei ce-i servesc sunt plini de stralucire?"

Atunci Dumnezeu i-a descoperit cine erau cei ce serveau si ce insemna acea minunata masa. Tinerii cei frumosi si luminosi erau ingerii nevazutului Dumnezeu, care sunt randuiti sa slujeasca crestinilor in vremea mesei, ca niste buni slujitori. Dar daca la masa se aude vreun cuvânt nepotrivit, indata ingerii fug de vorba cea rea, ca albinele de fum. Si daca se departeaza sfintii ingeri, vine un diavol negru si intunecat si ii indeamna sa vorbeasca cuvinte desarte.

SFATURI SI INVATATURI

Cuviosul Nifon ajunsese la o mare inaltime a virtutiilor. Luptele lui duhovnicesti erau vrednice de mirare si multi veneau la el ca sa il cunoasca si sa-i ceara sfat. Astfel, a venit la el un credincios si i-a zis:

- Mult ma mir, parinte, cum de nu te inalti cu mintea cand atata lume te cinsteste!

- Stii, fiule, i-a zis Cuviosul, de ce nu ma mandresc?

- Nu stiu, parinte, i-a raspuns ucenicul cu smerenie.

- Asculta dar! Eu in fiecare zi, de doua sau de trei si de patru ori, imi aduc aminte de pacatele pe care le-am facut fara frica de Dumnezeu. Si cu cat ma gandesc la ele, cu atat sufletul meu este indurerat, gandind ca niciodata nu am facut ceva placut lui Dumnezeu. De aceea nu ma mandresc. Si cand aud cinstiri si laude, mi se par nevrednice si laudele si eu insumi. Tu, sa zicem, ma lauzi o data sau de doua ori pe saptamana, iar eu necontenit, in toate zilele, ma ingretosez de mine, ma mustru, ma osandesc si ma vad ca un caine mort, plin de viermi si de putoare.

- Spune-mi, parinte, a continuat fratele, de ce cei mai multi oameni urasc pe cei virtuosi? Unii ii dispretuiesc iar altii se smintesc de ei. Putini ii lauda, cei mai multi insa ii osandesc.

- Dreptii, fiule, au mult castig din ocarile ce le vin de la oameni. Li impodobesc ca pe stelele cerului. Am vazut eu un om evlavios care a castigat numai intr-o zi cincizeci de cununi!

- Spune-mi si mie, s-a rugat fratele, cum le-a castigat?

- Omul acela era bun si foarte bland. Facea mult bine vecinilor sai, iubea pe toti ca pe ingerii lui Dumnezeu. Acestia, insa, erau intunecati de cel viclean si-l urau ca pe un criminal. Si cum obisnuieste diavolul sa calomnieze pe sfinti prin gura pacatosilor, asa a facut si acum. Unii ziceau despre el ca este viclean, altii ca a cazut in erezie. Fericitul acela, insa ce facea? Se ruga pentru ei, zicand:

"Doamne miluieste pe cei ce ma urasc, ma zavistuiesc si ma clevetesc! Nici unuia din acesti frati sa nu i se intample vreun rau pentru mine pacatosul, nici acum, nici in viitor, nici in clipa mortii, nici in ziua judecatii. Ci, ma rog, Doamne, sfarma si destrama uneltirile diavolului, pentru ca stii, Iubitorule de oameni, ca acesta este cel ce-i ridica impotriva mea, Rogu-te, Dumnezeu meu, ca, precum nu m-ai pedepsit pe mine ticalosul, ori de cate ori am gresit si am alergat cerand iertare la milostivirea Ta, tot asa, si pe acesti sfinti, robi ai Tai, care ma vorbesc de rau, sa nu-i pedepsesti, ci sfinteste-i cu Duhul Tau cel Sfant!"

"Acestea le zicea, iubitul meu, acel drept in rugaciunile sale pentru dusmanii si calomnatorii sai. Si de cate ori pe zi de silea pe sine si se ruga lui Dumnezeu pentru mantuirea lor, de atatea ori cobora din cer un inger si-i pune pe cap o cununa de pietre scumpe. De aceea, fratele meu, Dumnezeu ingaduie adesea, ca dreptii sa fie ocarati si vorbiti de rau, pentru ca sa se inmulteasca cu miile cununile lor si sa mosteneasca Imparatia Lui.

Atunci i-a zis fratele:

- Dar cum se face, ca multi drepti nu fac rau nimanui si totusi oamenii se smintesc de ei si zic de pilda: daca vrea sa se mantuiasca, sa mearga in pustiu! In orase stau cei mandrii si cei iubitori de slava, ca sa se bucure de laudele oamenilor.

- Nu locul mantuieste, fiule, a raspuns sfantul, ci purtarea, grija, atentia si silinta fiecaruia. Ia aminte la pildele ce-ti voi spune: Precum ne adevereste si Moise, Enoh a fost unul din oamenii de la inceput, care a bineplacut lui Dumnezeu. El a avut femeie si copii si ceea ce este mai minunat, el a trait printre oameni pacatosi. Apoi Avraam, cat de mare prieten al lui Dumnezeu a fost! A avut si el femeie si 318 rudenii si robi, nenumarat aur si argint. Totusi, nimic din acestea nu i-au fost piedica spre mantuire! Dimpotriva, i-a ajutat mai mult evlavia si dragostea sa fata de Dumnezeu.

Ia gandeste-te si la Lot, unde a locuit? In smintelile satanei, intre sodomiti! A vazut adesea uratele lor pacate, dar nu a judecat pe nimeni; de aceea l-a si iubit Dumnezeu si nu i-a inchis usa imparatiei Sale. Si Iov, care avea bogatie imparateasca, slava negraita, femeie si copii si totusi, in acelasi chip si-a castigat si el mantuirea. Ce sa mai zic de Isaac, de Iacov, de

Iosif si de multi altii? Toti acestia au placut lui Dumnezeu, nu cu forma cea dinafara a vietii lor.

Adu-ti aminte si de Daniil si de cei trei tineri! Unul in groapa cu lei, altii in cuptorul cel cu foc, s-au rugat si Dumnezeu i-a auzit. De asemenea, Iona a fost auzit din pantecele chitului si talharul pe cruce a deschis Raiul cu rugaciunea lui. Si sa nu las din Vechiul testament pe Ezechia, pe Manase si pe Rahab. Vezi deci, fiule, cum toti acestia au bine placut lui Dumnezeu in diferite locuri si chipuri! Socotesc, deci, ca ai aflat raspuns la nedumerirea ta. In tot locul este mantuire pentru cel ce se straduieste, pentru ca Dumnezeu este pretutindeni.

Cat despre celalalt lucru, care ai intrebat, cum adica cei drepti nu sunt tuturor placuti, ia aminte la cele ce iti voi spune! Nu vezi oare ca Dumnezeu da ploaie, iar unii se bucura si altii nu? Unul zice ca-i aduce paguba, altul zice: slava lui Dumnezeu ca a adapat pamantul! Daca vine iarna cu frig si cu inghet, saracii care tremura de frig zic: "O, Doamne, de ce ai dat frigul?" Iar cei bogati atunci se bucura mai mult pentru ca sunt indestulati cu de toate: vin, paine, carne, caldura, haine calde si tot ceea ce bucura trupul si pentru ca pot sa se joace cu zapada. Dupa, primavara, vine vara cu caldurile mari. Atunci, unii zic: e mai bine iarna ca nu sunt muste, nici purici, nici tantari!

Dar de ce sa mai lungesc vorba? Ajunge sa ne gandim la un lucru: Domnul si Dumnezeul nostru S-a facut om si a trait cu ce nerecunoscatori, a facut nemarginit bine neamului omenesc, a izgonit demonii, a curatat pe leprosi, a luminat pe orbi, a intarit pe slabanogi, a indreptat pe schiopi, a inviat mortii, a intors pe vamesi, a luminat pe desfranate, a saturat cu putina paine multimi nenumarate de oameni si multe altele a facut, pe care nu-i cu putinta a le descrie. Si ce recunoscinta a primit in schimb Domnul nostru pentru toate acestea? Unii ziceau ca "Omul acesta nu este de la Dumnezeu", altii ca "este samaritean", iar altii ca "are demon". Unul Il injura, altul Il palmuieste, altii Il lovesc si scuipa preacurata Lui fata, iar la urma Il rastignesc!

Deci, daca Acela Care ne-a creat nu a placut la toti oamenii, cum va placea cel drept, mai ales cand oamenii sunt asa de multi?

Adu-ti aminte de dreptul Abel, care nici un rau nu a facut lui Cain si totusi, acesta l-a urat si cu ajutorul celui viclean l-a omorat. Gandeste-te dar, daca atunci cand numai acesti doi frati erau pe pamant, dreptul Abel nu a putut scapa de ura celui rau, cum va putea scapa cineva acum, cu asa multime? Cu adevarat este cu neputinta, ca este scris: *Fiule, daca vrei sa lucrezi pentru Domnul, pregateste-ti sufletul de ispita!*"

Atunci, fratele a zis catre Cuviosul:

- De vreme ce, parinte, am inceput aceasta convorbire folositoare, te rog sa-mi mai lamuresti ceva, pentru ca si crestinii de alta data doreau sa vorbeasca cu parintii despre cele duhovnicesti.

- Vorbeste, fiule, si nu te indoi. Dumnezeu imi va da cuvânt pentru folosul sufletului tau.

- Cum se face ca parintii nostri din vremea de demult traiau si mureau in pace, pe cand noi astazi, precum stiti, mergem din necaz in necaz, din mahnire in mahnire si cu multa tulburare ne sfarsim viata?

- Oamenii de alta data aveau multa dragoste intre ei si fiecare intampina pe aproapele sau cu sinceritate si cu dreptate. Si aveau asa de mare dragoste pentru Dumnezeu, incat niciodata nu duceau la biserica ceva, daca nu era desavarsit. Acum insa, lucrurile nu mai stau asa, ci toate cele alese le dam pantecelui, facandu-l Dumnezeu si ceea ce este stricat si nefolositor, aceea ducem la biserica Lui Hristos. Se stie apoi, ca in tot ce faceau, ei, slujeau cu adevarat lui Dumnezeu si astfel Il aveau in ajutor si impaciuitor in toate nevoile; pe cand azi, precum am zis, avem pantecele Dumnezeu si acestuia ii slujim in toate, ceea ce nu numai ca nu ne aduce folos si mantuire, ci dimpotriva, ne pricinuieste multe dureri si suparari.

- Parinte, a continuat fratele, fiindca Dumnezeu va lumineaza mintea cea preainteleapta ca sa-mi spuneti cele ce trebuie, va rog spuneti-mi, are durere si sila sufletul

cand se desparte de trup sau poate iesi linistit si usor?

- De vreme ce n-am murit, nu stii bine, ii raspunse Cuviosul, zambind. Dar fii atent, sunt drepti care au moarte amara si pacatosi care au moarte placuta. Dar moartea amara a celui drept ii spala pacatele pe care, ca om, le-a facut in viata, de vreme ce nimeni nu este fara de pacat, fara numai Dumnezeu; pe cand moartea placuta a pacatosului ii aduce o mica si cuvenita rasplata pentru vre-un bine pe care l-a facut. Si astfel, cel drept devine cu totul curat, iar cel pacatos cu totul necurat.

De aceea, s-o stii bine, fiule, chiar daca moartea dreptului pare amara, ea este temporara, pentru ca de aici inainte se bucura si se veseleste de-a pururi; pe cand pacatosul, daca temporar are o moarte placuta, totusi, vesnic va arde si se va chinui in focul cel nestins. Exista desigur si pacatosi care au o moarte amara si sunt trimisi direct in iad, precum sunt si drepti care au o moarte placuta si merg direct in fericire.

Vezi, ca sunt deosebite judecatile lui Dumnezeu. Randuieste fiecaruia moarte potrivita cu viata lui. Totusi, moartea nu este atat de infricosata cum este judecata care are loc in acel ceas; deoarece, cand iese sufletul din trup, il intampina multime de ingeri, dar se aduna si multime de demoni; ingerii ii arata faptele lui cele bune, iar diavolii pe cele rele. Si totusi, asteapta sa vina din cer hotararea osandirii lui si totusi, nadajduieste la mantuire. Sufera, isi ridica mainile la cer, se roaga sa nu fie predat intunecatilor diavoli. Dar si ingerii au atunci lupta mare si se bucura cand aud hotararea mantuirii lui. Dimpotriva, duhurile cele rele asteapta si doresc sa auda hotararea de osanda. Si sufletul este predat unde hotaraste Dreptul Judecator, fie ingerilor, la fericirea cea vesnica, fie diavolilor, la osanda si munca vesnica.

Aceasta este, fiul meu, teama si cutremurul, ca nu cumva sa fie osandit omul la pieire. De altfel, moartea este ceva firesc, care ne asteapta pe toti. Deci, ca sa raspund la intrebarea ta de la inceput, sufletul este cuprins de spaima si de cutremur in asteptarea hotararii lui Dumnezeu, ca nu cumva sa fie osandit.

Terminand cuvantul, Sfantul s-a ridicat la rugaciune, pentru ca niciodata nu amana rugaciunea. Adeseori, in mijlocul multimii, se ruga cu mintea. In orice ceas, chiar daca vorbea cu cineva, in adancul inimii sale nu inceta a rosti stihuri din Psaltire. Dar, lucru si mai minunat, chiar si cand dormea, adeseori mintea lui limpede cugeta cuvintele Domnului.

O alta insusire a Cuviosului Nifon era dragostea lui mare pentru Sfantul Apostol Pavel. Cand spunea cineva un cuvant de lauda sau altceva despre el, inima Cuviosului se aprindea de o deosebita ravna si evlavie si zicea adesea: "Pavel cel mare cat cerul si pamantul, preaiubitul meu, taria Bisericii, prealuminosul ochi al lui Hristos; Pavel cel preafrumos si indumnezeit, dea pururi sa fie slavit!" Asa graia si sufletul lui niciodata nu se satura laudand pe dumnezeiescul Apostol.

MILOSTENIA SI RASPLATA EI

Odata a venit la chilia lui un crestin, sa-i ceara un sfat. Dupa obosnuta salutare, a luat loc si a intrebat pe Cuviosul:

- Rogu-te, Parinte, spune-mi ce folos au cei ce isi impart averea la saraci?
- N-ai auzit ce zice Evanghelia? ii raspunse el.
- Multe am auzit si am citit, dar as vrea sa aud ceva si din gura sfintiei voastre!

Atunci, Nifon i-a zis:

- Dumnezeuul cerului si al pamantului sa te invete dupa credinta ta, pentru ca eu sunt neputincios si nevrednic. Dar pentru ca ai venit sa auzi ceva, ia aminte si, Dumnezeu, precum am zis, te va lumina. Si tacand putin a inceput:

"In zilele Episcopului Chiriac al Ierusalimului, traia un om foarte milostiv cu numele Sezont. Intr-o zi, acesta, trecand prin piata orasului, vede un sarac gol, tremurand de frig. Atunci el si-a scos haina de pe sine si a dat-o saracului, apoi s-a intors acasa. Ajunsa acasa, s-a

intins sa se culce si a avut un vis. Se parea ca se afla intr-o gradina incantatoare, luminata de o lumina curata si nematerialnica. Era plina de flori, trandafiri, crini si de copaci roditori, care revarsau din frunzele si fructele lor o negrita mireasma. Copacii erau incarcati cu fructe preafrumoase, incat ramurile lor atarnau pana la pamant si fiecare avea o stralucire deosebita. Pe ramurile lor, multime de pasari de tot felul si de toate culorile, cantau o cantare asa de minunata, incat socoteai ca vine din cer si, toti copacii, iarba si florile aveau multa frumuseti.

Vazand si auzind toate acestea, Sezont a simtit o dulceata de negrait si o deosebita placere. Pe cand se uita el uimit, a venit un tanar si i-a zis: "Urmeaza-ma!" A inceput a merge dupa el si indata au ajuns la o pestera de aur. Si-a aruncat privirea dincolo de poarta si a vazut o curte, iar inaintea, un minunat palat stralucitor. Cum se uita Sezont, au iesit din palat saispnezece tineri inaripati, care straluceau ca soarele si care purtau cate patru, de fiecare parte, un chivot aurit.

Pe cand mergeau prin curte acei ingeri ai lui Dumnezeu, Sezont a inteles ca vin spre dansul. Si intr-adevar, s-au apropiat de poarta de aur si s-au oprit inaintea lui. Au luat de pe umeri chivotul si l-au pus pe pamant si parca asteptau acum pe cineva sa vina. Si, cu adevarat, indata vede Sezont coborand din palat un preafrumos tanar venind spre locul unde se aflau ingerii. "Deschide-ti chivotul!" le-a poruncit el, "si aratati acestui om ce i-am pregatit eu pentru haina pe care mi-a daruit-o nu demult, prin mainile saracului". Aceia au deschis indata chivotul de aur si au inceput sa scoata din el camasi si haine imparatesti, unele albe ca neaua, altele brodate, altele prea impodobite si, le-au intins inaintea lui, intrebandu-l:

- Iti plac, Sezont? Iar el a raspuns cu teama:

- Nu sunt vrednic sa vad nici umbra lor!

Ei, insa, continuau sa-i arate alte vesminte tot mai stralucite, impodobite si aurite, incat numarul lor era cu miile. Dupa ce Domnul ingerilor l-a facut, in acest chip, sa inteleaga ce inseamna ca insutit va lua si viata vesnica o va dobandi, i-a zis:

- Vezi, Sezont, cate bunatati ti-am pregatit pentru ca, vazandu-ma gol, te-ai milostivit de Mine si M-ai imbracat? Mergi dar si continua sa faci la fel! Daca dai saracului o haina, Eu iti pregatesc insutit. Auzind acestea, Sezont a intrebat cu teama dar si cu bucurie pe Domnul:

- Doamne, oare la fel faci cu toti cei care ajuta pe saraci? Le pregatesti insutite bunatati si viata vesnica?

Iar Acela i-a raspuns:

- Tot cel ce va jertfi pentru Mine casa sau ogor, sau slava, sau tata sau mama, sau frati sau surori, sau femeie sau copii, sau orice alt bun pamantesc, *insutit va primi si viata vesnica va mosteni*. De aceea, niciodata sa nu-ti para rau de milostenia ta, nesocotind pe saracul caruia i-ai dat ceva! Ca nu cumva in loc de rasplata sa ai indoita osanda si paguba. Deoarece acela care face un bine si se caieste si ocaraste pe sarac, isi pierde plata si se afla vinovat in ziua judecatii.

Dupa aceste cuvinte, Sezont s-a trezit plin de uimire pentru vedenie. S-a sculat indata din pat si a dat alta haina unuia care stia ca are nevoie. In noaptea aceea a avut iar acea vedenie si dimineata, fara intarziere, si-a impartit toata averea la saraci, s-a lepadat de lume si s-a facut monah imbunatatit.

Aceasta s-o tii si tu minte, fiule, de acum inainte, a indemnat Cuviosul Nifon pe cel ce veniste, si sa faci tot ce poti ca sa agonisesti insutit in ceruri!

Capitolul 4

GANDURILE DE HULA

- Crede-ma, parinte, i-a raspuns omul acela, ca multe sfaturi bune am auzit, dar niciodata nu m-am folosit asa de mult ca acum. Sunt incredintat ca Dumnezeu salasuieste in sfintia voastra si sfintia voastra salasuiti in El. Dar ce sa fac, deoarece diavolul nelegiurii ma stapaneste? Fie ca mananc, fie ca beau, fie ca dorm, necontenit ma supara. Dar mai ales in vremea rugaciunii, la biserica, imi aduce aminte erezii, nenumarate necuratii si ganduri de hula impotriva lui Hristos Dumnezeuul nostru, a Sfintei Sale Maici si altele asemenea. Ma lupta cu atata silnicie, incat nu mai stiu ce sa fac. Ma tem sa nu cada foc din cer si sa ma mistuie.

- Asculta, fiule, i-a zis Cuviosul, si poate te vei mangaia. Observa marea, cand se porneste furtuna se ridica valuri infricosate care se sparg de stancile de pe tarm. Stancile oare nu sufar nimic de mania valurilor? Deloc! Valurile se lovesc de ele si se intorc iarasi in mare. La fel se intampla si cu gandurile de hula. Sunt aduse de diavol si aruncate in inima omului. De ce? Ca sa duca pe robii lui Dumnezeu la deznadejde care a omorat atatea suflete si le-a dat pierzarii. Daca diavolul nu reuseste sa arunce pe om in deznadejde, se straduiește, ca, macar sa-l loveasca cu ganduri de hula vrajmase. Si daca vede ca nici asa nu izbuteste, atunci este biruit si rusinat si, atacurile sale salbatice se intorc asupra lui. Iar omul care a fost incercat, nu numai ca nu este vinovat, ci este incununat si slavit de Dumnezeu.

Deci, si tu sa ai rabdare, incalzeste-ti ravna cu rugaciune si post, si ispititorul va fugi. Nu a spus oare Domnul ca *acest neam de demoni cu nimic altceva nu ieste decat cu rugaciune si cu post?*

Cu aceste sfaturi, l-a intarit sufleteste si l-a solobozit cu pace. Si dupa plecarea omului, Cuviosul mi-a spus ca gandurile de hula se nasc din osandirea altora si din manie.

INFRICOSATA MARETIE A LUI DUMNEZEU

Avea Cuviosul randuiala sa se roage de la Utrenie pana la ceasul al treilea din zi. Odata, cum statea la aceasta rugaciune cu mainile ridicate, i s-a inaltat mintea la cer. I se parea ca i se largise inima si cuprinsese toata lumea si toate tainele ceresti. Cugeta la negraita plinatate a Dumnezeirii, cu insuflarea Duhului Sfânt. Dar, numai cat s-a gandit la infricosata maretia a lui Dumnezeu, indata si-a revenit in sine. Se gandea apoi la ceea ce vazuse si, cutremurat de extaz si de spaima, a inceput a alerga infricosat. A mers si s-a ascuns in biserica strigand: "Doamne, miluieste-ma!"

Cand s-a linistit putin de acea tulburare, a iesit si s-a intors in chilie. Pe drum soptea: *Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeuul nostru? Tu esti Dumnezeu Care faci minuni! De atunci, de multe ori cand se ducea la biserica, il vedeam mergand ca un inlemnit de spaima.*

Intr-o zi, am mers dupa el la biserica si am cazut la picioarele lui, rugandu-l sa-mi spuna de ce merge asa de aplecat si inspaimantat. Si el, fiindca imi spunea totul, mi-a raspuns:

"O, fiule, sufletul mi-i cuprins de mare spaima! Ma gandesc, cu mintea mea desigur, cat este cu putinta, la Facatorul si Dumnezeuul nostru, si ma vad pe mine insumi ca pe o faptura dezgustatoare ce se taraste pe pamant. Deoarece, cu cat omul se apropie de Facatorul sau, cu atat se vede mai afundat in pacat si stricaciune. De aceea si Isaia, cand a vazut pe

Domnul sezand pe tron intre serafimi, a strigat cu spaima si cu cutremur:

Vai, ticalosul de mine, in ce stare ma aflu; ca om fiind si avand buze spurcate si salasuindu-ma in mijlocul poporului, cu ochii mei am vazut pe Domnul Savaot! Pentru ca, fiule, asa de mare si infricosat este Dumnezeu nostru, incat nici cerul, nici pamantul, nici veacurile veacurilor nu-L pot cuprinde. Si numai gandul la El iti produce spaima si cutremur".

CONVORBIRE CU UN DIAVOL

Odata, Cuviosul Nifon mergea pe drum. Putin mai inaintea lui era un calator, care era temator de Dumnezeu. Atunci Nifon vede un diavol negru zburand in jurul acelui om si semanandu-i ganduri murdare. Acela insa, avea mintea luminata si nu primea gandurile orbeste, fara cercetare. De aceea, adeseori se intorcea si scuipa pe diavol, ocarandu-l.

Sfantul, vazand ca diavolul necajeste pe om, i-a aruncat o privire manioasa, zicandu-i:

- Inceteaza odata, salbaticule si stricatul, de a mai tulbura faptura lui Dumnezeu! Ce castig ai tu, ticalosule, daca pierzi, ceea ce sa nu fie, sufletul lui?

- Iti voi spune indata, i-a raspuns diavolul: Desigur, n-am nici un folos, dar, chiar fara sa vreau sunt silit sa-i dau razboi. Vezi, avem si noi sefi peste capetele noastre, care ne dau porunci si ne controleaza ca nu cumva sa slabim a razboi neamul crestinesc. Si vai de diavolul pe care mai marii nostri il gasesc lenevindu-se de la razboi. Il bat si il chinuiesc teribil.

- Ticalosule, i-a zis Sfantul, nu stii ca te asteapta focul pentru cumplitetele tale pacate? De ce nu te ascunzi undeva intr-o gaura si sa plangi pentru nesuferitul foc ce ti s-a pregatit?

Rusinat, diavolul s-a facut nevazut. In acel moment trecea prin piata un monah cu chip ingeresc. Din gura lui, Cuviosul vedea iesind flacari care se inaltau pana la cer. In urma lui mergea un inger ca un stalp de foc si, cu sabia ridicata, ii pazea sufletul si trupul lui. Din cand in cand, ingerul se intorcea inapoi si cu infricosata amenintare, izgonea diavolii care intindeau curse cuviosului monah.

- Cu adevarat, minunat este Dumnezeu intru sfintii Sai, zise intru sine Nifon, vazand acea uimitoare priveliste. Dumnezeu da indrazneala si putere si putere robilor Sai si El Insusi este "puterea poporului Sau". Binecuvantat este Dumnezeu!

BOGATUL NEMILOSTIV SI PEDEAPSA LUI

Intr-o sambata seara, pe cand Cuviosul Nifon se afla in biserica Sfantului Anastasie, vede deodat ca apare in mijlocul poporului Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu, insotita de Sfintii Apostoli. Parea ca cerceta sa vada cu ce virtuti se impodobeste fiecare crestin. O vede ca se bucura si se veseleste fata de multi, cunoscand ca se straduiesc cu mult osteneala pentru mantuirea lor. Fata de altii, insa, lacrima, si dadea din cap cu magnire, vazandu-i ca nu se ingrijesc de sufletele lor. S-a oprit langa unul dintre acestia si a ridicat mainile catre "Cel nascut dintr-insa", rugandu-se cu lacrimi pentru pocainta lui.

Nifon a fost adanc miscat si s-a minunat, cum Preacurata Nascatoare de Dumnezeu nu paraseste pe crestini nici zi, nici noapte, ci necontenit se straduieste pentru drepti si pentru pacatosi, ca nici unul sa nu piara.

La urma, dupa ce a trecut pe la toti, Preacurata vede la usa un dregator de la care multime de saraci cereau ajutor, dar el nu a dat nimanui nimic. Atunci, Preacurata Maica Domnului s-a apropiat de ingerul lui pazitor si l-a intrebat:

- Spune-mi, Evtheel, are omul acesta mult aur in casa lui?

- Are, Stapana, pentru ca este iubitor de argint si moare pentru un ban. Asupreste fara mila pe bietii lui slujitori, ii omoara cu foamea si, in acelasi timp, ii sileste sa munceasca din

greu.

- Si din ce pricina nu da milostenie la saraci?

"Vine diavolul mereu, Preabuna mea Stapana, si ii zice: "In curand ai sa imbatranesti, ai sa te imbolnavesti si ai sa zaci in pat pana la cea din urma suflare. Nu da deci nimic, ca atunci o sa-ti lipseasca toate si ai sa zici: Cum de mi-am impartit din averea mea la saraci? Insa, ai sa te caiesti in zadar, caci va fi prea tarziu atunci". Acestea i le spune, Doamna mea, mereu, necuratul si inselatorul diavol. Iar el crede tot ce-i spune si ramane impietrit si nesimtitor fata de nefericirea celorlalti.

- Asa, a zis cu asprime Maica Domnului, atunci va patimi asa cum crede!

Si intr-adevar, dregatorul, care credea in inselaciunea satanei ca se va imbolnavi, a cazut in dureri ingrozitoare si era de nevindecat. Astfel, si-a cheltuit toata averea pe la doctori. Cu toate acestea starea sanatatii lui, nu numai ca nu s-a imbunatatit, ci a mers tot mai rau si s-a stins din viata ca fumul. A murit si trupeste si sufleteste. Astfel, s-au implinit cu el cuvintele dumnezeiesti: *Iata omul care nu si-a pus nadejdea lui in Domnul; ci a nadajduit in multimea bogatiei lui si s-a sprijinit in puterea mainilor lui.* De aceea si noi - sfatuia pe asculatorii sau Nifon - sa luam aminte sa nu fim batjocoriti de cel viclean. Si mai ales, sa nu fim nemilostivi si neindurati fata de saraci, mai ales daca suntem bogati. Ca sa nu facem neindurat pe Domnul Cel drept si sa nu ne pagubim si trupul si sufletul; caci vom pierde si lumea aceasta si imparatia cerurilor.

NEGRII CU SUFLETE ALBE

Alta data, ma aflam in chilia Cuviosului, am gasit prilejul sa dezleg o nedumerire a mea in legatura cu oamenii de rasa neagra. Ma gandeam daca este vreo legatura intre suflet si culoarea trupului lor. Nu cumva sunt lepadati de Dumnezeu? Deoarece, imi inchipuiam ca nu exista in neamul lor oameni care sa se nevoiasca si sa se mantuiasca. Nu auzisem niciodata despre vreun negru care sa fi placut lui Dumnezeu.

- Iti voi raspunde, mi-a zis Sfantul. Etiopienii, dupa neam, se trag din Sim. Si din neamul lor sunt multi pe care Dumnezeu i-a chemat in imparatia Lui. Ba si cu minuni au stralucit unii dintre ei. Iti voi povesti trei pilde:

"Demult, a trait un astfel de negru, care era talhar. Era barbat inalt la trup si infricosat la vedere. jefuia in partile Panefului si era asa de grozav incat, cand racnea, mureai de frica. Dar intr-o noapte a avut un vis infricosat: se parea ca se afla intr-o campie foarte intinsa, stand in mijlocul ei. La un moment dat, isi intoarce privirea si vede un rau de foc care curgea cu mare zgomot, mistuind in curgerea lui tot ce intalnea.

S-a apropiat cativa pasi sa vada. Deodata, au tasnit patru flacari care l-au apucat de par si-l trageau vrand sa-l arunce in raul de foc ca sa-l mistuie. I s-a parut ca, atunci cand il trageau, un glas i-a zis: "Ticalosule, daca te pocaiesti si te faci monah, nu te mai aruncam aici". S-a trezit inspaimantat. Il cuprinsese groaza si spaima de infricosata priveliste. Ce sa insemneze aceasta? se intreba el. Si fiindca nu putea sa-si explice, s-a hotarat sa mearga la un monah pustnic sa-l intrebe ce este acest rau de foc pe care l-a visat.

S-a lasat deci de talharie si a apucat drumul care ducea la Panefo. Nu a mers mult si a vazut o chilie pustniceasca. S-a apropiat si a batut la usa. Indata i-a deschis un batran, zicandu-i:

-Bine ai venit tinere! Cum de te-ai ostenit atata? Nu cumva te-ai speriat de raul de foc si de cele patru flacari care te-au apucat ca sa te arunce intr-insul? Grozava este, fiule, amenintarea raului de foc! Vrei sa te izbavesti de grozavia lui? Pocaieste-te de talhariile tale cele rele si te fa monah, si atunci te vei mantui.

Talharul a ascultat uimit cuvintele pustnicului si a cazut indata la picioarele lui, rugandu-l: "Fie-ti mila, parinte, de cel negru cu trupul si cu sufletul! Miluieste-ma pe mine ticalosul si

fa cu mine ceea ce iti porunceste Dumnezeu!

Deci, a staruit sa se roage cu lacrimi pana cand, acel sfant batran, l-a tuns monah. Dupa ce a invatat toate poruncile vietii monahicesti, batranul l-a lasat in chilia sa si, plecand, s-a afundat mai adanc in pustie, pentru a trai la un loc cu fiarele.

Iar acel negru, atat de mult s-a nevoit si a ajuns la asa masura a virtutii, incat, cand se ruga, se vedea ca un stalp de foc care lumina. Mii si nenumarati diavoli se aruncau asupra lui, dar nu aveau nici o putere. Rugaciunea lui ii ardea si ii nimicea cu totul. Intelepciunea lui Dumnezeu ii luminase mintea. Scria carti si trimitea scrisori parintilor schitului si la multi altii. Pe toti ii folosea, invatandu-i inalta si luminata invatatura a lui Hristos. Si cand a murit acest negru, sfintele lui moaste au izvorat mult mir, care, dupa adeverirea multora, vindeca pe demonizati si pe toti bolnavii. Dar ajung acestea despre el.

Un alt negru, batran si sarac, traia vagabond intr-un oras. Gura lui necontenit soptea ceva si, de aceea, multi ziceau ca este nebun. Odata s-a abatut mare seceta peste acele locuri. Pamantul este ars, animalele mureau si toata verdeata se ingalbenise. Locuitorii orasului cu episcopul lor faceau necontenit slujbe si privegheri, dar in zadar. In cele din urma episcopul vede intr-o noapte, in vis, un inger cere ii zice:

-Dumnezeu iti porunceste sa iei pe toti clericii tai si sa mergi la poarta cetatii. Pe cine vei vedea acolo mai intai venind dinspre sat spre oras, pe acela sa-l rogi mult pana cand il vei convinge sa se roage lui Dumnezeu pentru voi ca sa va trimita ploaie.

Zicand acestea, ingerul a disparut. A doua zi dis-dimineata, dupa slujba Utreniei, episcopul a mers cu clerul sau la poarta pe care i-a indicat-o ingerul. N-a trecut mult timp si au vazut venind spre oras un negru foarte batran, care ducea in spate o sarcina de lemne.

-Batranule, l-a rugat indata episcopul, roaga-te Milostivului Dumnezeu, sa se milostiveasca si sa trimita putina ploaie peste acest pamant uscat!

Fara sa mai astepte alt cuvânt, batranul negru a ridicat mainile si s-a rugat. Si, numaidecat, a inceput sa tunde si sa fulgere cu putere; s-a pornit vant, s-au adunat nori pe cer si a inceput sa ploua cu galeata. Toate acestea s-au petrecut cat ai clipi din ochi, numai cu rugaciunea acelui negru. Asa de tare a plouat, incat erau in primejdie si casele sa se ineece de atata ploaie. Atunci, episcopul a rugat iarasi pe batran sa se roage pentru oprirea ploii. Si, acela si-a ridicat a doua oara mainile spre cer si potopul s-a oprit. Cand toate s-au linistit, episcopul a rugat pe batran sa-i spuna cine este si cum traieste, de are asa de mare indrazneala inaintea lui Dumnezeu; iar batranul, a raspuns cu smerenie:

- Ma vezi ca sunt un biet negru si cauti la mine virtute?

- Pentru numele Domnului a staruit episcopul, spune-mi tot adevarul, pentru slava lui Dumnezeu.

- Nu am facut, preasfinte, nimic bun. Iata, de cand m-am facut crestin, n-am mancat, in dar, paine de la om. In fiecare zimer la padure si adun o mica sarcina de lemne. O iau in spate si, mergand la oras, o vand. Din ceea ce castig pastrez cativa banuti, cat imi trebuie pentru hrana zilei, iar restul il dau fratilor mei, saracilor. Cand ninge si nu pot merge la munte, astept pana se face iarasi vreme buna. Atunci, dupa obicei, merg la padure, adun mica mea sarcina de lemne ca s-o vand si sa ma bucur, ca intotdeauna, cu saracii mei. Apoi, batranul si-a luat sarcina de lemne in spate, s-a inchinat episcopului si clerului si s-a dus in oras sa le vanda.

Dar, sa ma opresc si cu aceasta. Sa-ti povestesc acum, fiule, viata unuia, ca sa te incredintezi, ca pe toti oamenii i-a chemat Dumnezeu in Imparatia Sa.

Cand traia iubitorul de Hristos, Imparatul Constantin, am vizitat tinutul de langa mare unde se afla o chinovie. Cum vorbeam cu fratii despre lucruri duhovnicesti, a venit vorba despre negri, ca, pe foarte multi dintre ei i-a proslavit Dumnezeu. Atunci, un frate cu numele Harisidem, mi-a zis:

"Eu am cunoscut un negru care a fost mare ascet. Si, fiindca toti doreau sa afle despre nevoitele sale aspre, Hariside a inceput asa: Ma gaseam si lucram la o vie a obtiilor noastre. Intr-o zi, vad un negru sezand langa un butuc de vita. Avea langa el un vas plin cu apa si

putine ierburi salbatice pe care le manca. L-am observat mai multe zile, mereu, si m-am minunat de viata lui aspra; pentru ca intr-o luna de zile nu a schimbat apa din vas desi, se stricase si se imputise. De mai multe ori l-am rugat sa ma lase sa-i schimb apa si sa-i aduc putina paine, dar nu a fost cu putinta. Statea mereu in acelasi loc in tacere si toata noaptea canta si se ruga. In timpul verii, cand se incalzea foarte tare, mergea la malul marii, statea pe o poatra si-l ardea soarele toata ziua. Cand mergea cineva sa-l vada, el o facea pe nebunul si zicea: "Da, da, stiu ca ai venit sa ma omori, dar te vede Dumnezeu de sus" si arata cu degetul spre cer.

Acestea sunt, fiule ispravile negrilor, a spus Nifon terminand cuvantul. De aceea, sa nu socotesti ca ei sunt lepadati de Dumnezeu, ci precum via face struguri si albi si negrii, tot asa si Dumnezeu a creat pe oameni, unii albi, altii negri, altii galbeni. Asemenea as zice, ca si pamantul este de multe feluri. Acestea i le-a spus robul lui Dumnezeu si s-a ridicat la rugaciune. Si-a intins mainile spre cer si a inceput sa se roage.

RUGACIUNE PENTRU SFARSITUL VIETII

"Doamne, Dumnezeuul Puterilor, Cel mare si infricosat, cel bogat si prea bun, cel prea milostiv si indurat, pleaca-Te si ma auzi pe mine invecchitul si pacatosul. Tu, Care ai mantuit pe Iona din pantecele chitului si pe Daniil din gurile leilor, mantuieste-ma si pe mine in ceasul mortii de intunericul cel adanc al tuturor rautatilor. Sa nu ingadui diavolului sa vina la patul mortii robului Tau. Sa nu vada, Doamne, sufletul meu intunericul diavolilor, nici in veacul de acum, nici in cel ce va sa fie, nici la iesirea sufletului, nici cand se urca el in vazduh.

Sa nu batjocoreasca, blestematul balaur, ticalosul meu suflet, cand va iesi din acest ticalos trup. Sa nu-l rapeasca, Domnul meu, Hristosul meu, Iisusul meu, Dumnezeuul meu, Lumina mea, sa nu-l rapeasca duhul cel intinat si imputit si sa-l tarasca in prapastia pierzarii. Sa nu vada ochii mei, Stapane si Dumnezeule al cerului si al pamantului, uratul si intunecatul lui chip.

Ci, in ceasul sfarsitului meu, Imparate al meu, Preasfinte, Intreit Sfinte si Preaslavite, trimite-mi mila Ta si adevarul Tau. Trimite, Dumnezeuul meu, in acea zi la robul Tau, pe Arhistrategul Mihail; trimite-mi pe Gavriil, pe Uriil, pe Rafail, pe marii si stralucitii voievozi cu preacuratele si prea fericitele lor ostiri, ca sa zdrobeasca pe nesaturatul balaur al iadului, care scrasneste cu dintii, poftind sa rapeasca si sa inghita pe cel ce traieste in evlavie. Afunda-l, Dumnezeuul meu, in ceasul sfarsitului meu, cu toata intinata lui ostire in adanc, in tartar, in intuneric si in scrasnirea dintilor.

Trimite, Doamne Iisuse Hristoase, fericirea mea, invierea mea, trimite in ceasul acela pe Iubitorul de oameni si Milostivul Dumnezeu, Duhul Adevarului, sa ia duhul meu in negrita dulceata si in sfintenia Lui cea vesnica. Trimite-L sa ma intareasca cu sabia ce va merge inainte si va nimici pe viclenii stapanitori ai intunericului, pe necuratii diavoli. Pentru ca sa cada in foc, in intuneric, in haos, in iad, aceasta uraciune a faradelegii si eu sa pot trece, fara durere, vamilor vazduhului si sa ajung la Tine, Lumina cea in trei straluciri.

Sa cad la milostivirea Ta, sa sarut preacuratele Tale picioare, sa ma umplu de dumnezeire, de Duhul Tau cel Sfant si sa marturisesc nemasurata minune pe care ai savarsit-o pentru mine: cum m-ai adus la pocainta, cum m-ai invatat si cum, *din adancurile pamantului iarasi m-ai scos*. Pe toate le voi spune inaintea sfintilor ingeri, cuprins de stralucirea dulcetii si de fericirea dumnezeiestii bucurii si-Ti voi canta atunci marea cantare a cantarilor, rapid de negrita mireasma a harului si a dumnezeiestii Tale frumuseti.

Auzi-ma, Dumnezeuul meu, desi in fiecare zi fac faradelegi inaintea ochilor Tai; auzi-ma, Imparatul meu, Mantuitorul meu, si ma invredniceste sa intru in slava Ta, precum Te rog ziua si noaptea si cer de la maretia Ta cea fara de moarte si datatoare de viata. Cu caldura Te rog iarasi si mereu, Doamne Iisuse Hristoase, trimite in ceasul sfarsitului meu pe Prealuminata

Fecioara, pe Biserica cea prea curata, pe pazitoarea cea sfanta a bogatiei Tale, sa ma intareasca, Hristoase al meu.

Trimite-mi in ceasul acela pe Sfantul Inaintemergatorul si Botezatorul Ioan, steaua cea luminoasa, pe Apostoli, pe prooroci si pe mucenici, pe marturisitori si pe evanghelisti, pe cuviosi si pe drepti, ca sa slaveasca faptura Ta. Da, Nemuritorule Doamne, asculta-ma pe mine pacatosul si ma invredniceste sa dobandesc slava Ta cea negraita, vesnica si intreita.

Ci, Doamne da odihna si la tot robul Tau in ceasul sfarsitului lui si asculta aceasta rugaciune spre rusinea necuratilor demoni. Pierde-i, Stapane, cu mana Ta cea atotputernica; pierde-i, Atotputernice, cu sabia Ta, arde-i, Atotputernice, Preainalte, si Infricosate, cu trasnetul mistuitor al puterii Tale. Sa fie Doamne aceasta rugaciune pentru toti cei care se afla in ceasul sfarsitului, racorire si odihna, somn si liniste, mireasma si bucurie, intarire si scapare, sprijin si ajutor. Da, Doamne al parintilor celor sfinti, care bine au placut Tie din adancurile veacurilor si pana astazi, nu trece cu vederea cererea mea, Sfinte; nu te intoarce de la rugaciunea mea Milostive, ci, fa aceasta rugaciune a mea sabie cu doua ascutisuri, dumnezeiasca, cereasca, ucigatoare pentru demoni, cu urgie impotriva duhurilor rautatii, dar plina de bunatate, de iertare, de milostivire si bunavointa, pentru ca aceasta rugaciune sa covarseasca multimea pacatelor celor ce se afla in ceasul sfarsitului si sa le usurezi povara lor, sa le miluiesti, Sfinte sufletul lor si sa le sfintesti suisul lor spre Tine.

Incununeaza-i cu milostivirea Ta, scrie-i in cartea alesilor tai, daruieste-le desfatara raiului. Sterge nelegiuirile lor cu nemarginita bogatie a darului milostivirii tale; iarta-i, miluieste-le sufletul lor si-i mantuieste. Milostiveste-Te, ajuta, miluieste, acopera si-i pazeste dupa mare mila Ta. Arata-Ti, iubirea Ta de oameni; trimite-le inger de pace si preacurata Ta dragoste; deschide-le bratele Tale cele pamantesti, inmiresmeaza-i cu nespusele Tale mireisme, ca sa fuga de la ei rusinati uratii si inselatorii diavoli. Fa-i cenusa in focul gheenei pe cei ce indraznesc sa chinuie si sa inspaimante bietul suflet.

Sa se implineasca aceasta ori de cate ori se va auzi saraca mea rugaciune. Da, Stapane Iisuse Hristoase, Lumina lumii, auzi-ma ca un Preabun si da har si mila acestei rugaciuni. Fii, Tu Insuti ajutor, acoperamant si mantuire celui ce va chema numele innoroiatule Nifon. Auzi-ma, Doamne, auzi-ma Iubitorule de oameni Sfinte si daruieste-mi cererea care cheama Preaputernic numele tau. Amin".

Cand a terminat aceasta rugaciune, deodata a stralucit in jur o minunata lumina. Si in mijlocul luminii s-a aratat Iisus Hristos, umplandu-i inima de bucurie, pentru ca l-a sarutat cu dumnezeiasca sarutare de trei ori, in timp ce Cuviosul, la fiecare sarutare, zicea plin de bucurie: Amin, Amin, Amin.

Atunci i-a vorbit Domnul:

"Bine, sluga buna si credincioasa, am auzit rugaciunea Ta si-ti voi da din belsug tot ceea ce ai cerut pentru mantuirea crestinilor. Celui ce va pomeni numele tau in rugaciunea sa, acasa sau in biserica, ii voi sta in ajutor in toate primejdiile si necazurile si indeosebi in clipele cele din urma ale vietii sale. Pe cei ce Ma vor slavi pentru numele tau, ii voi milui cu imbelsugare si, pe cei ce Ma vor chema prin tine, ii voi intari, le voi da putere, voi zdrobi sub picioarele lor, cu dumnezeiasca Mea putere, toata impotrivirea diavoleasca. Iar cand va sosi ceasul ca si tu sa parasesti aceasta viata, Eu Insumi voi veni la tine cu sfintele ostiri ceresti. Cu manile Mele voi lua sufletul tau si te voi odihni cu pace, in sanurile lui Avraam".

Cu aceste cuvinte, Domnul l-a sfintit, imiresmand toate simturile lui cu preacuratul si preasfantul Sau Har. Plin de bucurie si de veselie, Nifon a inceput a slavi pe Dumnezeu, zicand:

"Iisuse Cel Preadulce si frumos, ai venit la smerita Ta faptura, Viata, bucuria si mireasma preacuratilor ingeri, ai venit sa bucuri pe netrebnicul Tau rob. Bine ai venit, Cela ce toate le plinesti! Cel ce esti mai presus decat toata bucuria. Bindecuvantat si preamarit este Cel ce vine! Pomeneste-ma intru slava Ta, in raiul cel preafrumos, pomeneste-ma in cer, in cantarile ingerilor, pomeneste-ma; o, Tu, Cel bindecuvantat de heruvimi si de serafimi, mare si prealuminat, preasfanta stralucire si desavarsita pecete a Tatalui, pomeneste-ma. O, nesfarsit

ocean al iubirii celei fara de moarte, cata vreme voi mai sufla sa ma miluiesti. Doamne Iisuse Hristoase, sa nu te departezi de la mine, acopera-ma si-mi arata calea care duce la vesnicie".

Cand Sfantul Nifon a incetat aceasta cantare de lauda, Domnul l-a privit cu dumnezeiasca dragoste si l-a binecuvantat:

"Pace tie, Nifone, fiul Meu. Si S-a inaltat la ceruri".

Dupa ce si-a terminat rugaciunea, Cuviosul a iesit sa vina la mine. Era plin de o dulce bunatate si chipul lui stralucea. In jurul lui se revarsa mireasma Duhului Sfant, incat am crezut ca ma aflu in Rai.

Aceasta mare si minunata rugaciune m-am straduit sa o scriu cu multa grija, precum a spus-o Cuviosul, pentru ca toti pacatosii sa aiba mangaiere si usurare cand li se va citi la iesirea sufletului. El insusi mi-a spus ca rugaciunile sfintilor sunt de mare ajutor la vreme de primejdie, intristare si nevoie, daca sunt rostite cu credinta neindoita. Deoarece, sunt pline de Duhul Sfant, de cunostinta, de pricepere si intelepciunea lui Dumnezeu.

IARASI MILOSTENIA

Odata, cum mergeam cu Sfantul Nifon prin piata orasului, vad la dreapta mea pe un om care astepta ceva. Veneau dupa el multi saraci cerandu-i ajutor. Iar el; facandu-se ca-i alunga, le punea repede in mana milostenia sa. Asa se ascundea de oameni. Cum l-am observat, l-am tras de mana pe Cuviosul si i-am spus despre virtutea acestui om. Iar el, mi-a zis:

Este mare inaintea lui Dumnezeu. Il cunosc, pentru ca de mai multe ori m-am intalnit cu el. Apoi, dupa cateva zile iarasi l-am intrebat despre aceasta virtute si el mi-a povestit aceasta straina minune:

Eram copil, cam de 12 ani, mi-a zis el si m-am dus la biserica Sfantului Apostol Toma, sa ma rog. Aici am gasit un preot invatand poporul si, intre altele, a vorbit si despre milostenie. Zicea ca cel ce da milostenie la saraci este ca si cum ar pune in mana Domnului ceea ce daruieste. Cand am auzit acest cuvint m-am mirat si am judecat pe omul lui Dumnezeu, zicand ca este mincinos. Pentru ca, gandeam, de vreme ce Domnul este in ceruri de-a dreapta Tatalui, cum poate sa fie pe pamant ca sa ia ceea ce dam la saraci.

Deci, pe cand mergeam si ma gandeam la cele auzite, vad din intamplare un sarac zdrentaros care avea deasupra capului lui, o, minune, chipul Domnului nostru Iisus Hristos. Si cum mergea saracul, s-a intalnit cu un om milostiv, care i-a dat o bucata de paine. Dar cand acel iubitor de saraci a intins mana sa catre cersetor, a intins si Domnul din icoana mana Sa, a luat painea si a multumit, apoi a dat-o saracului. Insa nici acesta, nici cel milostiv nu au vazut nimic. M-am minunat si am crezut. De aici stiu ca cel ce daruieste fratilor celor nevoiasi, pune darul sau cu adevarat in mainile lui Hristos. Aceasta icoana a lui Hristos o vad deasupra tuturor saracilor si de aceea ma straduiesc sa fac cat pot milostenie, care atat de mult ii place Domnului.

LA MANASTIRI

Odata, Cuviosul s-a hotarat sa mearga sa se inchine la cinstita biserica a Marelui Mucenic Foca. Voia sa vada si pe monahii acelei manastiri si sa se invredniceasca de rugaciunile lor. M-a luat si pe mine; am coborat la tarm si ne-am urcat intr-o corabie care mergea in acea parte. Corabierii insa, imediat au inceput sa cante si sa vorbeasca intre ei lucruri urate. Eu ma simteam foarte indispus, dar Cuviosul se asezase de-a dreapta corabierilor si zambea bucuros. In toata calatoria nu a vorbit deloc, nici nu l-am vazut

rugandu-se ca de obicei, ci numai misca buzele si zambea.

Cand corabierii au pus masa, ne-au chemat si pe noi sa mancam cu ei, iar Cuviosul, nevoind sa-si arate nevointa sa, a mancat si a baut ceea ce i-au dat. De astfel, asa obisnuia peste tot sa manance tot ce i se punea inainte, precum spune Fericitul Apostol Pavel. Cand, insa, se afla singur in chilia sa, avea randuiala deosebita. Mai pe urma, l-am intreat ce vazuse pe mare de zambea asa bucurosi, desi corabierii cantau cantece urate.

"Spune-mi, a raspuns, cum sa nu ma bucur si sa nu ma veselesc, de vreme ce, de cand am intrat in corabie, Domnul nu s-a departat deloc de langa noi? Necontenit l-am vazut calatorind impreuna cu noi. Am ajuns la biserica Sfantului Foca si ne-am inchinat, apoi am vizitat cateva manastiri. Ne-am bucurat de bisericile vazute si de rugaciunile cuviosilor parinti. Apoi ne-am intors in orasul nostru.

Trebuie sa mai spun ca in Constantinopol nimeni nu-l cinstea ca sfant. Asa se ruga si el, sa-l socoteasca oamenii ca pe un nimic. Si Dumnezeu i-a ascultat rugaciunea. Cei mai multi, nu numai ca nu-l socoteau sfant, ci si radeau de el in chip necuviincios. El, insa, nu se supara, ci, se ruga pentru ei, zicand:

"Doamne miluieste pe cei ce ma batjocoresc si ma ocarasc. Tu stii ca vicleanul diavol ii indeamna la rau, pentru ca sa ma faca si pe mine sa supar necontenit preasfant numele Tau. Rogu-Te, Atotputernice Dumnezeule si Doamne al milei, iarta si binecuvanteaza pe cei ce ma dispretuiesc. Fa-i pe ei duhovnicesti, sfinti mari, da-le lor bunatate si blandete, daruieste-le pace, lumineaza-i si-i invredniceste sa se bucure de slava Ta cea vesnica, Iubitorule de oameni".

Aceste rugaciuni il bucurau si-l veseleau. Fata lui inflorea ca trandafirul si adesea zicea:

"Cel ce fuge de dispretul, batjocura si ura oamenilor, nu traieste in duhul lui Dumnezeu, nici nu va mosteni imparatia cerurilor. Sa stie bine acest lucru cel ce voieste sa se mantuiasca. Sa nu fugim din locul unde oamenii ne nesocotesc si ne dispretuiesc, ci, sa stam cu rabdare si Dumnezeu ne va da negraita slava. Dimpotriva, sa fugim de locul unde intalnim lauda si cinste. Numai asa ne vom putea mantui si castiga Raiul. Ocara este tot asa de trebuitoare, robilor lui Dumnezeu, precum Evanghelia este necesara Bisericii. Nu ne foloseste sa fim slaviti de oameni".

Capitolul 5

VEDENIE DESPRE INFRICOSATA JUDECATA

Intr-o seara, dupa ce si-a terminat obisnuita rugaciune de noapte, Cuviosul s-a intins sa doarma pe patul de pietre ca intotdeauna. Era miezul noptii si el inca veghea, privind cerul instelat si luna. Singur isi socotea pacatele sale si se tanguia cu mintea, gandindu-se la infricosatul ceas al judecatii.

Deodata, vede ca se trage taria cerului ca o perdea si apare Domnul nostru Iisus Hristos intr-o slava negraita. In jurul lui, in vazduh, stateau toate ostile ceresti; ingeri, heruvimi si serafimi, erau in minunate si infricosate cete, randuite fiecare dupa felul, frumusetea si

stralucirea lor.

Domnul S-a adresat conducatorului unei cete si acela s-a apropiat luminos, cu teama si respect.

„Mihaile, mai marele Asezamantului, pregateste cu ceata ta, tronul de foc al slavei Mele si mergi in valea lui Iosafat. Acolo sa-l asezi ca prim semn al venirii Mele. Pentru ca s-a implinit ceasul cand fiecare va lua plata dupa faptele sale. Grabeste-te, ca a sosit ceasul! Voi judeca pe cei ce s-au inchinat la idoli si s-au lepadat de Mine, Facatorul lor. Pe cei ce s-au inchinat la pietre si la lemne, pe care le-am spre trebuinta lor. Pe toti ii voi sfarama ca pe „vasele olarului”. Tot asa si pe dusmanii Mei, pe ereticii care au indraznit sa coboare pe Duhul Mangaietor in randul fapturilor. Vai de ei, ce foc ii asteapta!

Acum Ma voi arata si iudeilor, care M-au rastignit si n-au crezut in dumnezeirea Mea. Mi S-a dat toata stapanirea si puterea si sunt Judecator drept. Atunci cand eram pe Cruce, ziceau: „Hoo! Tu Cel ce darami Biserica... mantuieste-Te pe sine-Ti...” Acum a Mea este razbunarea, le voi rasplati! Voi judeca, voi cerceta, voi pedepsi aspru neamul jidovesc, cel stricat si viclean, pentru ca nu s-a pocait. Le-am dat vreme de pocainta, dar au nesocotit-o; vor lua acum razbunare.

Le voi rasplati si sodomitilor, care au spurcat pamantul si vazduhul cu nelegiuirea lor. I-am ars atunci si iarasi ii voi arde, pentru ca au urat placerea Duhului Sfânt si au iubit placerea diavolului. Voi pedepsi pe toti desfranatii, nerusinatii si intunecatii care se aseamana cu armasarii. Nu s-au indestulat cu casnicia lor legiuita, ci s-au balacit in faradelege si satana i-a aruncat in prapastia de foc. Nu au auzit ca inficosat lucru este a cadea in mainile Dumnezeului Celui viu? Nu s-au temut ca voi varsa peste ei mania Mea; i-am chemat la pocainta, dar nu s-au pocait.

Voi judeca pe toti talharii care au facut noian de rele, precum si pe ucigasi si pe toti care au facut multime de pacate. Eu le-am dat timp sa se pocaiasca, dar ei n-au luat in seama. Unde sunt faptele lor cele bune? Le-am dat pilda si icoana pe fiul cel desfranat si pe multi altii, sa nu se deznadajduiasca de pacatele lor. Ei insa, au dispretuit poruncile Mele si s-au lepadat de Mine. S-au indepartat de Mine si au iubit stricaciunea; pe Mine M-au nesocotit si s-au facut robi pacatului. Sa mearga, deci, in focul pe care ei singuri si l-au aprins.

Dar, si pe cei care au murit, tinand minte raul, ii voi trimite intr-o infricosata munca. Pentru ca n-au dorit pacea Mea, ci au fost maniosi, rautaciosi si razbunatori. Pe lacomi, pe cei ce au luat dobanda si pe toti iubitorii de argint, care este inchinare la idoli, ii voi nimici si distruge cu toata mania Mea, pentru ca si-au pus nadejdea in bani si pe Mine M-au nesocotit, ca si cum nu M-as ingriji de ei. Pe acei mincinosi crestini care au invatat ca nu este invierea mortilor si ca exista metempsihoza (reincarnarea sufletelor) acum, aici pe pamant, ii voi topi pe toti in gheena ca ceara; atunci se vor convinge de invierea mortilor. Magii, vrajitorii si toti care se ocupa cu magia vor fi zdrobiti.

Vai si de cei care au petrecut cu chitare si instrumente; au cantat, s-au imbatat, au jucat, au vorbit necuratii si s-au dedat la rele! I-am chemat si nu M-au ascultat, ci M-au luat in ras. Acum viermele le va roade inima. Le-am dat la toti mila si pocainta, dar nici unul nu a luat aminte. Voi inchide in intuneric si pe cei ce au nesocotit Sfintele Scripturi, pe care le-a scris Duhul Meu prin mijlocirea sfintilor. Voi judeca si pe cei ce se ocupa cu superstitiile si se incred in cutite, galeti, furci si altele asemenea. Atunci vor intelege, ca trebuia sa nadajduiasca in Dumnezeu si nu in creaturile Lui. Se vor tulbura si impotrivi atunci, dar nu vor avea nici o putere deoarece,” a Mea este razbunarea, Eu le voi rasplati”.

Voi pedepsi pe imparatii si pe conducatorii care M-au amarat necontenit cu nedreptatile lor. Au judecat nedrept si cu mandrie, dispretuind pe oameni. Si acestia vor plati. Dreapta Mea putere nu primeste mita. Ii voi pedepsi dupa faradelegile lor. Atunci vor intelege ca sunt mai infricosat decat toti imparatii pamantului. Vai de ei, ce iad ii asteapta pentru ca au fost cruzi si au varsat sange nevinovat, sangele copiilor si al sotiilor lor. Ce ce urgie voi pedepsi pe acei slujitori care n-au fost pastori adevarati ai Bisericii; care Mi-au paraginit via Mea si Mi-au risipit oile! Ca au pastorit aur si argint si au cautat preotia pentru interes. Ce pedeapsa vor

lua! Ce tanguire! Voi varsa peste ei toata mania Mea si urgia, si-i voi zdrobi. S-au straduit sa castige oi si boi care pier, iar de turma mea cea cuvantatoare nu s-au ingrijit. Voi pedepsi cu toiag faradelegile lor si cu bici nedreptatile lor. Dar si preotii care glumesc, rad si se cearta in biserica, li voi arunca in foc si in tartar!

Am venit si vin. Cin epoaate sa-mi stea impotriva? Dar vai si amar de cel pacatos care va cadea in mana Mea! Pentru ca fiecare se va infatisa inaintea Mea „gol si descoperit”. Cum va indrazni atunci sa se arate nerusinaarea pacatosilor? Cum vor privi fata Mea? Unde-si vor ascunde rusinea? Se vor umplea de rusine inaintea Mea si a preacuratelor puteri ceresti.

Voi judeca si pe monahii care si-au neglijat canonul si au nesocotit fagaduintele pe care le-au facut inaintea lui Dumnezeu, a ingerilor si a oamenilor. Una au fagaduit si alta au facut. Din inaltimea norilor ii voi arunca in prapastia iadului. Nu le-a fost de-ajuns pieirea lor, ci au produs si altora sminteala ucigatoare. Mai bine le-ar fi fost sa nu se fi lepadat de lume, decat sa se lepede si sa traiasca rau, in desfranare.” A Mea este razbunarea, Eu le voi rasplati tuturor celor ce nu au voit sa se pocaiasca. li voi judeca pe toti ca un Judecator drept...”

Cuvintele acestea pe care Domnul le-a rostit cu glas de tunet catre Arhanghelul Mihail au umplut de spaima nenumaratele puteri ingeresti.

Apoi a poruncit sa-i aduca cele sapte veacuri de la facerea lumii. Mihail a primit porunca sa indeplineasca si acest lucru. De aceea a mers degraba la casa testamentului si le-a adus. Erau ca niste carti mari, pe care le-a pus in fata Judecatorului. Apoi a stat de o parte privind cu respect, cum rasfoieste Domnul istoria veacurilor. Si a luat primul veac, l-a deschis si a zis: „Aici scrie, in primul rand: Tatal, Fiul si Duhul Sfant, un Dumnezeu in trei fete. Din Tatal S-a nascut Fiul si Facatorul veacurilor, deoarece cu Cuvantul Tatalui, prin Fiul, s-au facut veacurile, s-au creat netrupestile puteri, s-au intarit cerurile, pamantul, adancurile, marea, raurile si toate cele ce sunt intr-insele”.

Apoi, dupa ce a citit putin mai jos, a zis: „Chip al Nevazutului Dumnezeu este primul om, Adam, cu femeia lui, Eva. Atotputernicul Dumnezeu si Facatorul tuturor celor vazute si celor nevazute, a dat lui Adam o porunca. Aceasta este legea care trebuia tinuta cu toata puterea si scumpatatea, spre cinstea Facatorului sau si ca sa nu uite ca Dumnezeu se afla deasupra lui.”

Dupa putin, a citit mai departe: „Nelegiuirea in care a cazut chipul lui Dumnezeu prin inselaciune sau mai bine zis din neatentie si din neglijenta. A cazut omul si, a fost izgonit din rai, cu dreapta judecata si hotarare a lui Dumnezeu. Nu putea sa stea in acele bunatati incepatorul nelegiuirii!” Mai jos a citit: „Cain s-a aruncat asupra lui Abel si l-a omorat, dupa voia diavolului. Se cade sa arda in focul gheenei, pentru ca nu s-a pocait. Iar Abel va trai in vesnicie”.

In acelasi chip a rasfoit cele sapte carti ale veacurilor. In sfarsit, a luat a saptea carte si a citit: „Inceputul veacului al 7-lea insemna sfarsitul veacurilor. Incepe sa se generalizeze raul, desfranarea, nemilostivirea. Oamenii veacului al 7-lea sunt rai, invidiosi mincinosi, cu dragoste fatarnica, iubitori de stapanire si de argint, robiti de pacatele sodomice si de celelalte pacate.”

A mers putin mai departe, a citit ceva si, indata si-a ridicat in sus privirea mahnita; a sprijinit o mana pe genunchi si cu celalta si-a acoperit fata si ochii si a stat asa cugetand in sine multa vreme, apoi a sositit: „Intr-adevar, acest veac a intrecut cu nedreptatea si cu rautatea pe toate celelalte”.

A citit mai jos: „Grecii ci idoli lor au fost spanzurati cu lemnul, cu sulita si cu cuiele care au pironit trupul Meu, de viata purtatorul” A tacut cateva clipe si iarasi S-a aplecat asupra cartii: „Doisprezece comandanti ai Marelui Imparat, albi ca lumina, au tulburat marea, au inchis gurile fiarelor, au inecat balaurii cei ganditori, au luminat pe orbi, au saturat pe cei flamanzi si au saracit pe cei bogati. Au pescuit multe suflete moarte, dandu-le din nou viata. Mare este plata lor...” Si apoi, dupa putin a adaugat: „Eu, Iubitorul de oameni, am ales si marturisitori, care au fost biruitori cu ajutorul Meu”. Prietenia lor a ajuns pana la cer si iubirea lor pana la tronul Meu! Dorul lor pana la inima Mea si jertfa lor Ma arde cu putere.

Slava si puterea Mea este cu ei!”

Dupa ce a intors multe file, a sosit cu un zambet de multumire: „Omul care a tinut cu cinste carma celor sapte coline (Constantinopolul) si a devenit imparatul lor a fost slujitorul dragostei Mele. I se cuvine imparatia cerurilor pentru ca a fost ravnitor si urmatul Domnului Sau”.

Apoi, trecand peste multe file, a zis: „O, Preafrumoasa si Preacinstita Mireasa! Cati vrajmasi s-au straduit sa te murdareasca. Dar nu M-ai tradat pe Mine, Mirele Tau! Nenumarate erezii te-au amenintat, dar piatra pe care ai fost zidita nu s-a miscat, pentru ca „portile iadului nu au biruit-o”.

Mai jos erau scrise toate pacatele oamenilor, pe care moartea le-a gasit nesterse prin pocainta. Si erau asa de multe, ca nisipul marii... Le-a citit Domnul nemultumit si a dat din cap suspinand. Nenumarata multime a ingerilor statea tremurand de frica dreptei manii a Judecatorului.

Cand Domnul a ajuns la jumatatea acestui veac, a zis: „Sfarsitul lui este plin de putoarea pacatului, de lucrurile omenesti, care sunt toate mincinoase si intinate: invidie, ura, minciuna, hula, dusmanie, chefuri, betii, desfranari, ucideri, avorturi, lacomie, iubire de argint, tinere de minte a raului. Dar ajunge! Il voi curma la jumatate! Sa inceteze stapanirea pacatului! Si zicand aceste cuvinte pline de manie, Domnul a dat Arhanghelului Mihail semnalul pentru judecata. Imediat, acela cu ceata lui au luat prea stralucitul si negraitul tron si au plecat.

Era asa de numeroasa ceata aceea incat pamantul nu o incapea. Si fugind, strigau cu glas de tunet: Sfant, Sfant, Sfant Domnul Savaot! Plin este cerul si pamantul de slava Lui Si de acest infricosat strigat se cutremura cerul si pamantul. Sfant, Sfant, Sfant, mare si infricosat, minunat si proslavit este Domnul in vecii vecilor.

Apoi a pornit Gavriil, cu ceata lui cantand; a urmat al treilea mare Arhistrateg, Rafail cu ceata lui, inaltand cantarea: Unul Sfant, Unul Domn Iisus Hristos, intru slava lui Dumnezeu Tatal. Amin.

In sfarsit, s-a pornit si ceata a patra. Comandantul ei era alb si luminos ca zapada, cu privirea dulce. Si fugind, canta cu putere: Dumnezeu, Domnul dumnezeilor a vorbit si a chemat pamantul de la rasaritul soarelui pana la apus. Din Sion maretia frumusetii Lui. Dumnezeu aratat vine, Dumnezeul nostru si nu va tacea. Foc inaintea Lui va merge si in jurul Lui vifor mare! Si continua restul psalmului. Iar comandantii ii raspundeau: Vine Dumnezeu sa judece pamantul, ca Tu stapanesti peste toate neamurile. Conducatorul acelei osti se numea Uriil. Dupa putin, au adus inaintea Domnului Prea Cinstita Lui Cruce, care stralucea ca un fulger infricosat si revarsa o negraita mireasma. In urma lui veneau cu multa cinste cetele Stapaniilor si ale Puterilor. Privelistea era de o maretie uimitoare. Nenumaratele Puteri cantau cu o deosebita armonie. Unii ziceau cu multa teama: Inalta-Te-voi Dumnezeul meu si Imparatul meu si voi binecuvanta Numele Tau in veci! Altii ziceau: Inaltati pe Domnul Dumnezeul nostru si va inchinati asternutului picioarelor Lui, ca Sfant este. Aliluia, Aliluia, Aliluia!

Apoi a dat dumnezeiasc? porunc? sa vina iarasi puternicul comandant Mihail, sa stea langa tronul Domnului. In acea clipa, a aparut un inger care tinea o trambita. A luat-o Judecatorul in mana Sa, a trambitat de trei ori si a zis trei cuvinte; apoi a dat-o lui Mihail. „Mergi la Golgota, unde Mi-am intins preacuratele maini si trambiteaza si acolo de trei ori!”

Indata ce a plecat Mihail, Domnul a chemat ceata Iceptorilor si a zis, adresandu-se comandantului ei: „Iti poruncesc sa iei dumnezeiasca ta ceata si sa va imprastiati in toata lumea, ca sa aduceti pe nori pe sfinti, de la rasarit si de la apus, de la miazanoapte si de la miazazi. Sa-i aduceti pe toti ca sa ma intampine, cand va suna trambita.

Dupa toate acestea, Dreptul Judecator a aruncat o privire spre pamant si a vazut negura si intuneric, jale si vai si multa tanguire, din infricosata tiranie a satanei. Turbeaza si urla balaurul. A daramat totul si le zdrobeste ca pe iarba. Pentru ca vede pe ingerii lui Dumnezeu ca ii pregateste focul cel vesnic.

Daca a vazut toate acestea, Judecatorul a chemat un inger de foc cu infatisare aspra si

infricosata, fara mila; era conducatorul cetelor ingerilor, care supravegheaza focul iadului si i-a zis:

„Ia cu tine toiagul meu, care leaga si zdrobeste. Ia si nenumarata multime de ingeri din ceata ta si pe cei mai infricosati care executa pedepsele celor din iad. Sa mergeti la marea cea ganditoare ca sa gasiti urmele domnului intunericului. Apuca-l cu putere si-l tine bine, lovindu-l fara mila cu toiagul, pana cand va preda ceata duhurilor celor rele. Leaga-i apoi tare pe toti cu puterea toiagului Meu, dupa porunca Mea si, apoi arunca-i in chinurile iadului cele mai groaznice si fara mila”.

Cand toate au fost gata, s-a facut semn Arhanghelului care tinea trambita, sa trambiteze puternic. Imediat s-a facut o tacere de moarte ca si cum s-ar fi linistit toate.

La prima trambitare s-au alcatuit toate trupurile mortilor. La a doua, Duhul Domnului a pus sufletele in trupurile moarte. Spaima si cutremur a cuprins toate; cele ceresti si cele pamantesti tremurau. Atunci a sunat a treia oara si cea mai infricosata trambita, care a zguduit toata lumea, cand mortii au inviat din morminte „intr-o clipa”. Infricosata priveliste! Erau mai multi decat nisipul marii. In acelasi timp se coborau din ceruri ca o ploaie densa spre Tronul Judecatii cetele ingeresti, zicand cu glas de tunet: Sfant, Sfant, Sfant Domnul Savaot, plin este tot pamantul de frica si de cutremur!

Tot pamantul si multimea nenumarata a cetelor ingeresti stateau asteptand. Tremurau plini de spaima in fata infricosatei stapaniri dumnezeiesti, care se cobora pe pamant. Si pe cand toti priveau in sus, au inceput cutremure, tunete si fulgere in Valea Judecatii si in vazduh si toti au fost cuprinsi de groaza. Atunci taria cerului s-a strans ca o carte si a aparut cinstita Cruce stralucind si scanteind ca soarele. Ingeri o tineau inaintea Domnului nostru Iisus Hristos si Judecatorul lumii, care venea. Apoi se auzea un imn, o cantare straina: Binecuvantat este cel ce vine intru numele Domnului, Dumnezeu este Domnul, Judecator, Stapanitor si Domn al pacii.

Indata ce s-a terminat aceasta puternica slavoslovenie, a aparut Judecatorul pe nori, sezand pe tron de foc. Cu preacurata Lui stralucire invapaia cerul si pamantul.

Atunci, din multimea mortilor care inviasera, unii au inceput sa straluceasca ca soarele si indata au fost rapiti de nori in vazduh pentru intampinarea Domnului lor. Cei mai multi, inasa, au ramas jos. Nimeni nu i-a luat la cer. Se tanguiau cu amar ca nu s-au invrednicit si ei sa fie rapiti de nori si mahnirea si durerea umpleau de amaraciune sufletele lor. Au cazut toti in genunchi in fata Judecatorului si apoi s-au ridicat.

Infricosatul Judecator se asezase deja pe Tronul judecatii si in jurul Lui se adunaseră toate puterile ceresti cu frica si cu cutremur. Cei ce fusesera rapiti pe nori pentru intampinarea Lui, stateau de-a dreapta; ceilalti se aflau de-a stanga Judecatorului. Cei mai multi dintre acestia erau iudei, conducatori, Arhierei, preoti, imparati, multime de monahi si de mireni. Stateau rusinati si se jeleau de pierzarea lor. Fetele lor erau ticalosite si suspinau cu adanca mahnire. O tanguire de moarte s-a lasat peste toti si nici o mangaiere nu le venea de nicaieri.

Dar cei ce stateau de-a dreapta Judecatorului erau veseli, luminosi ca soarele, cinstiti, slaviti, albi ca lumina, parca aprinsi de o dumnezeiasca lumina. Ca sa indraznesc s-o zic, semanau cu Domnul si Dumnezeul lor.

Deodata, infricosatul Judecator si-a aruncat privirea intr-o parte si in alta. S-a uitat de-a dreapta bucuros si a zambit. Cand inasa, s-a intors spre stanga, s-a tulburat; s-a maniat tare si si-a intors indata fata. Atunci, cu glas puternic si dumnezeiesc a zis celor de-a dreapta:

– Veniti, binecuvantatii Parintelui Meu, de mosteniti Imparatia care a fost gatita voua de la intemeierea lumii. Caci am flamanzit si Mi-ati dat sa mananc, am insetat si Mi-ati dat sa beau, strain am fost si M-ati primit, gol si M-ati imbracat, bolnav si M-ati cercetat, in temnita si ati venit la Mine.

Atunci, aceia s-au mirat si au intrebat:

– Doamne, cand Te-am vazut flamand si Ti-am dat sa mananci, sau insetat si Te-am adaptat? Si cand Te-am vazut strain si Te-am primit, sau gol si Te-am imbracat, si cand Te-am

vazut bolnav si in temnita?

Amin zic voua, intrucat ati facut unuia din acesti frati ai Mei mai mici, Mie Mi-ati facut.

Apoi S-a intors si catre cei „de-a stanga” si le-a zis cu asprime:

– Duceti-va de la Mine, blestematilor, in focul cel vesnic care este gatit diavolului si slugilor lui. Caci am flamanzit si nu Mi-ati dat sa mananc, am insetat si nu Mi-ati dat sa beau, strain am fost si nu M-ati primit, gol si nu M-ati imbracat, bolnav si in temnita si nu M-ati cercetat.

– Doamne, i-au raspuns aceia, nedumeriti, cand Te-am vazut bolnav si in temnita si nu Ti-am slujit Tie?

– Amin zic voua, le-a raspuns Domnul, intrucat nu ati facut aceasta unuia dintre acesti mai mici, nici Mie nu Mi-ati facut. Pieriti din ochii Mei, blestematii ai pamantului! In tartar, in scrasnirea dintilor, acolo va fi plangere si tanguire fara de sfarsit!

Cum a rostit Judecatorul aceasta hotarare, dinspre rasarit s-a pornit un urias rau de foc care curgea vijelios spre apus. Era lat ca o mare intinsa. Vazandu-l, pacatosii din stanga s-au ingrozit si au inceput sa tremure de spaima in deznadejdea lor. Atunci, nemitarnicul Judecator a poruncit ca toti, drepti si pacatosi, sa treaca prin raul cel arzator, pentru ca sa fie incercati prin foc.

Au inceput cei din dreapta, care au trecut toti si au iesit ca aurul curat. Lucrurile lor nu au ars, ci s-au arata, prin incercare, mai luminoase si mai limpezi, iar ei s-au umplut de bucurie.

Apoi au inceput sa treaca si cei din stanga prin foc, ca sa fie incercate si lucrurile lor. Dar fiindca erau pacatosi, flacarile au inceput sa-i arda, tinandu-i in mijlocul raului. Si lucrurile lor au ars ca pleava, iar trupurile au ramas intregi, ca sa arda ani si veacuri nesfarsite, impreuna cu diavolii. Niciunul nu a reusit sa iasa din acel rau de foc. Pe toti i-a tinut focul, pentru ca erau vrednici de osanda si de pedeapsa.

Dupa ce pacatosii au fost predati iadului, Infricosatul Judecator S-a ridicat de pe tron si a pornit catre dumnezeiescul palat, impreuna cu toti Sfintii Sai. Il inconjurau cu multa frica si cutremur Puterile ceresti, cantand: Ridicati capetenii portile voastre si va ridicati portile cele vesnice si va intra Imparatul slavei, Domnul si Dumnezeul dumnezeilor, impreuna cu toti Sfintii Lui, care se vor bucura de vesnica mostenire.

Alta ceata raspundea si zicea:

„Binecuvantat este Cel ce vine intru numele Domnului, cu cei pe care i-a invrednicit Harul Sau sa se numeasca fii ai lui Dumnezeu. Dumnezeu este Domnul, impreuna cu fiii Noului Sion si S-a aratat noua”. Si Arhanghelii, care mergeau dupa Domnul, Il slavosloveau, cantand pe rand o cantare cereasca: Veniti sa ne bucuram de Domnul si sa trigam lui Dumnezeu, Mantuitorul nostrul sa intampinam fata Lui cu marturisire si in psalmi sa-i cantam lui.

Iar alta ceata raspundea armonios: Dumnezeu mare este Domnul si Imparat mare peste tot pamantul. Ca in mana Lui sunt marginile pamantului si inaltimile muntilor ale Lui sunt. Acestea si multe alte cantari armonioase cantau ingerii, incat toti care le auzeau se bucurau de o negrita bucurie. Astfel cantand, au intrat Sfintii cu Domnul Iisus Hristos la ospatul cel ceresc din dumnezeiescul palat si inimile lor saltau de bucurie. Si indata portile palatului s-au inchis.

Atunci, Imparatul ceresc a chemat pe mai marii ingerilor. Primii au venit Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil si conducatorii cetelor. Au urmat apoi cei doisprezece luminatori ai lumii, Apostolii. Lor le-a dat Domnul slava stralucita si douasprezece tronuri ca de foc, ca sa stea cu

multa cinste langa Invatatorul lor, Hristos. Chipul lor scanteia de o negraita lumina vesnica si hainele lor straluceau si erau luminoase ca chihlimbarul; si capetenii ingerilor ii cinsteau. Apoi li s-au dat si douasprezece coroane minunate, impodobite cu pietre de mult pret, care straluceau cu o lumina orbitoare si ingeri slaviti le tineau deasupra capetelor lor.

Au venit apoi inaintea Domnului cei saptezeci de Apostoli. De asemenea si acestia au primit cinste si slava, dar cununile celor doisprezece erau mai minunate.

Acum a venit randul mucenicilor. Acestia au primit cinstea si slava marilor osti ingeresti care s-au prabusit din cer impreuna cu Lucifer. Adica, Mucenicii au devenit ingeri si conducatori ai cetelor ingeresti. Indata li s-a adus o multime de coroane care au fost puse pe sfintele lor capuri. Cum straluceste soarele, asa straluceau si coroanele. Astfel, Sfintii Mucenici, indumnezeiti, se bucurau de o nespusa bucurie.

Apoi a intrat ceata sfanta a Ierarhilor, preotilor, diaconilor si a celorlalti clerici. Au fost incununati si ei cu cununi vesnice, potrivit cu ravena, rabdarea si lucrarea lor. Cununa de cununa se deosebea in slava ei, precum se deosebeste stea de stea. Si multi preoti si diaconi erau mai slaviti si mai luminosi decat multi arhierii. Lor li s-a dat si cate o biserica, pentru ca sa aduca pe jertfelnicul cel intelegator, Sfanta Jertfa si slujbe bine placute lui Dumnezeu.

A intrat apoi cuvioasa ceata a monahilor. Chipul lor revarsa o tainica mireasma si scanteia ca soarele. Domnul i-a impodobit cu sase aripi si prin puterea Sfantului Duh au devenit asemenea cu infricosatii Heruvimi si Serafimi si au inceput sa cante cu glas de tunet: Sfant, Sfant, Sfant Domnul Savaot, plin este tot pamantul de slava Lui! Slava lor este mare, negraita, si cununile lor felurite impodobite si luminoase; potrivit cu luptele si cu sudorile lor, au primit si cinstea.

A urmat apoi ceata proorocilor. Lor le-a daruit Imparatul Cantarea Cantarilor, Psaltirea lui David, timpane si hore, lumina nematerialnica, stralucitoare, negraita bucurie si slavoslovia Duhului Sfant. Atunci, Stapanul dumnezeiescului ospat le-a cerut sa cante ceva. Si au cantat o cantare asa de melodioasa, incat toti saltau de fericire. Dupa ce sfintii au primit aceste daruri din Preacuratele maini ale Mantuitorului, asteptau acum pe acelea pe care ochiul nu le-a vazut si urechea nu le-a auzit si le inima omului nu s-au suit.

A intrat apoi toata ceata oamenilor care s-au mantuit in lume: saraci si domni, imparati si supusi, robi si liberi. Au stat toti inaintea Domnului, Care a despartit dintre ei pe cei milostivi si curati si le-a dat desfatarea Raiului din Eden, palate ceresti si luminoase, cununi de mult pret, sfintenie si bucurie, scepturi si tronuri si ingeri ca sa-i slujeasca.

Apoi au venit toti cei ce din dragoste pentru Hristos s-au facut „saraci cu duhul”. Acum au fost slaviti foarte mult. Din Insasi mana lui Hristos au primit cununa stralucita si mostenirea Imparatiei cerurilor. Apoi „cei ce plang pacatele lor” si-au primit marea mangaiere a Sfintei Treimi. Pe urma, „cei blanzi” si fara rautate, care au mostenit ceresul pamant, unde se afla dulceata si mireasma Duhului Sfant. Si ei au fost cuprinsi de o negraita bucurie si placere, vazand ca s-au invrednicit sa mosteneasca pamantul cel fericit; cununile lor ca de trandafiri, scanteiau.

Au urmat cei „flamanzi si insetati de dreptate”. Lor le-a dat plata dreptatii ca sa se sature si cu buna lor asezare s-au bucurat, vazand ca Imparatul Hristos este inaltat si slavit de ingeri.

Apoi au intrat „cei prigoniti pentru dreptate”. Lor le-a daruit sfanta slavoslovie si preaminunata viata. S-au asezat pentru ei tronuri minunate, pe care sa stea in Imparatia cerurilor. Coroanele lor erau de aur sfant si nematerialnice si straluceau asa de tare, incat de slava lor sa se bucure si cetele ingeresti. Au intrat apoi, ceata celor „prigoniti pentru Hristos”, Marele Dumnezeu si Mantuitorul sufletelor noastre. Pe ei i-a asezat pe tronuri de aur si au fost laudati de Dumnezeu.

Dupa acestia a intrat marea multime de pagani, care nu au cunoscut legea lui Hristos, dar din fire au tinut-o, ascultand de glasul constiintei lor. Multi straluceau ca soarele de nevinovatie lor si curatia lor si Domnul le-a dat Paradisul si cununi luminoase si impletite cu trandafiri si crini. Dar pentru ca au fost lipsiti de Dumnezeiescul Botez erau orbi. Pentru ca Sfantul Botez este lumina si ochiul sufletului. Si nu vedeau deloc slava lui Dumnezeu. De

aceea cine nu este botezat, desi mosteneste bucuria Raiului si simte ceva din mireasma si dulceata lui, nu vede nimic.

Dupa acestia, a vazut Cuviosul Nifon o ceata de sfinti care erau copiii crestinilor. Toti pareau sa fie ca de treizeci de ani. Mirele i-a privit cu fata vesela si le-a zis:

- Haina Botezului este intr-adevar fara pata, fapte insa deloc. Voua ce sa va fac?

Atunci ei au raspuns cu indrazneala:

- Doamne, am fost lipsiti de bunatatile Tale cele pamantesti, cel putin sa nu ne lipsesti de cele ceresti!

A zambit Mirele si le-a dat bunatatile cele ceresti. Au primit si cununa nevinovatiei si a nerautatii si toate ostile ceresti i-au admirat. Era minunat sa auzi pe sfintii ingeri, care bucurandu-se nespuse de vederea tuturor cetelor sfintilor, cantau dulci cantari.

Dupa toate acestea, vede Nifon ca vine inaintea Mirelui o dumnezeiasca Mireasa. In jurul ei se revarsau miresme ceresti si mir dumnezeiesc. Pe preafrumosul ei cap purta o neasemuita diadema imparateasca, care scanteia. Ingerii o priveau uimiti si sfintii coplesiti. Harul Sfantului Duh o imbraca in haina aurita si preainfrumusetata. Intrand in dumnezeiescul palat, o insoteau o multime nenumarata de fecioare, care cantau cu slavoslovenii si imne maretia lui Dumnezeu.

Cand a ajuns langa Mirele Hristos, marea Imparateasa s-a inchinat de trei ori impreuna cu toate sfintele fecioare. Atunci „Cel Preafrumos” a vazut-o si s-a bucurat. Si-a plecat capul si a cinstit-o ca pe Preacurata Sa Maica. Aceasta s-a apropiat cu multa evlavie si cinste si a sarutat nemuritorii si neadormitii sai ochi, precum si indureratele sale maini. Dupa dumnezeiasca sarutare, Domnul a dat fecioarelor haina stralucitoare si cununi prea luminoase si apoi au venit toate puterile ceresti cantand si fericind-o si slavind-o.

Atunci, Mirele s-a ridicat de pe Tronul Sau, avand de-a dreapta Sa pe Maica Sa, iar la stanga, pe cinstitul Proroc si Inaintemergatorul Sau, a iesit din palat si a mers la dumnezeiescul ospat, unde se aflau bunatatile pe care ochiul nu le-a vazut, urechea nu le-a auzit si la inima omului nu s-au suit, pregatite pentru toti cei ce au iubit pe Dumnezeu. In urma veneau toti sfintii. Acestia, cum au vazut bunatatile, s-au umplut de o nespusa bucurie si au inceput sa umble praznuind la minunatul ospat. Dar pe acestea robul lui Dumnezeu Nifon nu a mai putut sa le descrie. Desi l-am silit de multe ori, nu mi-a spus macar cat de putin.

- Nu pot, fiule, zicea suspinand, sa infatisez cu limba sau sa asemuiesc cu vreun lucru pamantesc lucrurile acelea. Erau mai presus de orice cugetare si inchipuire, dincolo de toate cele vazute si ne vazute.

Deci, dupa ce Domnul a impartit sfintilor toate bunatatile cele negraite si nemaiauzite, a poruncit Heruvimilor sa inconjoare vesnicul ospat, asa cum zidul inconjoara un oras. A poruncit apoi ca Serafimii sa inconjoare pe Heruvimi, Domniile pe Tronuri, Incepatoriile pe Domnii, Stapaniile pe Incepatorii si in sfarsit Puterile cerurilor pe Stapanii. Precum un zid inconjoara un oras, asa si cetele ceresti se inconjurau una pe alta.

De-a dreapta ospatului veacurilor statea cu mare cinste Arhanghelul Mihail cu ceata lui; la stanga Gavriil cu ceata lui, Uriil statea si Rafail la rasarit. Toate acestea s-au facut cu porunca Domnului nostru Iisus Hristos, a Marelui Dumnezeu si a Mantuitorului tuturor sfintilor. Aceste patru cete erau foarte mari si impreuna cu cetele preacuratelor Puteri inconjurau ospatul lui Dumnezeu cu mare stralucire.

Cand toate acestea s-au terminat, atunci Insusi Dumnezeu Omul Iisus s-a supus „Celui ce-I supusese toate” si I-a predat toata stapania si domnia si puterea, care o luase de la El. Apoi El a intrat la dumnezeiescul ospat, ca Mostenitor al Tatalui, Imparat si Arhiereu impreuna mostenitor cu toti sfintii.

La sfarsitul tuturor tainelor pe care le-a vazut Sfantul Nifon, a vazut si cea mai infricosata descoperire. Insusi Tatal Fiului Unul Nascut, Nascatorul, Lumina cea neapropiata si negraita, a rasarit deodata, luminand deasupra preacuratelor Puteri, deasupra tuturor cerurilor si a cetelor ceresti. Lumina peste preacuratul ospat cum lumineaza soarele lumea.

Asa stralucea Tatal milostivirilor. Si precum buretele absoarbe si tine vinul, asa si sfintii se umpleau de nespusa Dumnezeire a Tatalui si Imparatului, neintrerupt cu El in veci. De acum nu mai era pentru ei nici noapte, nici zi. Exista numai Dumnezeu si Tatal, Fiul si Duhul, lumina si hrana, viata si stralucire, bucurie, veselie si desfatere in Duhul Sfânt.

Apoi s-a facut o adanca tacere. Ochii Sfantului Nifon au primit o lumina curata, neamestecata ca sa vada. Primei cete, care inconjura ospatul, i s-a randuit sa savarseasca o cantare neintrerupta si nesfarsita. Ea a fost cuprinsa de o negraita si nespusa bucurie. Indata dumnezeiasca si infricosata ceata a inceput o negraita slavoslovenie. Inimile sfintilor saltau de bucurie si desfatere. De la prima cantare de slavoslovenie a trecut la ceata a doua a serafimilor. A inceput atunci si aceea sa cante cu multa maiestrie o cantare tainica. Ca o insepita dulceata rasuna slavoslovia si in urechile sfintilor, care se bucurau negrait cu toate simturile lor. Ochii vedeau lumina cea neapropiata, mirosul lor mirosea mireasma Dumnezeirii, urechile lor auzeau dumnezeiasca cantare a preacuratelor Puteri, gura lor gusta Trupul si Sangele Domnului Iisus Hristos, nou, intru Imparatia Cerurilor, mainile lor pipaiau vesnicele bunatati si picioarele lor saltau la ospat. Astfel, toate simturile lor se saturau de negraita bucurie.

Dupa putin, a doua ceata a transmis acea dumnezeiasca cantare cetei a treia, la a patra si pana la cea din urama, producand cu dulceata cantarii, placere si bucurie in inimile sfintilor. Si era uimitor ca cetele nu cantau mereu aceeasi cantare, ci era o felurime nemarginita de cantari si noutate in cantarile pe care le cantau. Cand cele sapte cercuri ale cetelor au completat preacurata lor slavoslovie, a inceput ceata Arhanghelilor cantarea cea intreit sfanta: a cantat Mihail si a raspuns Gavriil; apoi a cantat Rafail si a raspuns Uriil. Se auzea o armonie extraordinara. Cei patru stalpi de foc, Arhanghelii, erau mai presus; cantarea lor era inflacarata si patrunzatoare.

Miscati de acea negraita dulceata au inceput atunci si toti sfintii de la cerescul ospat sa cante maretiile lui Dumnezeu. Astfel pretutindeni, inlauntru si afara rasuna cantare ingereasca. Cantare preasfanta care inflacara sfintele inimi cu o fericita placere in vecii nesfarsiti. Dupa ce le-a vazut pe toate acestea de trei ori Fericitul Nifon cand se afla in mare rapire si vedere, a auzit glasul lui Dumnezeu, zicandu-i:

„Nifone, frumoasa a fost prooroceasca ta vedenie. Scrie dar cu amanuntul toate cele ce ai vazut si auzit, pentru ca asa se vor intampla. Ti le-am aratat tie pentru ca imi esti prieten credincios, fiu al Meu iubit si mostenitor al Imparatiei Mele. Incredinteaza-te deci acum, cand te-am invrednicit sa vezi infricosatele taine, de marea Mea iubire de oameni fata de cei ce se inchina cu smerenie Imparatiei si Stapanirii Mele. Pentru ca Eu Ma bucur sa privesc spre cel bland si smerit si care se cutremura de cuvintele Mele.

Dupa ce i-a spus aceasta, Domnul l-a eliberat de acea infricosata si prea minunata vedenie care il stapanise timp de doua saptamani. Cand si-a venit in sine, statea ingrozit si se tanguia indurerat. Lacrimile ii curgeau siroaie si zicea:

„Vai de mine ticalosul! Ce-l asteapta pe bietul meu suflet! Vai de mine miselul! Oare in ce stare ma voi afla acolo, eu pacatosul? Cum ma voi indreptati fata de Judecatorul? Ce scuza voi aduce pentru pacatele mele si unde voi ascunde multimea faradelegilor mele? O, intinatule si ticalosule!... Suspin nu am, nici lacrimi si nici pocainta nu aflu; milostenie deloc, nerautatea si blandetea se afla foarte departe de mine. Vai mie! Ce sa fac eu nevrednicul si intinatul? De unde sa incep sa-mi mantuiesc sufletul? Haina Botezului am intinat-o, botezul l-am murdarit, sufletul mi l-am innoroiat, mintea mi-am intunecat-o, viata mi-am cheltuit-o „in petreceri si betii”. O, pacatosul de mine! Nu stiu ce voi face. Ochii mei privesc lucrurile cele de rusine, urechile asculta cantece lumesti, mirosul adulmeca dupa miresme, gura imi este pornita spre lacomie. Vai mie, ticalosul! Mainile mele se bucura in pacate; trupul meu doreste sa se tavaleasca in noroiul faradelegii si cauta paturi moi si mancare aleasa.

O, o, nelegiuitul, intunecatul si intunecatul! Unde sa merg nu stiu! Cine ma va scoate din acel foc amar? Cine ma va izbavi din intunericul cel mai dinafara al infricosatului tartar? Cine ma va izbavi de scrasnirea dintilor? Vai, vai mie scarbosul si nelegiuitul! Mai bine era sa

nu ma fi nascut!...

O, de ce slava ma lipsesc eu innegritul! De ce cinste si de ce cununi! Ce bucurie si veselie voi pierde fiindca m-am robit de pacat! Ticaloase suflete, unde iti este umilinta, unde luptele, unde virtutiile? Vai tie intinatule! In ce loc te vei afla in ziua aceea? Ai facut vreun bine ca sa placi lui Dumnezeu? Vei merge in vapoie. Cum vei rabda vaiul si scrasnirea? O, intinate suflete, cum ai poftit sa te tavalesti mereu in necuratie, cum ai slujit necontenit pantecelui?

Nelegiuitule si stricatului, ce rusine vei suferi in fata lui Dumnezeu? Cu ce ochi te vei uita la dumnezeiasca Sa fata? Spune-mi! Spune-mi! Ai vazut acele prea minunate privelisti pe care Domnul le va infaptui candva. Spune-mi deci, o, suflete, ai vreo fapta vrednica de acea slava? Cum vei intra acolo, dupa ce ai intinat dumnezeiescul Botez? Vai de tine, ticaloase suflete al meu. Vei mosteni focul cel vesnic si unde va fi atunci pacatul si tatal lui ca sa te mantuiasca? Ci, Doamne Dumnezeu meu, mantuieste-ma de foc, de scrasnirea dintilor de tartar...

Cu aceste cuvinte se ocară pe sine Fericitul, rugandu-se. In zilele urmatoare, il vedeam ca se plimba tarandu-si picioarele, ofta cu amare suspinuri, tanguire si lacrimi. Se gandea la lucrurile minunate pe care le vazuse si facea tot ce se putea ca sa le castige.

Adeseori, cand se gandea mai adanc si mai curat la vedenia sa, iese din sine. Ardea dupa vedera Duhului Sfant si zicea:

„O, ce bucurie, ce slava, ce stralucire asteapta pe sfinti in ceruri! Cum ma mai tem sa nu fiu lipsit de ele!”

Suspina adanc si adauga: „Doamne, ajuta-ma si mantuieste intunecatul meu suflet!”

Capitolul 6

CERBOAICA SALBATICA

Ce sa spunem despre virtutiile Cuviosului? Ii daduse Dumnezeu atata credinta si dragoste, incat ruga cu indrazneala pe Preamilostivul Dumnezeu si pentru idolatrii elini, pentru eretici si evrei, ca sa le deschida ochii sufletului sa vada si sa inteleaga intreita lumina a Sfintei Treimi. Atata smerenie si blandete ii daduse harul Sfantului Duh, incat se socotea ca intineaza lumea cu persoana sa. De aceea, cand vorbea cu cineva despre ceva de suflet folositor sau orice altceva, se socotea pe sine in mintea sa sub picioarele celui cu care vorbea. Vorbea cu inima zdrobita si cu duh umilit. Daca vreodata parea manios, cu greu rostea cuvânt aspru, dar cu inima era plin de duhovniceasca miere.

Ascultati o dovada minunata a virtutii sale, pe care am vazut-o cu ochii mei:

Am mers odata in vizita la casa unui demnitar care avea mare evlavie catre Cuviosul Nifon. Acela, precum se obisnuieste la oamenii mari, avea o multime de cerbi, intre care era si o cerboanca salbatica din fire si agresiva. Daca se intalnea cu vreun om, se ridica in doua picioare si il lovea cu picioarele dinainte si cu capul. Deci, precum am zis, am mers odata la acel om bogat pentru folos sufletesc. Cum am intrat in curte, ne-am intalnit cu animalul care se afla tocmai pe unde trebuia sa trecem noi.

Cand ne-a vazut ca venim, s-a aruncat asupra mea, caci mergeam inainte. Cuviosul, intelegand ca cerboanca era infuriata, a sarit repede intre noi ca sa ma apere. Si numai cat a

atins-o cu mana, aceea s-a imblanzit ca o oaie. Vazand-o Sfantul ca s-a imblanzit si ca i se supune, i-a parut rau ca a lovit-o si a cazut la picioarele ei cu multa smerenie, zicand: "Am gresit, iertare, iertare, iertare!" La randul ei, cerboanca, vazand ce face Cuviosul, s-a rusinat si a luat-o la fuga, ca si cum ar fi fugarit-o cineva. Foarte mirat, atunci, ii zic Cuviosului:

- Spune-mi, Parinte, de ce ai facut aceasta si te-ai smerit in fata unui animal?

- Pentru ca sa inveti puterea tainica a smereniei si ca aceasta este toiagul cel mai mare al lui Dumnezeu. Cand ne smerim fata de toti si ne socotim pe noi insine foarte pacatosi, ca gunoiul, atunci coboara din cer acest toaig si ne sta in ajutor, zdrobind pe vrajmasii nostri, pe cei ce ne urasc, pe diavoli, pe fiare, totul. Dar cand incepem sa ne ingamfam, sa ne umplem de mandrie, de slava desarta, atunci toiagul se intoarce asupra capului nostru si ne loveste, ca sa ne pocaim si sa dobandim inima infranta si duh umilit.

In momentul cand zicea aceasta, ne-am intalnit cu o batrana, care avea o falca umflata din pricina durerii de dinti. A inceput sa roage pe Sfantul ca sa-i aduca putina usurare.

- Noi, mama, i-a raspuns Cuviosul, suntem oameni pacatosi si cu cuvantul si cu lucrul. Dumnezeu sa te miluiasca! A intrat apoi in biserica, a luat undelemn de la candela Macii Domnului si a uns umflatura. Indata batrana s-a videcat si a multumit din tot sufletul Milostivului Dumnezeu si robului Sau.

"CRUCEA, SLAVA INGERILOR SI DRACILOR INFRICOSATOARE RANA"

Un crestin evlavios mi-a povestit minunata intamplare de mai jos: "Intr-o sambata seara, pe cand se ruga in pronausul bisericii Sfantului Atanasie, in timpul privegherii Duminicii, a venit si robul lui Dumnezeu, Nifon. Ca se obisnuia totdeauna sa se faca priveghere sambata spre Duminica, in bisericile sfintilor.

Am vazut atunci, a continuat credinciosul, o multime de tineri imbracati in alb, mergand impreuna cu el, unii inainte, altii in urma, inconjurandu-l si bucurandu-se. Insa era, lucru infricosat ca cei dinaintea lui purtau o cruce, mare cat Cuviosul, care stralucea ca aurul curat. Cruci tot asa de stralucitoare se aflau la dreapta si la stanga, inaintea si in urma capului Cuviosului. Erau legate intre ele si-l inconjurau ca un zid. Cand Dumnezeu voia sa-l incerce cu vreo ispita, atunci crucile se departau si lasau o mica deschidere intre ele, pe unde vrajmasii puteau sa-si arunce sagetile lor.

Multime de ingeri si de diavoli urmau lupta. Cuviosul isi inalta mainile catre Dumnezeu cel Preainalt si cu mintea curata se inalta catre El si statea asa rugandu-se adanc. Iar satana, vazandu-l si temandu-se de mania lui Dumnezeu, a zis catre ostirea sa tremurand: "Sa fugim, baieti, de la acest Nifon, ca si-a ridicat mintea la cer si se roaga catre Cel Mare impotriva noastra. Sa ne ascundem mai inainte de a se cobora asupra noastra mania Lui si a ne chinui! Si indata s-au facut nevazuti. Iar, fericitul, dupa rugaciune, s-a coborat pe pamant, venindu-si in sine si nemaivand razboi, se bucura de Preabunul Dumnezeu, care-l acoperea. Atunci si ingerii plecau veseli, iar cinstitele Cruci se apropiau din nou inchizand intrarea si intureau pe Cuvios.

De multe ori - a continuat omul povestirea - voind diavolul cu multimea de draci sa-l ispiteasca cu vreo patima, nu izbuteau nimic, caci asa cum eraingradit cu puterea Sfintei Cruci, Cuviosul radea si-i scuipa. Astfel, intunecatii diavoli fugeau rusinati, iar el si mai mult slavea pe Dumnezeu, Care ii daruise atata putere impotriva nevazutilor vrajmasi.

CUM CALATORESC SUFLETELE SPRE CER

Odata, pe cand se ruga si avea privirea atintita spre cer, a stralucit peste el lumina dumnezeiasca. Atunci i-a aparut un inger imbracat in alb, cu vesmant de diacon. Tinea o cadelnita de aur cu care a tamaiat intai spre cer si apoi pe Nifon. Deodata s-au deschis portile cerului si ingerii lui Dumnezeu urcau si coborau ca albinele, ducand sufletele oamenilor care mureau. Duhurile viclene din vazduh se sileau sa le prinda si sa le arunce jos, dar ingerii se impotriveau cu tarie, lovindu-i si salvand sufletele. Atunci vede Sfantul un suflet, inaltandu-se la cer; dar cand s-a apropiat de vama desfranarii, mai marele vami a inceput s se agita cu mare manie.

- Cu ce drept, striga el, luati voi acestiu suflet care este al meu?

Ingerii insa, i-au raspuns:

- Dovedeste-ne ce putere ai asupra acestui om.

- Pana la moarte, a raspuns atunci diavolul, s-a tavalit cu voia in tot felul de necuratii.

Si nu numai atata, ci si judeca pe ceilalti. Ce faradelegi mai grozave ca acestea vreti?

- Da, au aprobat ingerii, era robit de aceste pacate, dar s-a lepadat de ele inainte de moarte.

- Nu, nu-i asa cum ziceti voi, a strigat diavolul, ci a murit nepocait. Pana la urma suflare a facut faradelegi, fara sa-si spovedeasca vreodata pacatele. A fost si este al nostru in toate!

Atunci, unul din ingeri, i-a zis:

- Nu-i cazul, desigur, sa te credem pe tine, care esti cu totul cufundat in minciuna. Sa chemam pe ingerul lui pazitor si el ne va spune tot adevarul.

L-au chemat, pentru ca ii pazise si trupul celui mort pana la inmormantare si, indata ce a venit, l-au intrebat:

- Spune-ne, frate, acest suflet s-a pocait de pacatele sale sau a murit cu ele? Spune-ne tot adevarul.

Atunci ingerul a raspuns:

- Eu nu sunt om, nici duh rau ca sa spun minciuni, dar va incredintez, inaintea lui Dumnezeu ca, din clipa cand s-a imbolnavit si chiar mai inainte, s-a gandit la moarte. A inceput atunci sa planga si sa-si marturiseasca pacatele sale preotului, inaintea lui Dumnezeu. Necontentit ridica mainile sale spre Cel Preainalt, cerand mila. Daca Dumnezeu vrea, il va ierta. Daca nu, slava judecatii Sale celei drepte!

Auzind aceasta ingerii, au ras de diavol si smeritul suflet a scapat de cursa vrajmasilor sai.

Dupa puntin, a vazut Sfantul alt suflet inaltandu-se. Diavolii il invinuiiau mult, aducandu-i aminte, unul cate unul, cuvintele rele si injuraturile pe care le zisese oamenilor cand traia.

Ingerii, dimpotriva, ziceau ca are unele nadejdi de mantuire. Deoarece, de pilda, adeseori cand se gandea sa faca vreun rau, indoit se caia, se ocară, si se osandea pe sine. Adeseori suspina cu amar si lacrima. Din cand in cand dadea si putina milostenie la saraci. Pe acestea avandu-le in vedere, ingerii luminii sustineau ca Dumnezeu va milui pe acest suflet.

Atunci, diavolii infuriati au zis:

- Acesta, in tineretea sa, a facut fapte necuvenite unui crestin; s-a intinat cu tot felul de pacate, chiar si sodomicești. Unde mai pui mania si ura lui? Si lucru mai grav, a facut si ucidere. Deci, daca si acesta se poate mantui, atunci, luati din toata lumea pe toti pacatosii pamantului si mantuiti-i de-a valma. Ca, noi degeaba ne mai ostenim si ne tulburam!

- Dar, necuratilor, pe toate aceste pacate ale tineretii le-a parasit si Dumnezeu l-a iertat. Iar cand a mai facut vreun pacat, l-a curatit prin spovedanie si pocainta. Deci, ce mai vreti, fiare salbatice? Sa fie osandit acest suflet? Cu neputinta, deoarece pacatele spovedite de oameni cu lacrimi si smerenie si pe care nu le-au mai facut, Dumnezeu le iarta. *Tot pacatul descoperit se sterge*. Numai pacatele nespovedite, pe care le iau cu ei, le pedepseste Dreptul Judecator.

Astfel, ingerii au rusinat pe duhurile rautatii si au intrat pe portile cerului. A scapat,

deci, si aceasta faptura a lui Dumnezeu din ghearele diavolilor si Cel ce da mantuirea in dar, i-a daruit si lui mantuire.

Iarasi a vazut fericitul un alt suflet urcandu-se la cer. Acela era foarte credincios si temator de Dumnezeu. Toata viata si-o petrecuse in curatie, modestie si multe milostenii si era iubitor fata de toti. Demonii din vazduh il amenintau scrasnind din dinti, iar el, bietul, inspaimantat de grozavia lor, a alergat in bratele ingerilor care coborau sa ia alte suflete.

Cand a ajuns la cer, acel suflet sfant s-au adunat in jurul lui multime de ingeri, care l-au imbratisat si sarutat cu dragoste, zicand cu bucurie: "Slava lui Dumnezeu, Care a izbavit si acest suflet de inficosatii si necuratii diavoli!"

Era o bucurie sa-i vezi. Caci asa fac intotdeauna puterile ceresti; se bucura si se veselesc pentru tot crestinul care se mantuieste. Cand au ajuns la Tronul Harului, l-au adus la picioarele Domnului Iisus si El i-a invrednicit sa se inchine Tatalui Sau si sa se umple de Harul Duhului Sfant. Apoi l-a dat lui Mihail, mai marele asezamantului, ca sa-l conduca la vesnica odihna, ceea ce el a si facut.

Mai jos, insa robul lui Dumnezeu a vazut cum diavolii tarau un suflet in iad. Era al unui rob care se spanzurase. In urma venea ingerul lui, tanguindu-se cu amar pentru pieirea lui si zicand cu lacrimi:

- O, prea viclenii intunecati, care pun pe oameni sa faca toate relele! Iata, stapanul acestui rob, ascultandu-i pe acestia, se mania, il batea cu cruzime si-l lasa sa moara de foame. Iar el nenorocitul, s-a deznadajduit, a luat o funie si s-a spanzurat, facandu-se pe sine jertfa satanei. Vai mie, acesta pe care mi l-a incredintat la botezul sau Atottiitorul, ca sa-l pazesc, mi l-a rapit deodata spurcatul drac si l-a inghitit! Cum ma voi infatisa inaintea Domnului meu, eu intristatul si amaratul! Si cum ma voi uita la Facatorul meu, mahnit pentru pierderea acestui suflet?

Pe cand zicea el acestea cu durere, a aparut un alt inger din cer, care i-a zis:

- Tatal nostru, Domnul Savaot, iti porunceste sa mergi la Roma, unde acum se boteaza copilul unui ostas. Primeste-l si pazeste-l prin Duhul Sfant, care ti l-a dat odata cu Botezeu. Si eu voi pedepsi pe stapanul acestui rob, ca sa se invete sa nu se mai infurie, nici sa mai loveasca pe robii sai sau sa-i lase sa moara de foame.

Acestea le-a zis ingerul din partea lui Dumnezeu si s-a inaltat la cer, iar celalalt a plecat la Roma, dupa porunca lui Dumnezeu. In acea clipa, Nifon vede un suflet care era dus cu multa tulburare. O multime de diavoli strigau si se sileau sa rapeasca nefericitul suflet. Era sufletul unui cleric care traise o viata necinstita. Ba si ucidere facuse! Slujbele le scurta si pe cele randuite nu le facea. Banul bisericii il cheltuia pentru petrecherile ce le facea cu tovarasii sai.

Nenorocitul suflet nu a putut trece mai departe de vama a patra. Diavolul si-a intins cu furie mainile, l-a smuls de la ingeri si l-a aruncat la pamant. Apoi l-au luat in primire alti diavoli, l-au coborat in adanc si l-au predat mai marelui intunericului ca sa stea acolo legat, cu sufletele pacatoase asemenea lui, pana in ziua invierii de obste. Dupa aceea, intunecatii si necuratii, se laudau si se mandreau intre ei, zicand:

- Iata, am biruit si clerici de-ai Nazarineanului si i-am pus sub picioarele noastre!

Atunci, unul din ei a zis cu tristete:

- Ce ne mai laudam ca am castigat un nenorocit! Iata, sunt o multime de preoti care stralucesc in virtute si de care nu putem nici sa ne apropiem. Daca n-ar avea semnul Crucii in fata si in spate si in jurul lor, si ajutorul lui Iisus, atunci ai vedea puterea noastra. De ce sa ne temem de lemnul pe care a fost pironit Nazarineanul? De semnul caderii celei mai de jos?

- Nu ne temem de lemn, ci de infricosatul traznet care tasneste din el. Si ce este mai rau, nu numai din lemn iese traznetul care ne arde ci si cand crestinii se pecetluiesc cu acest semn!

Atunci alti demoni au zis cu rautate:

- De unde ai invatat tu toate acestea?

- Este in Constantinopol un neimpacat dusman al nostru, care se cheama Nifon. L-am

ispitit din tineretele lui si eu si altii de-ai nostri. L-am luptat zile intregi cu ispite si asa de tare l-am aprins incat in cele din urma a cazut in pacat. Eu insumi i-am scris caderea lui cu multa mandrie. Acela, inasa, indata s-a pocait, a inceput sa se osandea pe sine si sa se tanguiasca: "O, de acum viermii imi vor manca trupul! La amara pedeapsa voi fi aruncat! Vai de mine, pacatul acesta ma arunca in foc!" Si, zicand acestea, s-a facut furios ca un nebun.

Noi am ras in ciuda lui, dar el, foarte bine cunostea viclesugurile noastre si a strigat: "Acum o sa va arat eu, spurcatilor diavoli! S-a ridicat indata si a facut asupra noastra semnul Nazarineanului. Si vai, un foc a trecut prin inimile noastre si am disparut de groaza intr-o clipa! Numai unul din noi a indraznit sa stea mai departe, ca sa vada ce face. L-a vazut intrand repede in biserica, a facut trei metanii si a zis: "Doamne, eu sunt om pacatos, tanar de ani, care se lupta cu patimile si cu aprinderea carniei. Nu-mi socoti acest dintai pacat, Tu esti Domn si Stapan si poti ierta numai cu cuvantul greselile mele".

Numai cat a rostit aceste cuvinte si un inger l-a si incununat pentru cainta lui. Pe langa toate acestea, a continuat diavolul, acela, infuriat asupra trupului sau, a inceput a se palmui peste obraz cu toata puterea. Apoi, iarasi si-a ridicat mainile la cer si se ruga lui Dumnezeu, zicand:

"Infricosatule Dumnezeu, Tu care ai nascut pe Fiul Tau Cel Unul nascut si stapanesti toate cu infricosatul Tau Duh, auzi-ma pe mine necuratul si pedepseste pe nelegiuitii care rad de mine. Pentru ca numai Tu esti fara de pacat, iau eu sunt intinat si stricacios".

Atunci ingerul care il incununase, a luat indata o funie si ne-a legat pe toti la un loc. Apoi, luandu-ne unul cate unul, ne-a batut cu mii de lovituri. De urletele si vaiurile noastre s-a speriat lumea. In timp ce ne lovea, zicea: "Sa nu mai aiba vreodata pricina robii lui Dumnezeu de a se lovi peste cap!

Dupa ce ne-a chinuit indeajuns acel nemilostiv inger, ne-a slobozit cu nenumarate suferinte. Si, de atunci oriunde vad pe acest Nifon, ma fac nevazut, pentru ca ma tem de lemnul Crucii.

Cand si-a terminat diavolul de spus peripetiile, ceilalti au inceput sa-l batjocoreasca si sa-l numeasca: nenorocit, ticalos, si fricos. Nifon, care asculta cele ce ziceau necuratii diavoli despre el, radea de ei.

Dupa putin, vede un inger care cobora spre Constantinopol. In maini tineva o sabie de foc. In acel ceas, cineva tragea sa moara si se chinuia jalnic. Era un camatar nemilostiv. Pe deasupra, barfise mult pe Nifon. Il facea eretic si fatarnic. Zicea, de ce face cutare si cutare lucru? De ce graieste asa si asa? Nu se vedea ticalosul pe sine, ci se ocupa de altii...

A venit, deci, ingerul focului, si a stat langa patul lui, uitandu-se spre cer, ca si cum astepta ceva si, intr-adevar s-a auzit un glas: "Loveste degraba pe antihrist si desfa cu sila stricatul suflet din legatura trupului. Cat a trait acest nebun, niciodata nu a implinit voia Mea, ba si pe robul Meu Nifon l-a osandit. Loveste-l cu putere! Sa nu mai sugrume pe saraci cu camataria lui!"

Cum a auzit acest glas, infricosatul inger a lovit cu toata puterea pe ticalosul camatar, care indata si-a dat sufletul, scrasnind din dinti si racnind din adancul sau. Si ingerul i-a luat sufletul si l-a dus in chinuri groaznice, coborandu-l la iad...

Atunci, Sfantul Nifon si-a revenit in sine. Inmarmurit si mahnit de cele ce vazuse, cugeta si zicea intru sine: "O, cata ticalosie se ascunde in noi, nevredniciei si pacatosii! Cat de jalnic si de amar ne terminam viata! Si apoi vine judecata si infricosatul foc, unde mergem pentru vesnicie. Cu tot dinadinsul trebuie sa ne grijim de mantuire, silindu-ne spre bine. Numai asa vom bineplacea lui Dumnezeu de nu vom calca poruncile Lui! Si, indata a inceput sa se roage:

"Doamne Dumnezeul meu, in Tine imi pun nadejdea mea; izbaveste-ma de cei ce ma prigonesc si ma mantuieste. Daca nu ma izbavesti si nu imi mantuiesti Tu, Hristoase, sufletul cu Duhul Tau cel Sfant, il va rapi vicleanul stapan al intunericului, leul care mugeste. Fericit este tot cel ce asculta de Tine, Care Te-ai facut sarac si neputincios pentru mantuirea noastra. Pentru ca il vei izbavi in ceasul mortii de duhurile rautatii, care sunt vamesi rai si judecatori

nedrepti si cercetatori nemilostivi si cauta sa inghita bietul lui suflet. Izbaveste-ma, Stapan infricosat si Atotputernic, Care misti toate si de care se cutremura toate! Mantuieste de acesti tirani neamul nostru crestinesc! Miluieste, sfinte, pe cei ce si-au pus nadejdea intru Tine si iarta pe cei ce pacatuiesc greu si amarasc necontenit milostivirea Ta!

Se gandea cu lacrimi la nefericitul acela camatar, caruia ii luase sufletul acel inger razbunator cu sabia sa de foc. Cugeta cat de amarata moarte avusese, fara nici un ajutor de la Dumnezeu, desi, din dobanda din care o lua, dadea cate ceva la saraci. Pentru ca, precum spunea Nifon, cand se chinuia nefericitul lui suflet, camatarul a strigat: "Adu-ti aminte, Doamne, de milostenia pe care am dat-o saracilor!" Dar, s-a auzit un glas care i-a zis:

"Da, nevrednicule, ai baut sangele saracilor si ai adaptat cu el alti saraci, pentru aceasta sa te mantuiesc? Sau pentru ai clevetit pe cel ce Imi slujeste Mie? Acesta, zi si noapte se roaga pentru pacatosi, ba si pentru tine nu inceteaza a ma ruga. Iar tu, de ce l-au vorbit de rau? Invata deci acum, ca nu trebuia sa judeci pe nimeni!

Pe toate acestea le-a povestit Nifon cunoscutilor sau, sfatuindu-i:

"Luati aminte, fiilor, sa nu judecati pe cineva, mai ales cand acela este si el om al lui Dumnezeu. Va rog, paziti-va de acest pacat! Uitati-va la voi si va vedeti pacatele voastre. Din aceasta simtire, degraba vom putea trece la pocainta. Unii din robii lui Dumnezeu sunt vaditi, altii necunoscuti. Pe cei ce au curajul sa se faca vazuti, ii judeca multi, dar vor fi aspru pedepsiti in ziua judecatii.

Dumnezeu, pe cei ce dispretuiesc slava omeneasca, ii pune inaintea tuturor sa marturiseasca cu indrazneala credinta lor si sa foloseasca pe multi: *Asa sa lumineze lumina voastra inaintea oamenilor, le zice, ca vazand aceia faptele voastre cele bune sa preamareasca pe Tatal vostru, Care este in ceruri.* Dimpotriva, celor inclinati spre slava desarta le zice: *Cei ce fac faptele dreptatii pentru a placea oamenilor si nu Mie, amin va zic voua, si-au primit plata lor.* Pentru ca cel ce se mandreste, nu va fi miluit. Avand deci, fiilor, acestea inaintea ochilor, sa nu judecam pe nimeni si sa nu luam aminte la cel ce vorbeste de rau, fie ca judeca pe un drept sau pe oricine altul. *Nu judecati ca sa nu fiti judecati* ne porunceste Domnul. Tu, care stai pe tron sa nu dispretuiesi pe robul Tau, ca nu cumva in el sa se afle Duhul lui Dumnezeu si sa te faci astfel, fara sa stii, luptator de Dumnezeu!

Zicand acestea Cuviosul, inca o data i-a rugat pe ucenici sa se vada fiecare pe sine si sa nu judece pe nimeni si nici bani cu camata sa nu dea. Pentru ca ce-i foloseste omului sa se numeasca crestin, daca are multi bani si-i da cu camata? Acesta, in primul rand, nu-si pune nadejdea in Dumnezeu; al doilea, este inchinator la idoli; al treilea, sufera de iubirea de argint si, zi si noapte este chinuit de griji. Nici somnul nu-l prinde, iar la urma vine si moartea. O, ce nebunie!...

DOUA TAMADUIRI MINUNATE

In acel moment a venit cineva si i-a zis:

- Ai aflat, parinte, ca fiica cutarei doamne, care ti-a facut bine, sufera de o boala grea? Daca poti, mergi degraba sa o miluiesti, pentru ca aproape isi da sufletul.

- Eu sa o miluiesc? Ce spui, fiule? I-a mustrat sfantul. Numai Dumnezeu are mila! Daca un orb conduce pe un alt orb, cad amandoi in prapastie. Totusi sa mergem, pentru ca Hristos a zis: *Bolnav am fost si M-ati cercetat.*

Indata ce a ajuns la bolnava, a lacrimat si a inceput a se ruga in taina. In timp ce Cuviosul se ruga, bolnava care era pe moarte si-a ridicat mainile spre Dumnezeu. Oamenii care erau de fata au inceput a zice: "Doamne, miluieste!" si indata, cu ajutorul lui Dumnezeu, boala a disparut, fata si-a facut cruce si slavea pe Dumnezeu. Frica a cuprins pe cei de fata si au multumit preabunului doctor al sufletelor si al trupurilor.

De aici, Nifon a mers sa viziteze o alta sora, care il cinstea mult si care ii slujea

adesea. Si aceasta era grav bolnava si se ruga lui Dumnezeu ca sa se faca bine cu rugaciunile Cuviosului. Arunci Nifon i-a zis:

- Mai de graba sa multumesti lui Dumnezeu, fiica mea, pentru ca Dumnezeu pe cine iubeste il cearta si bate pe fiul care il primeste. Dar pentru ca vrei sa gasesti sanatatea si o doresti mult, iata, maine dimineata vei fi bine la picior. Pentru aceasta sa multumesti Domnului Hristos!

Zicand acestea, a plecat si in adevar bolnava, cu harul lui Dumnezeu, a doua zi dimineata a fost sanatoasa si a multumit singurului izbavitor si doctor adevarat.

CAND BOALA MANTUIESTE

Abia ajuns la chilia sa, i-au adus Cuviosului Nifon un alt bolnav, care se numea Nikon.

- Sunt bolnav, se tanguia el, madularele imi sunt paralizate si cartesc. Am cheltuit mult cu doctorii si, precum vezi, nu m-am folosit. Te rog, cere lui Dumnezeu sa-mi dea vindecare.

- Limba ta, fiule, si cugetul tau cel rau ti-au pricinuit toate acestea! I-a mustrat sfantul. Ai fost un stricat, pornit spre betie si spre osandirea si ponegrirea altora. Apoi, ai fagaduit lui Dumnezeu ca te faci monah si nu ti-ai tinut fagaduinta. Ai mers pana acolo ca te-ai intors la relele cele dintai. Pentru toate acestea, Iubitorul de oameni Dumnezeu, ti-a trimis o mica pedeapsa, aceasta paralizie. Daca o rabzi fara cartire, cu pocainta si spovedanie, Dreptul Judecator te va milui in ziua judecatii. Nu ti-e de folos, fiule, sa te faci bine, ca nu cumva acum vindecat, in viata viitoare sa te inghita focul. Fiindca vad ca si scris deasupra capului tau: *Moarte grabnica, Doamne ajuta!*

- Ce vrea sa spuna, parinte, acest "Doamne ajuta!" a intrebat paralticul.

- Ajuta ca sa nu se piarda sufletul, a explicat sfantul. Pentru ca si acum ai ramas in aceleasi patimi. Deci, nu mai judeca, fiule, te sfatuiesc acest lucru. iti doresc mantuirea si vreau sa te indrept cu aceste sfaturi.

- Ai toata dreptatea, a raspuns acela, dar ce sa fac? Trebuie multa sila ca sa le tai pe toate acestea, iar eu sunt bolnav si cu sufletul si cu trupul.

- Nu stii, i-a zis sfantul, caci cu sila se ia Imparatia cerurilor si ca "silitorii o rapesc pe ea"? Posteste si roaga-te! Putin timp mai ai. Moartea este aproape! Nadajduiesc, insa, caci prin milostivirea lui Dumnezeu vei avea calatorie buna.

Trebuie sa mai stii ca patimile sunt diavoli si nu fug decat cu rugaciune si cu post, dupa cuvantul Domnului. Cu aceste arme, deci, intrarmeaza-te si tu impotriva lor si ii vei birui.

Cu aceste sfaturi l-a parasit in pace. Iar paralticul, cu ajutorul lui Dumnezeu, a facut ceea ce i-a zis sfantul si dupa putine zile a calatorit spre cer. Iubitorul de oameni i-a primit intoarcerea lui mai mult decat primeste pe cei ce imbatranesc in nevointa.

Capitolul 7

MOARTEA PACATOSILOR ESTE CUMPLITA

Odata, Cuviosul Nifon statea in strana bisericii. Chilia lui era aproape de biserica Sfintei Ipatia si multi credinciosi se adunase in jurul lui sa se foloseasca. Unul l-a intrebat despre diferitele feluri de morti: cum unii mor cu tulburare si altii cu pace, altii in instrainare, altii in pustiuri iar altii in mare. Ba, unii zic ca fiecareia ii este scris si unde sa moara.

- Ceea ce este de neaparata trebuinta, fratilor, a inceput Cuviosul, este sa ne pocaim de pacate si sa cerem mila de la Dumnezeu prin pocainta. Cat despre toate celelalte, sunt judecati ale lui Dumnezeu si este foarte primejdios sa ne ocupam de ele. Mai bine sa plangem si sa ne tanguim pentru pacatele noastre, ca sa aflam mila si sa ne invrednicim a dobandi o farama de mantuire. Vin zile rele "in care nimeni nu mai poate lucra". Deci, inainte de a sosi, sa lucram binele ca sa traим in veci.

- Inteleft este acest cuvânt, au spus cei de fata. Totusi, daca nu este nepotrivita intrebarea noastra, va rugam sa ne dati un raspuns.

- Atunci, Nifon le-a povestit:

- Aveam un prieten pe care il chema Teofil. De multe ori fericea ticalosia mea, nestiind ca nelegiuirile mele intreceau si pe ale demonilor. Din tinerete, de multe ori vorbeam cu el, si-i spuneam cuvinte de suflet folositoare, dar nu am izbutit sa-l castig la bine. Auzea numai si, multimea. Dar din cate auzea nu savarsea nici una. Lucra intr-un atelier si, munca lui era sa cantareasca. Era ranchiunos si dusmanos in cuvinte. Nu avea usa de ingradire buzelor sale. Nu se temea deloc de Dumnezeu, de aceea lucra cu pacat. La cantar era foarte necinstit, mancand astfel osteneala saracilor. A venit insa si secera care avea sa-l secere din viata.

Cu o luna inainte de moarte s-a imbolnavit de dizenterie. Ii iesisera afara maruntaiele si se chinuia, muscandu-si buzele si limba pana ce si-a taiat-o cu dintii. Asa de aspra era Judecata lui Dumnezeu, ca saptesprezece zile s-a framantat si s-a rostogolit in pat, scrasnind din dinti. Si-a smuls, fir cu fir, barba, care ramasese goala ca palma. Apoi, isi numara degetele, isi misca jalnic capul, holba ochii si cerea mangaiere, dar nu afla. Si iarasi isi misca capul, isi smulgea parul, numara degetele si gemea.

Era o privescote jalnica si tare infricosatoare, uitandu-te la el cum a mai rezistat la acea teribila chinuire. Pana la urma, si-a mancat si buzele, a ramas fara par pe cap si continua sa-si numere degetele, sa geama si sa scrasneasca din dinti. Un inger nevazut statea langa el. Isi scosesese din teaca o infricosata sabie si chinuia pe nefericitul Teofil.

Asa s-a chinuit si s-a luptat cu moartea saptesprezece zile, precum am zis, numaradu-si cu degetele nedreptatile de la cantar. Si, ingerul pedepsitor i-a zis:

- Ticalosule, n-ai avut nici o mila! Pe toti i-ai furat cu cantarul tau, lucrând necinstit. Te-ai departat si de dreapta credinta si, pe deasupra, la tot pasul injurai infricosatul Nume al lui Dumnezeu. Si de ce injurai si barfeai pe toti oamenii cinstiti? De ce, cand te impartaseai cu Sfintele Taine, scuipai fara teama pe pamant? De ce ai nedreptatit si inselat la cantar pe saraci? Iata, acum ce-ti aduc toate acestea! Daca nu se aduce aici cantarul, inaintea tuturor, sufletul tau nu va iesi si te vei chinui necontenit.

El insa, avand limba taiata, nu putea cere cantarul, ci numai socotea pe degete, miscandu-si capul. Si nimeni din ei nu intelegea ce vrea. Numai un om sfant si vazator, care se afla acolo, a auzit pe inger, a inteles si a trimis sa se aduca un cantar. Cel ce tragea sa moara, numai cat a vazut cantarul, a suspinat adanc, a inceput a da din cap cu putere, ca si cum marturisind caci cu acesta facuse toate nelegiuirile sale si indata si-a dat sufletul. Ingerul judecator i-a luat sufletul si l-a predat judecatii lui Dumnezeu.

- Ce invatatura scoatem, deci dintr-o astfel de moarte? a intrebat Nifon. Potrivit cu faptele, a venit si pedeapsa. Fiindca era asa de pacatos si nelegiuit, ca si mine ticalosul, a fost pedepsit de aici, pentru ca dupa infricosata judecata sa suferi mai putin chin.

Auzind acestea cei de fata, au suspinat gandindu-se fiecare la pacatele sale.

- V-ati spaimantat de judecata lui Dumnezeu, a adaugat Cuviosul, precum a patit de

multe ori preablandul David. Ascultati inca o intamplare asemenea.

Dar, inainte de a incepe, Cuviosul s-a ridicat si le-a facut metanie, zicand:

- Iertati-ma, fratilor, ca va intinez cu pacatele mele. Nu sunt vrednic nici sa stau langa voi. Si totusi stau. Ba si mai mult. Eu cel orb vreau sa va povatuiesc, cu slava mea cea desarta, pe voi, care vedeti.

Cei care erau de fata au fost impresionati de aceste cuvinte si au cazut la picioarele lui cu cainta. Se temeau ca nu cumva Dumnezeu, vazand marea lui smerenie, sa pogoare foc si sa-i arda, de vreme ce stiau ca el este sfant iar ei sunt pacatosi.

MOARTE AMARA, CURATIREA SUFLETULUI

Dupa ce Cuviosul a ridicat pe oamenii care cazusera la picioarele lui si i-a pus sa sada, a inceput o minunata povestire.

"Traia in Constantinopol un tanar cu numele Vasile. Era viclean, stricat si foarte rautacios. In fiecare seara mergea la locuri necinstite. Stapanul lui, pe care-l chema Patriciu, dimpotriva, era un om ales, milostiv, miluind si daurind cui avea nevoie, precum porunceste Scriptura. Vasile, slujitorul sau, avea optsprezece ani. Adesea stapanul sau il trimitea cu treburi, iar el, cu acest prilej, umbla prin locuri stricate, intinandu-si frumusetea trupului si a sufletului. Dar, Dumnezeu, Care nu voieste moartea pacatosului, iata cum a iconomisit mantuirea lui:

S-a facut foamete in toata regiunea aceea. Cu foametea a venit si o iarna aspra, incat zilnic mureau in oras ca la o mie de oameni. Era asa de mare multimea mortilor, incat nici sa-i mai ingroape nu dovedeau. Si, fiindca bantuiau teribil foametea si gerul iernii, amandoua relele impreuna, stapanii erau nevoiti sa dea drumul slujitorilor si robilor lor. Ba unii, ajunsesera sa-si vanda si copiii, ca sa castige un ban pentru a-si cumpara mancare. Lucrurile fiind grele pentru toti, fireste erau si pentru Patriciu de care am pomenit si care a fost nevoit sa renunte si el la slujitorii lui. "Cu ce sa ma hranesc eu, copiii si slujitorii mei?" se gandea el, pentru ca avea multi.

Astfel, impreuna cu ceilalti slujitori ai sai, a dat drumul si tanarului Vasile. Acesta, chiar din prima zi, si-a vandut haina intr-o carciuma si si-a mancat banii. Si in putina vreme si-a vandut si a cheltuit tot ce avea. In cele din urma a ajuns sa cerseasca, umbland de colo pana colo si jelindu-se. Asa de grozav a suferit de frig, ca mai sa-i inghete sangele. Si chinurile i se inrautateau din zi in zi. Acum insa, nu mai zicea nimic, ci numai slavea pe Dumnezeu, zicand: "Slava Tie, Doamne!"

Cine ar fi putut descrie chinurile sau iutimea foamei si spaima cu care rabda vitejeste multumind lui Dumnezeu? A rabdat mult acest chin, pana cand, intr-o zi, a cazut epuizat intr-o ulita a orasului. Zacea suspinand, tremurand, aproape mort de foame. Din pricina gerului teribil ii inghetasera picioarele de tot, ii cazusera si degetele, pentru ca putrezisera vinele si nervii. Iar el, minunatul copil, cu adevarat imparat, piatra neclatita, stea luminoasa, pe toate le suferea fara murmur, ca un alt Iov, fara sa cartiasca impotriva lui Dumnezeu. Il chinuia foamea, il sfasia frigul, ranile ii inghetasera, ca era gol si produceau nesuferita durere. Cu un cuvânt, il cuprinsesera toate chinurile. Iar el continua sa slaveasca pe iubitorul de oameni Dumnezeu. Atunci, cu adevarat, nu era cine sa-i ajute, pentru ca toti isi jeleau lipsurile si greutatile lor.

Dupa un timp, s-a intamplat sa treaca pe ulita un om credincios cu numele Nichifor. L-a vazut si i s-a indurerat sufletul. Indata a poruncit slujitorilor sai sa-l ridice si sa-l duca la casa sa. Acolo, cu mainile sale i-a pregatit pat, l-a culcat, l-a ingrijit cu toata inima si i-a randuit o slujnica sa-l ingrijeasca, fiindca avea neaparata nevoie de ajutor, de vreme ce tot trupul ii era ars de ger.

Au trecut astfel, stand doua saptamani la Nichifor si a sosit ceasul ca Vasile sa

calatoreasca spre Domnul si Dumnezeu sau. Era intr-o sambata pe la orele 9 dimineata. Cum se afla intins pe pat, ca de obicei, Vasile a inceput a sopti:

"Bine, bine... au venit cei frumosi... Domnul v-a trimis... Bine ati venit!... Asteptati putin si mergem..."

- Hai degrab ca te cheama Domnul! - i-a zis cineva nevazut.

- Va rog, bunilor prieteni ai lui Dumnezeu..., sopti iarasi Vasile, aveti putina rabdare...

Un om mi-a imprumutat zece bani... si trebuie sa-i dau inapoi... Sa nu gaseasca pricina stapanul din vazduh, ca sa ma duca in adanc si sa-mi pierd sufletul...

Atunci ingerii s-au oprit, pentru ca Domnul le poruncise sa-i ia sufletul cu oarecare bucurie si mangaiere. Indata credinciosul Nichifor a chemat un slujitor caruia i-a dat banii, poruncindu-i sa-i duca celui ai caruia erau. In clipa aceea Vasile a ridicat mainile, slavind pe Dumnezeu, Care este iubitor de oameni si si-a dat sufletul in mainile ingerilor.

Vedeti, fiilor, a incheiat Cuviosul Nifon, cum voia lui Dumnezeu iconomiseste lucrurile pentru folosul nostru? Cerceteaza Preabunul razboiul launtric al fiecaruia si-i rasplateste pe masura. Pentru ca, adeseori se intampla ca pe dinafara omul sa se arate pacatos, dar inaustrul sau poate se osandeste pe sine fata de altii cu bunavointa si smerenie. Adica, multi inaustrul lor fac ceea ce este placut lui Dumnezeu, desi pe dinafara se arata pacatosi. Iar Dumnezeu, care vede cele ascunse, la sfarsit nu-i lasa sa piara. Iar daca unii, pe dinastru fiind plini de ura si rautate, lucreaza la vedere binele, nu le foloseste deloc. Pentru ca prin ei se zadarniceste lucrarea lui Dumnezeu.

Acel tanar, Vasile, face parte din prima categorie. Fiinta lui era luminata de o lumina launtrica; compatimea pe toti pe care ii vedea ca sufera. Acesta era harul lui tainic, chiar daca la vedere avea unele pacate. De aceea Dumnezeu, la sfarsit nu l-a lasat sa piara, ci l-a mantuit in felul in care ati auzit.

DREAPTA JUDECATA A LUI DUMNEZEU

Atunci fratii au zis catre Cuviosul:

- Intelepte si pline de invatatura au fost aceste cuvinte. Ne-am convins de ceea ce zice Domnul: *Daca ramaneti intru Mine, si Eu voi ramane intru voi*. De aceea, fiindca si sfintia voastra sunteti cu totul "in Hristos", aveti in sine si Duhul Lui. De aceea va rugam, lamuriti-ne inca o nedumerire: cum se intampla ca intr-o corabie sa intre oameni de diferite locuri si din pricina unei furtuni sa se inece toti? Au fost oare predestinati toti sa aiba acest sfarsit amar?

- Grea este intrebarea voastra, a raspuns Cuviosul. Numai Dumnezeu stie. Dar, cu ajutorul Lui, am sa va spun ceva in legatura cu aceasta.

"Mai demult traia un corabier cu numele Teognost, care avea multe corabii mari cu destui marinari. Calatorea, facea comert, transporta oameni si facea tot ce cade in treaba unui marinar. Facea insa si multe nelegiuiri, care nu placeau lui Dumnezeu. Punea apa in vin, fura unele marfuri si altele. Daca vreodata se intampla sa aiba vreun calator bogat, marinarii nu ezita sa-i ia banii si sa-l arunce in mare; cu alte cuvinte, erau cu totul nemilostivi. Numai unul dintre toti, indata ce facea raul, se caia pentru un moment de nerusinata neleguire. Dar, stapanit de nenorocita obisnuinta, cand tovarasii sai imparteau castigul murdar, isi lua si el portia sa.

Preabunul, Dumnezeu, Care doreste mantuirea noastra, a tuturor, o astepta si pe a lor. Dar vicleanul diavol, nu se multumea de raul pe care aceia il faceau, ci ii impingea la si mai mari rautati.

Cand insa Domnul a vazut ca nu se mai lasa de rele, ci tot mai mult fac rau gramadindu-si foc pe capetele lor, a hotarat ca sa-i piarda degraba; si, aceasta tot din iubirea de oameni, pentru ca sa nu-si ingreuneze osanda, traind pe pamant si nelegiuind. Si ascultati ce s-a intamplat:

Intr-o zi s-au oprit in portul Seridos. Au vandut marfa din corabie si s-au imbarcat cu mult castig sa plece spre locul lor. Ajungand, au tras corabia la uscat ca s-o repare, cum fac de obicei corabierii. Dupa ce au terminat, s-au sfatuit intre ei sa mearga la Constantinopol. Unul din ei, insa i-a rugat, spunand ca nu poate sa mearga cu ei de data aceasta, deoarece ii nascuse femeia de trei luni un fiu si n-ar fi voit sa plece inainte de a-l boteza. Si, fiindca tovarasii lui il sileau, el a platit un alt marinar ca sa mearga in locul lui. Cel care ramasese acasa era acela despre care v-am spus ca, singurul dintre toti, cand facea o nelegiuire facea in adancul inimii lui putina pocainta.

Deci, dupa ce ceilalti au plutit in larg, deodata s-a pornit ca din senin o furtuna teribila. Spaimantati, si-au continuat totusi calatoria cu multa atentie, dar in toiul zgomotului si a furtunii, ca si lovita de un toiag nemilos, corabia s-a sfaramat in tandari. Toti s-au scufundat in mare si s-au inecat. Lucru si mai infricosat este faptul, ca si cel care ramasese acasa sa-si boteze copilul, a cazut mort in aceeasi clipa cand tovarasii sai se inecau. Iar marinarul angajat, ce minune, s-a agatat de o scandura si a scapat. A sosit pana aici si a povestit totul cu de-amanuntul.

Ce sa zici de toate acestea? Cum au pierit toti deodata? Este evident ca au fost pedepsiti de Dumnezeu pentru pacatele lor. Asa cum, toti impreuna facusera raul, asa impreuna suferisera teribilul inec. Cat despre cel ce murise acasa, este drept ca facuse, chiar si trecator, putina pocainta. De aceea si-a dat sufletul pe uscat, acasa. Dreapta judecata a lui Dumnezeu nu l-a lasat sa se inece cu tovarasii sai, ci i-a dat un sfarsit mai bun. Pe candpe corabierul angajat, Dumnezeu, care stia ca nu are nici o legatura cu facatorii de rele, l-a salvat cu scandura.

De aceea, fiilor, sa fugim de pacatul cel prea rau, care a nascut si naste durerea si intreg noianul nenorocirilor neamului omenesc.

RUGACIUNE CU CALDURA

Dupa toate acestea a mers la chilia sa. Vazandu-l lacrimand, l-am intrebat pricina, iar el mi-a zis:

"Am vazut, fiule, cand m-am intors de la biserica, un om batand fara mila animalul sau asa de tare, ca bietul animal mugea tare inaintea omului si m-am intristat amarnic. Daca si animalele noastre, fie ele si cai, ne osandesc, ce vom face noi pacatosii in ziua judecatii, cand vom da seama de toate faptele noastre? Vom auzi atunci: *Nu ai miluit, nu vei fi miluit!* A intrat apoi in chilia sa, s-a intors spre rasarit, si-a ridicat mainile si s-a rugat:

"Stapane Doamne, iarta-mi pacatele si ma invredniceste si pe mine iubirii Tale de oameni, ca sa ma pazesc curat de toata intinaciunea trupezasca si sufleteasca in toate zilele vietii mele. Doamne, Iisuse Hristoase, judeca pe cei ce ma judeca si imblanzeste pe cei ce ma razboiesc. Apuca arma cu pavaza si stai in ajutorul meu; scoate sabia si invarte-o inaintea celor ce ma mahnesc, zicand de-a pururi sufletului meu: nu te teme, mantuirea ta sunt Eu, Facatorul si Ziditorul tau! Sa se rusineze si sa se infrunte toti cei ce cauta sa ma inghita pe mine, faptura Ta. Da, Doamne, Iisuse Hristoase, spune aceste cuvinte robului Tau ca sa se bucure sufletul meu.

Odinioara, slujitorul Tau Moise Te-a rugat sa inceteze dreapta Ta amenintare, gata sa se reverse peste fiii lui Israil. Insuti Tu, Doamne, si acum, auzi-ma pe mine pacatosul cu necurmata Ta indelunga rabdare. Harul Tau, Preamilostive, sa ma lumineze! Pacea Ta, mult Indurate, sa ma infieze in dar. Intelepciunea Ta, Intreit Sfinte, sa se reverse din gura mea; stiinta Ta, Nemuritorule, sa nimiceasca cugetele mele cele rele. *Duhul Tau cel bun sa ma povatuiasca la pamantul dreptatii!* Mangaitorul, Duhul Tau sa ramana cu noi, care Te iubim, iubitorule de oameni. Pacea lui Dumnezeu Tatal, intelepciunea Fiului si harul Sfantului Duh sa se salasuiasca intru mine. Da, Preaputernice Doamne al puterilor ceresti, priveste spre mine

sarmanul! Caci numai de la Tine am primit pana acum toate darurile si nu prin ostenele mele..."

Inainte de a-si termina rugaciunea si, pe cand zicea cu lacrimi aceste din urma cuvinte, a venit diavolul sa-l loveasca. Dar, n-a izbutit, deoarece marea putere a lui Dumnezeu intarea pe Cuviosul. Crapand de ciuda, vicleanul a strigat:

"O, ompietritule cu inima, care cu viclenele tale vraji imi zadarnicesti toate mestesugurile mele! Ce sa-ti fac tie, care in tot ceasul mereu, ma birui cu ajutorul puterilor ceresti? O, cum imi nimicesti puterile mele! Vai si iarasi vai! Acela pe care l-am avut rob, mi l-a pus acum Nazarineanul stapan peste capul meu..."

Apoi satana s-a facut ne vazut, iar Nifon si-a urmat mai cu caldura rugaciunea sa:

"Doamne Dumnezeul meu, Tu, Care ai umplut vazduhul cu aer si-l luminezi cu razele soarelui, umple si inima mea de dulceata Ta. Dumnezeule cel Mare si Infricosat, inaintea puterii Caruia se cutremura toate, pe Care Il slavesc serafimii cei cu cate sase aripi si heruvimii cei cu ochi multi, auzi-ma pe mine pacatosul si nimicul, si-mi lumineaza sufletul si trupul. Sa se umple inima, mintea si toate simturile mele de lumina cea cereasca. Arata-ma Doamne, vas curat, vrednic de salasuirea Sfantului Duh. Daruieste-mi curatia Ta, pacea Ta si intelepciunea si blandetea Ta, sfintenia si linistea Ta, Duhul Tau cel bun sa ma lumineze, ca un Dumnezeu bun ce esti si arata-ma mai pesus de necuratele patimi. Nu voi inceta, Doamne, sa ma rog cu caldura parinteasca Ta dragoste si milostivire. Tu ai facut sfintele si cerestile ostiri, Heruvimii si Serafimii, Tronurile si Domniile, Incepatoriile si Scaunele, Stapaniile si Puterile, pe Mihail si Gavriil, pe Rafail si Uriil si pe toti preacuratii ingeri, pe care singur Tu ii stapanesti. Iarta-ma pe mine, care, mult manii marea si necuprinsa multime a milostivirii Tale. Eu sunt putoarea pacatului, salasul patimilor, uraciunea care urateste intreaga omenire.

Mantuieste-ma Stapan, de gheena si de foc, mantuieste-ma de scrasnirea dintilor, izbaveste-ma de tartarul cel inghetat, pentru ca a Ta este mila, sfinte fara de moarte, Parinte mai presus de ceruri. Si precum ai primit darurile lui Abel si jertfa lui Avraam, primeste si rugaciunea mea, pe care o strig cu glas de lauda in ceasul acesta. Ajuta-ma pe mine cazutul in stricata mea viata. Primeste-mi aceasta rugaciune la intelegatorul Tau jerfelnic, in Ierusalimul cel de sus. Pomeneste-ma, Doamne, totdeauna impreuna cu sfintele si cerestele Tale puteri, cele preafrumoase si smerite, de care asa de mult se bucura sufletul meu..."

Atunci a strafulgerat in jurul lui o lumina din cer si a simtit o negraita mireasma. Si i s-a aratat Domnul Iisus Hristos, Care i-a zis cu adanca iubire:

"Bucura-te, Nifone! Sa se bucure duhul tau si sa salte inima ta si sa se veseleasca simturile tale, caci Eu te voi mantui. Bucura-te dar! Am poruncit sfintilor ingeri sa te pomeneasca totdeauna, la toate jertfele pe care le aduc fara incetare Tatalui Meu. Asa cum si tu pomenesti in rugaciunile tale pe rand, toate cerestile puteri, asa si fiecare din ele pomeneste numele tau si se roaga Tatalui Meu Care se veseleste de ingereasca lor mireasma, ca sa te izbavesti de mestesugurile diavolului. Sa-mi fii recunoscator, deci ca ti-am dat acest dar! Bucura-te!"

Zicand aceste cuvinte, Domnul S-a inaltat cu slava la ceruri. Iar dreptul, simtind o negraita bucurie, a ramas uitandu-se spre inaltime si saptind o profunda rugaciune de preamarire:

MAREA SLAVOSLOVIE

"Sfant, Sfant, Sfant Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatalui, Mielul lui Dumnezeu Care ridica pacatul lumii.

Binecuvantat esti, Cel preaslavit si preainaltat intru toti vecii, dumnezeuiasca stralucire si pecete a lui Dumnezeu, Tatal. Unul esti Tatal. Cel fara de inceput si Fiul Care S-a nascut mai inainte de veci negrait din Tine, *Cel ce se imbraca cu lumina ca si cu o haina*, prea

vesela frumusetete. Slava Tie, Dumnezeuule, Cel mare si infricosat, pe Care Te cinsteste toata faptura, de care tremura toate, de care se bucura toate! Tu esti iubirea cea vesnica a Tatalui, vlastarul cel plin de seva purtatoare a tot binele. Tu, cu un semn misti zavoarele pamantului; Tu veselesti fetele ingerilor, cu mila dregostei Tale. Tu esti odihna Duhului, Tu esti ochiul urias neadormit, Dumnezeuul meu si Om, Unul, dar si indoit: infricosat Fiu, frumusetea frumusetilor, Sfantul sfintilor, nemarginit si negrait. Slava Tie!...

Tu stapanesti de la rasarit pana la apus si peste toate cele ce se afla pe pamant si in cer; Tatal, Fiul si Duhul Sfant, Dumnezeu Care sustii toata faptura vazuta si nevazuta, Care conduci si chivernisesti, Care hranesti si adapi toata nenumarata faptura cu atotputernicia Ta.

Deschide-voi gura mea si-Ti voi, vorbi, Dumnezeuule intelepte si vesnice, nefacut, negrait, neajuns, nepipaita minte, cuvânt, pace, dulceata mireasma, har, margaritar, stea, rasarit, stralucire, temelie, neintele, lumina, adancul adancurilor, bogat care saracesti, putere, tarie, stapanire, neinceput, datator de viata, artist, creator neobosit, care randuiesti si strici, care intelegesti si faci nebuni, atottiitor, stapanitor si Mire.

Bucura-Te, Tu, Care mi-ai daruit cer si pamant nou! Cum sa Te numesc? Facator si creator al veacurilor? Cum sa Te chem? nemasurata dragoste a Tatalui? Cum sa-Ti zic Tie, Celui ce tii in palma Ta saraca mea pulbere? Sfinte, Intreit Sfinte, Te slavesc!... Amin!"

Dupa aceasta slavoslovie si lauda, inima Cuviosului s-a veselit si s-a indulcit, cum nu se poate spune. Si, mai ales, fiindca a auzit de la Domnul ca a poruncit arhanghelilor sa-l pomeneasca in jerfa lor cea fara de sange si cereasca. De aceasta, mai ales, se bucura Cuviosul, sarbatoarea si se suia din slava in slava.

CONVORBIREA CU UN INGER

Odata, am vizitat cinstita biserica a celui dintre sfinti Parintelui nostru Nicolae, care se afla langa palatul Aftonia. Cand am ajuns, Cuviosul a inceput a se ruga Domnului, laudandu-L si bucurandu-se de tainice vederi.

Dupa ce s-a rugat indeajuns, l-am auzit vorbind cu cineva. M-am mirat, fiindca stiam ca nu mai intrase nimeni in biserica.

Voiam sa aflu cu cine vorbea, dar nu l-am intrebat, deoarece, intre timp, a venit preotul si incepuse Sfanta Liturghie. In timp ce toti cei prezenti cantau, Cuviosul isi pironise privirea spre Sfanta Masa si asa se bucura, incat fata i se facuse ca trandafirul.

Dupa ce incepuse slujba, Cuviosul si-a ridicat mainile si a inceput a se ruga cu multa caldura si putere. Apoi a fost cuprins de o dumnezeiasca rapire, incat dorea sa zboare langa Sfintele Taine. Dar, pentru a nu sminti pe cineva si din respect pentru sfanta slujba, si-a stapanit pornirea inimii si a ramas nemiscat la locul sau, slavind pe Dumnezeu.

Dupa sfarsitul slujbei, pe drum, l-am rugat sa-mi spuna cu cine vorbea in biserica. Iar el, ca un parinte iubitor, n-a ascuns nimic de fiul sau. De aceea, fratilor si parintilor mei duhovnicesti, voi povesti tot ceea ce mi-a spus el, spre slava lui Dumnezeu.

Acela cu care vorbea Cuviosul in biserica era ingerul care pazea Sfantul jertfelnic. Si, iata ce i-a spus Cuviosului:

- De mult doream sa te vad pe cuviosia ta si ma rugam lui Dumnezeu sa vii o data aici sa te rogi si, cu acest prilej sa te cunosc si ma bucur cu placere de rugaciunea ta.

- Dar, preasfinte, a zis cu mirare Nifon, de unde ma stii si cum de ai atata dorire ca sa vezi un batran putred de pacate?

- De aceia te doream, a raspuns ingerul, ca sa-ti cunosc aceasta smerenie. Pentru ca despre aceasta am auzit chiar si in cer, ca Domnul nostru Iisus Hristos ti-a dat acest dar.

- Dar cum ai auzit tu aceasta? Este cu putinta sa se vorbeasca in cer despre un lepadat ca mine!

- Iti spun numai adevarul, iubite al lui Dumnezeu. Viclenie nu se afla in gura mea.

Precum vezi, slujesc acest jertfelnic. Cand plec la altarul ceresc ca sa duc lui Dumnezeu rugaciunile crestinilor, ajung la urechile mele ceea ce ingerii lui Dumnezeu spun despre tine: ca Nifon este iubit de cel Prea Inalt pentru ca, cu adanca lui smerenie, face pulbere pe diavoli. Ca pomenește in rugaciunile sale pe fericitele Puteri si, de aceea Domnul a poruncit la toti ingerii si arhanghelii sa-l pomeneasca neintrerupt la jertfa lor cea intelegatoare. Acestea le-am auzit despre tine in cer si de aceea aveam mare dorinta sa te cunosc. Iata deci, ce am auzit despre tine de la Domnul.

- Asadar, preastralucite astru, aceasta spui ca le-ai auzit despre mine! Poate ca le-ai auzit despre un alt oarecare Nifon, deoarece despre mine numai acest lucru este adevarat: ca nu am facut nici un bine!

Dupa aceasta insa, ingerul si mai mult a fericit smerenia batranului si s-a facut nevazut. Iar, Nifon, dupa plecarea ingerului vorbea intru sine: "Ia aminte, smerite Nifone, or fi bune si laudabile ostenele tale, dar te asemeni cu o corabie plina de bunatati care calatoreste pe mare. Cine stie daca vei ajunge la liman sa te intalnesti cu Hristos sau te vei primejdi si-ti vei pierde buna incarcatura! Si atunci, o, ce nenorocire! Te asemeni si cu un ogor gata de seceris, dar cine stie daca vei ajunge la seceris sau daca pasarile cerului nu vor manca spicele, iar paiele, le asteapta focul. Acestea le vorbea in sine fericitul si s-a asezat in strana.

ASCULTAND SFANTA LITURGHIE

Dar ce vedea cand a inceput Sfanta Liturghie?

"A vazut coborandu-se foc din cer, care a acoperit jertfelnicul si pe liturghisitor, fara ca acela sa-si dea seama de acestea. Apoi, cand a inceput sa cante cantarea cea intreita, au coborat patru ingeri si au cantat impreuna cu el. La Apostol, s-a aratat preafericitul Pavel si indruma pe citet. Iar la Evanghelie, fiecare cuvânt ce iese din gura preotului era ca o flacara. Apoi, a inceput tainicul "Aliluia". Atunci glasurile tuturor se impleteau ca o funie de foc care ajungea pana la cer.

Putin inainte de Vohodul mare, cand trebuia sa iasa preotul cu Sfintele Daruri, vedea ca, odata se deschide cerul si se revarsa o negraita mireasma. Ingerii coborau cantand imne si slavoslovii Mielului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Fiul Tatalui. Immediat s-a aratat un prunc preacurat si preadulce la vedere. L-au adus heruvimii pe palmele lor si L-au asezat pe Sfantul Disc, unde se aflau Sfintele Daruri. In jurul Lui s-au adunat multime de ingeri imbracati in haine albe, care luminau cu frumusetea lor stralucitoare.

Preotul, cand s-a apropiat sa ia sfintele pentru a face Vohodul mare, le-a ridicat si le-a asezat pe capul sau. Inainte mergeau doi heruvimi si doi serafimi, urmati de nenumarati ingeri, care cantau cu bucurie negraita cantari de lauda. Indata ce preotul a pus Sfintele Daruri pe Sfanta Masa, ingerii le-au acoperit cu aripile lor. Cei doi heruvimi stateau de-a dreapta iar cei doi serafimi de-a stanga.

Dupa Crez, cand a binecuvantat Sfintele si a zis: *Prefacandu-le cu Duhul Tau cel Sfant*, Cuviosul vedea un inger ca ia cutitul si junghie Pruncul. Sangele il varsa in Sfantul Potir, iar Preacuratul Trup il taia tainic si-l aseaza pe Sfantul Disc. Apoi preotul a inaltat preacuratele Taine, zicand: "Unul Sfant, Unul Domn, Iisus Hristos, intru slava lui Dumnezeu Tatal. Amin!"

In acel moment, un crestina a intrebat pe sfant:

- De ce zice Sfintele Sfintilor?

- Ni se adreseaza noua, fiule si ne spune: "Cine este sfant, sa se apropie!"

Atunci, acela care era neinvatat, a intrebat iar:

- Si ce este sfintenia, parinte?

- Uite, fiule, daca esti imoral sa nu indraznesti sa te apropii de aceasta Mare Taina.

Daca batjocoresti si osandesti pe aproapele tau sa nu te apropii de Trupul lui Hristos. Daca ai

dusmanie cu cineva, sa nu te atingi, ci, mai intai cerceteaza-te pe sine-ti cum esti si apoi apropie-te. Daca esti virtuos, mergi; daca nu esti, stai departe!

Aceasta le-a zis inteleptul catre cel neinvatat si apoi a tacut, pentru ca deja preotul zisese: "Apropiati-va!"

Acum Nifon observa fetele celor ce se impartaseau. Ale unora se innegreau si se faceau ca ala arapilor; ale altora, insa, straluceau ca soarele de indata ce primeau Sfantul Trup si Sange al Domnului nostru Iisus Hristos. Vazand aceasta deosebire, a suspinat si a dat din cap.

Ingerii urmareau in chip nevazut. Cand cineva credincios se apropia, ii puneau cununa pe cap. Cand insa, venea vreun pacatos, se intorceau de la el. Astfel, se impartasea cu nevrednicie si pleca cu totul innegrit.

Dupa ce s-au impartasit toti, s-a facut sfarsitul in prezenta sfintilor ingeri si s-a terminat Sfanta Liturghie, atunci, din nou, Dumnezeiescul Prunc era intreg pe palmele Heruvimilor, care L-au ridicat la cer, asa cum Il coborasera, cantand cantari si laude.

Aceste preaminunate lucruri, fratilor, le-a vazut Cuviosul in biserica si mi le-a povestit pe drum, pana am ajuns la casa noastra.

Multe taine i-a descoperit Domnul. Daca le scria pe toate, cum zice si Sfanta Evanghelie, i se pare ca nici in toata lumea nu ar incapa cartile scrise. Amin. Numai putine voi aduce aminte, pentru slava lui Dumnezeu.

ORAS SI PUSTIE

De multe ori, Cuviosul pleca singur din oras si mergea in partile dinspre nord. Statea acolo intr-o desavarsita tacere, vorbind cu Dumnezeu. Totdeauna iubea singuratatea si uneori imi zicea, zambind:

- Mari bucurii duhovnicesti ascunde linistea, fiule, si noi o lasam si locuim in gura diavolului, pierzand atatea minunatii pentru placerea vietii prezente.

- Parinte, am intrebat eu, sfintia ta, care stralucesti cu harul lui Dumnezeu in acest oras, ce ai pagubit din aceasta?

- Numai Dumnezeu stie, fiule, ca atata m-a ispitit satana incat, ca sa zic asa, ca om patimas ce sunt, mult m-a ostenit Domnul meu, Iisus Hristos, ca sa dezlipeasca gandurile viclene din mintea mea. Uneori, cu insasi gura Sa ma sfatuia si ma invata pe mine smeritul. Altadata, a trimis pe Duhul Sau in chip de porumbel alb, Care a stat pe umarul meu, soptindu-mi la ureche taine dumnezeiesti. Si cu toate acestea, vicleana obisnuinta ma tragea la pacat. Adeseori, venea fericitul Pavel si ma sfatuia sa ma feresc de patimile murdare. Astfel, cu multa sila m-au scos din gura balaurului. Am facut atatea fapte rele, fiule, ca numai Dumnezeu, singurul Atotputernic, a putut sa ma izbaveasca de ele. Eram inca tanar si robit de patimi.

Intr-o zi, pe cand ma aflam intr-o biserica a Maicii Domnului, am fost cuprins deodata de spaima si frica si am auzit un glas care imi zicea: "Nifone, pana cand? Ajunge, multe rele ai facut!" Era asa de puternic glasul, ca tremura strana de unde eram si, m-a infricosat.

Deci, fiule, daca Dumnezeu a spus despre mine ca sunt pacatos, eu ce sa mai spun? Si chiar de mi-ar fi dat atata putere incat sa creez un alt cer si pamant - ceea ce nu este cazul - si sa-mi zice: "Iata lucrul lui Nifon!", eu, socotind nelegiuirile mele, nu voi inceta a crede ca acestea m-au facut un diavol viclean.

Cum, deci, imi spui ca traind in oras nu m-am pagubit? Daca ai sti faptele mele cele rele, n-ai mai sta o clipa langa mine. Inchipuieste-ti ca, odata am cazut intr-un pacat mare si insusi Domnul a venit sa ma alunge din biserica, amenintandu-ma ca nu ma voi mantui cu cele ce fac. Atunci, eu am cazut la Preacuratele Sale picioare si, sarutandu-Le, am zis cu glas indurerat:

- Doamne, nici la nemarginita Ta milostivire nu voi gasi mantuire? Iar El, biruit de nemasurata Lui iubire de oameni, m-a ridicat si mi-a zis cu mila:

- Da, vei gasi mantuire la milostivirea Mea, insa, ori de cate ori cazi, intoarce-te la Mine si zi cu smerenie: "Am pacatuit!" si Eu, te voi vindeca de patimi si-ti voi sta in ajutor. Asa mi-a grait Cel nemarginit in mila si negrait in milostivire si S-a facut nevazut.

Aceste cuvinte ale Cuviosului au facut ca si inima mea sa se smereasca. Ma gandeam la ele si ziceam: "Vai de mine, ticalosul! Daca un luminator asa de mare are o atat de smerita parere de sine, cum ma aflu eu, care nici urma de virtute nu am?"

Acest obicei de a se socoti nimic inaintea lui Dumnezeu, il avea totdeauna sfantul. Umbland prin locuri singuratice, se ocară pe sine: "Ticalosule, nu-ti ajunge ca in oras intinezi pe oameni cu faptele tale rele, ai venit si aici in camp, sa umpli locul cu putoare si sa usuce iarba de pacatele tale?"

Atunci, se cobora cu mintea sa in iad si se lega pe sine impreuna cu satana, acolo jos, zicand: "Asa-ti trebuie, intinatule, te-am legat jos impreuna cu dracii, pentru ca sa intelegi ca ai facut lucruri mai rele decat ei!" Si curgeau lacrimi din ochii lui, pentru ca se temea sa nu fie vesnic in iad.

Altadata, pe cand se gasea iarasi afara din oras, si-a ridicat mainile sa se roage. Deodata se deschid cerurile si vede pe Domnul, sezand pe scaunul slavei inconjurat de Apostoli si de multime de ingeri. A ramas uimit vazandu-i. Ar fi zburat ca o pasare, daca ar fi putut, arzand de dorul de a fi langa ei. Dar si aceia il priveau cu bucurie, zicand intre ei:

Iata, iubitul nostru prieten Nifon, cu ce bucurie si dragoste ne priveste! Este drept ca si noi sa-l pomenim in sfintele noastre slujbe! Asa vorbeau preacuratii ingeri. Iar el, coplezit de dulceata, cand si-a revenit in fire, era plin de fericire si impletea laude si cantari in cinstea lor.

"O, cat de mult iubesc sfintii ingeri neamul crestinesc! Ne ajuta la tot lucrul bun. Cum dar, sa nu ne bucuram de ei si sa nu-i dorim necontenit? Ei, care sunt pietre de mult pret, margaritare stralucitoare, frumuseti mai presus de ceruri, flori nevestjite. Necontenit mijlocesc pentru noi si indupleca pe Iubitorul de oameni sa ne scape si sa ne izbaveasca de focul cel vesnic. Zi si noapte stau langa noi. Cand mancam, ne intaresc si ne apara; cand dormim, ne acopera cu aripile lor; cand lucram sau umblam pe mare si calatorim, se afla vesnic langa noi, ocrotitori si ajutatori in toate!..."

Capitolul 8

NECAZURILE SI BUCURIILE DRACILOR

In Constantinopol se afla o biserica pe care a zidit-o Nifon. Este facuta cu mult gust si podoaba, vrednica de Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu. Minunata ei infatisare se datoreste si materialelor alese din care este facuta.

Intr-o dimineata, pe cand Cuviosul canta Utrenia impreuna cu poporul, vede cu ochii

sufletului, trecand pe drumul de langa biserica, pe mai marele demonilor, cu chip amarat si inconjurat de doisprezece diavoli.

Auzind slavoslovia poporului, acele infricosatoare fapturi s-au tulburat si s-au aprins de invidie. Apoi, mergand sa ispiteasca pe Cuviosul, au inceput a plange catre mai marele lor:

- Vezi, cum este slavit Nazarineanul de catre robii Sai? Si, pe cei ce mai intainte ii aveam inchinatori de idoli si ne cantau troparele noastre, acum i-a rapit. Unde este oare faimoasa noastra putere? Vai, car de jalnic am fost biruiti! Toti ne stau impotriva, toti ne batjocoresc! Puterea noastra s-a zdrobit si imparatia tatalui nostru s-a nimicuit. Cata vreme s-a zdrobit si imparatia tatalui nostru s-a nimicuit. Cata vreme satana era liber si impreuna cu noi in lupte, aveam si noi indrazneala si curaj si speriam oamenii. Dar de cand Iudeul l-a legat in iad si-l calca ca pe struguri, s-a slabanogit neamul nostru si imparatia noastra s-a nimicuit. Ba, ce este si mai rau, este ca se apropie sfarsitul lumii si, ce va fi cu noi ticalosii?

Acestea erau necazurile demonilor. Iar mai marele intunecatilor le-a raspuns:

-V-ati indispus auzind ca este slavit Rastignitul in casa Mariei? Aceasta este o rana mica. Alteori ne-a lovit mai rau. Dar de ce va necajiti? De multe ori acestia, care acum lauda pe Nazarineanul, ne cinstesc si pe noi. Si, daca lucrul acesta nu se vede prea limpede, asteptati si va voi arata cum ne slujesc ei cu devotament, pentru ca sa vi se bucure inima si sa radeti.

I-a luat si i-a dus intr-o alta parte a orasului. Cum au ajuns, au inceput sa faca galagie si sa semene vrajba. Un diavol a aruncat in urechea sefului lor un gand urat si acela indata a inceput a grai cuvinte murdare si a juca, iar tovarasii lui raspundeau jucand si lovindu-si cu zgomot picioarele. Acest lucru il voiau si diavolii, care au inceput sa dantuiasca impreuna cu acei nenorociti.

- Vedeti, ce v-am spus? zice triumfator mai-marele demonilor. Exista si oameni care ne cinstesc pe noi. Sa ne bucuram acum cand suntem slaviti!

Ajungand indata in piata, au intalnit un om care canta din scripca, insotit de o multime de oameni care il ascultau cu bucurie. Fericitul Nifon inasa, a vazut ca toti acestia erau legati strans cu mainile la spate de un diavol, care ii tragea in urma canteretului. Diavolii de mai intainte, cum au vazut pe unul de ai lor tarand atata popor, s-au bucurat cu veninoasa bucurie si au inceput si ei sa tulbure si sa ajute pe oameni; pe unii dandu-i sa joace, pe altii sa cante, zicand cuvinte murdare.

In acest timp, un om bogat care privea la fereastra casei, ascultand indemnul unui diavol, a strigat la cantaret, chemandu-l sa-i cante in fata casei lui. Ceilalti au aplaudat, batand din palme, iar necuratii s-au bucurat din inima.

In sfarsit, bogatul a dat canteretului o moneda de argint, pe care el a luat-o si apus-o in buzunar. Dar diavolii i-au luat moneda si au trimis-o la tartorul lor din iad, zicandu-i:

"Ia-o, si sa zici tatalui nostru cel mare, pe care l-a legat nazarineanul: ti-o trimite boierul Lazios prin Iptistu cantaretul si slujitorul tau, care ti se inchina stapanirii tale. Noi, fiii tai, luptam impotriva crestinilor, dusmanii nostri. Impreuna cu moneda i-au dat si multi alti bani, pe care Iptistu ii adunase de la lume. Pe acesti bani ii primeau vicelnii diavoli ca jertfe idolesti, de aceea erau foarte mandri. Deci, s-a coborat trimisul diavolilor la balaurul din inima iadului si i-au adus necuratele daruri pe care acela le-a luat, zicand foarte multumit:

"Primesc jertfele de la idolatri, dar mai mult ma bucur de cele de la crestini.

Zicand acestea scarbosul, dupa ce a notat in catastif banii jertfiti pentru ei, i-au trimis inapoi la cantaret.

- Intariti cu mai multa vitejie lupta, a poruncit tartorul, ca sa biruim pe toti stricati nazarineni! (nu indrazneau vrajmasii sa numeasca cu alt nume pe Domnul nostru Iisus Hristos decat numai Nazarineanul Iisus).

Diavolul a plecat repede sa duca porunca balaurului. Totodata a pus banul in buzunarul cantaretului fara ca el sa-si dea seama de aceasta, apoi impreuna cu ceilalti diavoli s-au imprastiat ca sa ispiteasca pe altii.

Vazand acest lucru, Sfantul Nifon s-a intristat mult si a lacrimat pentru inselarea si pieirea crestinilor. Pentru ca Dumnezeu ii daruise darul ca sa vada cu ochii cei duhovnicesti

cele nevazute, ca vazute. Apoi a zis despre cei ce canta cantece murdare ca, asa cum trambita aduna pe ostasi si, precum rugaciunea curata aduna pe ingerii lui Dumnezeu, asa si muzicantul aduna in jurul lui pe necuratii diavoli. Si, cel ce se veseleste cu chitare si cu lire, acela cinsteste pe slujitorii balaurului celui mare.

Ce vom raspunde in ziua judecatii noi, care suntem robiti dracilor, cand Dumnezeu va veni sa piarda pamantul si sa dea fiecaruia dupa faptele lui?

De aceea, Cuviosul sfatua pe toti sa se fereasca de mestesugirile satanei si sa nu-si dea banii jertfa lui. Caci astfel, vor fi municiti vesnic impreuna cu el.

- Daca ai un ban, zicea el, imprumuta-l lui Hristos si vei lua insutit si viata vesnica vei mosteni. Pentru ce sa dai satanei banii tai, implinindu-ti placerile, fara sa ai altceva de castigat decat numai vaiul iadului? Ca zice Scriptura: *Au jefit dracilor si nu lui Dumnezeu*. Sa nu parasim, fratilor, pe Dumnezeu, Care ne-a reinnoit prin apa si prin duh! Sa nu uitam pe Cel ce ne hraneste si ne poarta de grija, ci sa-I aducem rod de recunostinta sufletul si trupul, mintea si inima, pentru ca El a murit si a inviat pentru noi. Sa-i bineplacem facand virtutea cu ajutorul lui.

DARURILE LUI HRISTOS SI NERECUNOSTINTA OAMENILOR

Cand Cuviosul se afla inca pe prima treapta a pocaintei si nu implinise inca trei ani de cand a lasat viata cea rea, i-a venit un gand rau:

"De atata vreme ma rog Domnului meu Iisus Hristos si n-am primit nici un dar de la El. Se vede ca mi-am intinat Sfantul Botez cu multe nelegiuiri si de aceea ma nesocoteste Dumnezeu". Dupa aceste ganduri s-a mahnit putin si apoi a adormit, acolo unde se afla. Atunci a vazut in somn, ca se gasea intr-o biserica imensa si se ruga lui Hristos. Cum statea cu fata spre rasarit si cu mainile ridicate, a vazut inaintea lui un tron minunat. In jurul lui stateau heruvimi si serafimi si mutlime de ingeri imbracati in alb. In timp ce sta uimit, vede pe tron pe cineva, care era curat, luminos si foarte bland. Nifon a inteles ca este Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Atunci si-a ridicat privirea si mainile spre El si s-a rugat: *Doamne Dumnezeul meu, asculta rugaciunea mea si nu trece cu vederea ruga mea* si restul psalmului. El si-a plecat capul si a primit rugaciunea Cuviosului. Sfantul ii ceruse sa scape de duhul nepasarii si sa-l alunge departe. Cand Nifon a terminat rugaciunea, Domnul si-a ridicat capul si a intors fata Sa spre el, aratand prin aceasta ca i-a auzit rugaciunea si a primit-o. Apoi, i-a zis:

- M-ai mahnit astazi, Nifone, cand te-ai indispus zicand: "De atatea ori am rugat pe Domnul si nu mi-a dat nici un dar!" Fie, dar nu spui tu in fiecare zi: "Doamne, sa nu fiu slavit in aceasta viata"? De ce dar, te superi? Apoi, nu te gandesti ca ti-am dat atatea daruri? Apa si aerul pe care-l respiri, nu este un dar? Apoi, si Preacuratul Trup si Preacinstitul Sange pe care vi l-am dat, nu sunt daruri? Copacii campului, pasarile cerului si pestii marilor, acestea nu sunt daruri? Apoi, n-am murit si n-am fost ingropat pentru mantuirea voastra? Toate acestea, oare ce sunt? Cine altul v-a facut atata bine? Iar voi ce mi-ati dat ca sa cumparati aceste daruri? M-ati rastignit pe cruce, M-ati palmuit, M-ati adaptat cu otet si fiere si toate celelalte pe care le stii...

Mai ales tu, Nifone, nu uita ca ti-am iertat multe si grele pacate. Ai bagat de seama ca am ridicat capul la rugaciunea ta? Asa fac la fiecare care se roaga, chiar daca el nu ma vede. Vrei, deci, un dar si mai mare? Iata, de acum si pana la sfarsitul veacului vei fi mangaiere si ajutor celor ce sunt pe moarte si multi isi vor usura mantuirea cu chemarea numelui tau. Iata ca si diavolul nepasarii, de care m-ai rugat sa te izbavesc, acum este legat...

Intorcandu-se Nifon, vede un taur legat de coarne si impiedicat. Era asa de strans legat ca nu putea sa se miste nicidecum. Numai ochii salbatici si-i intorcea incoace si incolo cu

furie, ca si cum ar fi vrut sa sfasie pe Cuviosul. Nifon a inteles ca acesta era duhul cel intunecat care de multe ori ii adusese moleseala, din varsta copilariei. Ori de cate ori voia sa mearga la biserica sau la alt lucru bun, ii venea o teama, iar in somn ii apareau tot felul de inchipuiri inspaimantatoare.

Cand robul lui Dumnezeu s-a trezit din aceasta infricosata vedenie, a ramas uimit. Se gandea ca s-a invrednicit sa vada pe Domnul cu neasemanata Sa frumusetate Dumnezeiasca si inima lui era plina de fericire. Si mai ales, pentru ca iubitorul de oameni il izbavise de teribilul duh al fricii, care asa de mult il chinuise. Insa, se minuna cum Domnul se plecuse sa-i auda rugaciunea si cum il mustrase, adica il inteleptise pentru acel gand care ii venise. De atunci, precum zicea, n-a mai avut teama si frica, pentru ca Domnul ii era Atotputernic ajutor.

SFATURI CATRE UN TANAR

Odata, pe cand se afla in biserica Maicii Domnului Halcopratia, s-a apropiat de el un copil foarte cuminte, care mergea totdeauna neobosit la sfintele slujbe.

- Parinte, il intreba copilul, ce sa fac ca sa dobandesc mantuirea?

- Tu, baiatul meu, esti un suflet nevinovat. Cum ceri sa auzi cuvinte de mantuire de la un batran care a putrezit in pacate?

- Cuvantul lui Dumnezeu, parinte, zice: "Intreaba pe parintele tau si el te va invata". De aceea si eu cer de la tine sa aud cuvint bun. Sa nu ma treci cu vederea pe mine netrebnicul!

- Ce te gandesti, l-a intrebat atunci sfantul, sa te faci monah sau sa placi lui Dumnezeu in viata obisnuita?

- Ma gandesc, parinte, sa ma invat mai intai in viata aceasta obisnuita si apoi ce va randui Dumnezeu.

- Daca vrei, fiule, sa locuiesi intre oameni, trebuie sa fii atent la urmatoarele lucruri: sa nu osandesti pe nimeni niciodata, sa nu razi de cineva, sa nu te manii, sa nu dispretuiesi. Pazeste-te mult sa nu zici: "Cutare traieste in pacate sau cutare face desfrau". Caci aceasta insemneaza: "Sa nu judecati!" Pe toti oamenii sa-i vezi cu aceiasi ochi, cu aceiasi dispozitie, cu acelasi gand, cu inima simpla. Pe toti sa-i ai ca pe Hristos. Nu-ti pleca urechea la omul care osandeste pe altii, nu te bucura si nu aproba cele ce zice, ci tineti gura inchisa si fii zabavnic la vorba si grabnic la rugaciune. Dar nici pe cel ce judeca pe altul sa nu-l osandesti intru tine. Chiar daca el face un lucru rau, tu vezi-ti lipsurile tale si osandeste-te numai pe sine-ti.

- Cele ce-mi spuneti, a zis baiatul, sunt pentru cei sporiti; dar eu, nimicul, cum voi putea ajunge ca bine sa plac lui Dumnezeu?

- Tineretea, fiule, daca are smerenie si nevinovatie, ajunge! Nimic altceva nu-ti cere Dumnezeu. De aceea, fiule, sa fii nevinoavat si smerit. Socoteste-te pe tine mai prejos decat toti; atunci intr-adevar vei trai impreuna cu Hristos. Sileste-te de asemenea sa nu-ti inchipui in mintea ta ca ai ajuns la masura sfintilor ci, sa zici adesea: "Suflete al meu, tu stii ca am intrecut si pe diavoli cu pacatele si nici o fapta buna nu am facut pana acum pentru Dumnezeu. Vai de mine, ticalosul, ce voi face in ziua judecatii?"

De aceea, totdeauna sa socotesti rugaciunea ta ca un pacat. Pentru ca atunci pacatuim mai rau, cand socotim ca rugaciunea noastra este sfanta si curata. Chiar daca cineva ar face semne si minuni, trebuie sa nu se socoteasca drept, pentru ca, fara indoiala, va pacatui in rugaciunea sa, fie in miscarile inimii, fie cu imprastierea gandurilor, cand adica, una zice cu gura, iar mintea se afla in alta parte. De aceea, adu-ti aminte si zi adesea: *De cele ascunse ale mele curateste-ma si de cele straine fereste pe robul Tau!*

Trebuie apoi sa mai ai in vedere si acest lucru. Niciodata sa nu fii multumit cu lucurile tale bune, nici sa te increzi in tine din pricina lor. Nu stii daca sunt placute sau neprimite inaintea lui Dumnezeu. De aceea, mai bine sa ai in El increderea ta si in puterea Lui,

socotindu-te pe tine gunoi netrebnic. O, fiule, cate pacate facem noi si nu le stim! Cand vezi pe aproapele tau gresind, tu sa pui asupra ta greseala lui. Chiar daca cineva te ocaraste, te osandeste sau te dispretuieste pana la injosire, tu smereste-ti gandurile si osandeste-te pe sine insuti ca pacatos si nevrednic de a trai. Deci, prin toate acestea, vei dobandi indreptare si mantuire.

Atunci, tanarul l-a intrebat iarasi:

- Parinte, cum poate omul sa biruiasca o ispita diavoleasca?

- Biruinta a toata ispita este tacerea si smerenia. Toate lucrurile celui smerit sunt cunoscute de Dumnezeu si laudate de catre ingerii Lui. De aceea, sunt infricosate si temute diavolilor. Fii, deci smerit, cu inima infranta, ca sa doreasca Duhul Sfant sa salasuiasca intru tine si sa-ti dea putere sa nesocotesti toate grijile vietii, pentru ca observ ca acestea te indeparteaza mai mult de calea lui Dumnezeu, ocupandu-te cu lucruri nefolositoare. Acestea, fiule, nu ne vor ajuta cu nimic in ziua judecatii. Nu ne-a adus Dumnezeu in aceasta viata ca sa ne pierdem pe noi insine cu grijile si treburile netrebnice, inselati de diavolul, fereasca Dumnezeu!

Daruieste-te pe sine-ti cu totul lui Dumnezeu, grijindu-te numai de suflet si El va avea grija de trebuintele tale cele trupesti. Fiindca, oricat te-ai ingriji de trup in aceasta viata, nu poti adauga la statura ta un cot, cum zice Domnul. Ce folos avem de la lucrurile lumii, chiar daca am izbuti sa le adunam pe toate in magaziiile noastre? La sfarsitul vietii toate raman aici iar noi, goi de toata virtutea, ne salasuiim in groapa. Ce castig material ne poate mantui atunci? Desigur, nici unul; ci ne va inconjura pretutindeni vaiul, durerea si iadul cel vesnic. De aceea sa ne rugam necontenit, cu multa atentie si liniste. Gandeste-te, fiule si pune bine in inima ta toate cele ce-ti spun; leapada grijile si traieste intelepteste si bine placut Domnului si Dumnezeului tau!

Cu aceste sfaturi, fericitul a trezit o adanca umilinta in inima tanarului, care, voind sa plece, a cazut la picioarele lui, rugandu-l sa-l binecuvanteze. La fel a facut si Nifon; a cazut si el la picioarele baiatului, apoi l-a binecuvantat pentru plecare.

Tanarul acesta era fiul unui demnitar de la palat. De atunci, cea mai mare parte din timp si-o petrecu impreuna cu Cuviosul, care nu primise inca cinstea arhieriei. I-a aflat si chilia si adesea mergea la el, hranindu-se cu dumnezeiasca sa invatatura, mai "dulce decat mierea si fagurul". Astfel, si-a hranit sufletul sau si, de tanar, s-a facut vas ales in mainile lui Dumnezeu. A bineplacut lui Dumnezeu cu faptele sale si, cand a venit ceasul, si-a incredintat sufletul in mainile Lui si s-a odihnit in dumnezeiasca fericire. Iar numele acelui tanar era Neofit.

RUGACIUNEA UMILITA DE TOATA NOAPTEA

Odata, in Sfantul si Marele Post, ziua de luni din prima saptamana, Cuviosul Nifon a petrecut-o in rugaciune, zicand aceste cuvinte:

"Stapane Doamne, Dumnezeul cerului si al pamantului, al celor vazute si celor nevazute, pleaca ochii si ia aminte la mine pierdutul si pacatosul, care iarasi stau inaintea Ta, zdrobit si deznadajduit de multimea pacatelor. Miluieste, Milostive, pe cel intinat cu sufletul si cu trupul; iarta-mi nemasurata multime a pacatelor perzatoare de suflet! Nu ma lepada din pricina lor, de la fata Ta si din ocrotirea Ta, Tu cel mare si infricosat in toata lumea. Ci, precum ai binecuvantat pe Avraam, pe Isaac si pe Iacov, binecuvanteaza-ma si pe mine, Atotputernice! Sfanteste-mi sufletul si trupul, mintea si inima, buzele, ochii si urechile, curatind toate simturile mele, de multimea gandurilor celor rele.

O, Doamne, Dumnezeul sfintitelor Puteri, ale Incepatoriilor si Stapaniilor, care inconjoara sfintitul Tau tron si Te lauda si Te slavesc neincetat; nu ma trece cu vederea, desi sunt cu totul patimas si imputit. Nu ma parasi, Doamne, pe mine nimicul si trandavul, ci ajuta-

ma ca un mult milostiv ce esti. Tu, Doamne, Care ai insotit pe Iacov in Egipt, care ai izbavit pe robul tau Iosif de ura fratilor sai si de pornirea pacatoasa a egiptencei si l-ai facut imparat in Egipt, fa-ma si pe mine imparat peste toata intinaciunea trupului si a duhului. Mantuieste-ma de pacatul desfranarii si de toate patimile cele murdare si spurcate!

Auzi-ma, Sfinte, Cel Preainalt, Tu, Care ai slavit preadulcele Tau nume in fata robului Tau Iov, fa-ma sa slavesc si eu puterea Imparatiei Tale, Bunule. Tu Care prin Moise ai mantuit pe poporul israelitean din robia Egiptului si l-ai povatuit prin stalp de foc si prin nor in pamantul fagaduintei, Tu esti acelasi si acum. Doamne, Dumnezeule a toate, tinde mana Ta cea tare dintru inaltimea Ta cea sfanta si ma binecuvanteaza, Hristoase si Mantuitorul meu, viata si lumina mea; veseleste-ma cu dumnezeiasca Ta dragoste, trimite pe purtatorul de lumina Duhul Tau cel Sfânt si Mangaietorul Dumnezeu si ma binecuvanteaza. Si, toate pacatele pe care le-am facut, mici sau mari, de voie sau fara de voie, ca un Dumnezeu bun, iarta-le si sterge-le.

Milostiveste-Te, miluieste, indura-Te, lasa si sterge toate faradelegile mele. Afunda patimile mele in marea aceste vietii zadarnice si ma povatuieste spre nepatimire ca intr-un alt pamant al fagaduintei, in viata cea vesnica. In locul stalpului de foc, lumineaza-ma cu Duhul Tau cel Sfânt; in loc de nor, lumineaza-mi inima cu razele Dumnezeirii Tale si in loc de Moise, Insuti Tu, Unule Nascut, Fiule si Cuvantule al lui Dumnezeu, du-ma in maretul palat de sus al frumusetilor si tainelor si ma mantuieste de gheena focului, Iubitorule de oameni si Preamilostivul meu ocrotitor.

Doamne, Dumnezeul puterilor, Tu, Care ai primit sangele proorocului Tau Zaharia ca o sfanta jertfa, primeste si cuvintele ticaloasei mele inimi in jerfelnicul Tau cel intelegator si fara de sange. Lumineaza-ma, straluceste-ma, inmiresmeaza-ma si fa-ma nepatimitor. Tu, care ai trimis pe Sfintii Tai Apostoli in toata lumea zicandu-le: *Mergand, invatati toate neamurile, botezandu-le in numele Tatalui si al Fiului si al Sfântului Duh*, Tu Doamne, cu rugaciunile lor, intepleteste, sfinteste, inmoaie, indulceste impietritul meu suflet, care necontenit sufera de multimea faradelegilor.

Tu, care ai randuit pe Sfântul Petru corifeu al Sfintilor Apostoli si purtator de chei al Imparatiei cerurilor, deschide-mi si mie, cu rugaciunile lui, usa milostivirii tale. Intearreste-ma pe piatra cea neclatita a poruncilor tale, pe piatra care Tu esti, Hristoase Dumnezeul si Mantuitorul meu. Caci, zice: *au baut din piatra cea duhovniceasca ce urma, adica piatra Care este Hristos*. Pe aceasta piatra, intaresteste-ma, Doamne, ca sa nu ma clateasca vicleanul balaur, pe mine robul Tau, care iti canta: *Sfânt esti Doamne si pe Tine te lauda toate puterile ceresti*.

Tu, Hristoase Dumnezeul meu, Care ai facut pe Pavel dulce si curgator de miere, invatator al lumii, fa-ma si pe mine, cu rugaciunile lui, luminat gaitor de Dumnezeu, placut si impodobit cu intelepciune. Innoieste-ma cu Duhul Tau cel Sfânt si ma fa ca si pe Pavel, vas ales, de pret si afierosit Dumnezeirii Tale.

Preaslavite si infricosate, Doamne, auzi-ma si pe mine ticalosul si pacatosul, Iisuse preacurate Fiul Tatalui, Tu, care ai dat lui Moise tablele cele scrise de Dumnezeu, adeverind tainarugului, fa sa sufle si in mine Duhul Tau cel Sfânt si sa ma arate deplin duhovnicesc "plin de har si de adevar" de intelepciune si de cunostinta de Dumnezeu.

Tu, Care ai dat lui Iisus al lui Navi trambitele cu care ai daramat zidurile Ierihonului, daruieste-mi si mie cu imbelsugare intelepciunea Ta, ca sa ma hraneasca duhovnicesc si trupeste si sa biruiesc pe viclenii diavoli si sa-i zdrobesc ca pe "vasele olarului".

Tu, Care esti Preot in veac dupa randuiala lui Melchisedec, pentru rugaciunile acestui fericit barbat, fa-ma urmator al pildei lui, incat, precum Tu ai fost pe vesnicul Tata "ascultator pana la moarte si moarte pe Cruce", asa sa ma fac si eu de buna voie ascultator poruncilor Tale pana la moarte.

Tu, Care ai luat pe calea vazduhului pe Proorocul ilie cu car de foc, ia-ma si pe mine, Datatorule de viata, pe focul bunavointei Tale. Tu, Care ai daruit lui Elisei indoit harului lui Ilie, daruieste-mi si mie acest har. Tu, Care ai izbavit pe Proorocul Ieremia din groapa cu

noroi, izbaveste-ma si pe mine, Iisuse, Hristoase, din noroiul dezmatului si al zadarniciei.

Tu, Care ai aprins focul dragostei Tale in toate simturile lui David, facandu-l sa arda fericitul, de sfantul Tau nume, ma rog necuprinsei Tale Dumnezeiri, Iubitorule de oameni, arde si inima mea si maruntaiele mele si aprinde de dorul Tau toata fiinta mea, incat, ars de focul Mangaietorului, sa-Ti cant, Atotvazatorul, Care cercetezi inimile si rarunchii. S-a aprins inima mea inaintea mea si in cugetul meu s-a aprins foc. Adica acel dumnezeiesc foc, Mangaietorul Dumnezeu, Duhul Adevarului. Tu, Care ai aratat pe Proorocul Isaia, trambita tunatoare cu mare glas, fa-ma si pe mine trambita, care sa trambiteze cu tarie tainele iubirii Tale.

Tu, Care incununezi, cinstesti, sfintesti cetele proorocilor, ale apostolilor si ale tuturor sfintilor Tai, mantuieste cu rugaciunile lor, pe tot sufletul crestinesc si mai ales, ajuta la toti monahii care se afla in ispita. Odihneste pe toti care vin la Tine din aceasta viata trecatoare. Usureaza, Doamne si greutatea celor care nu Te-au cunoscut si da vreme de pocainta celor desfranati si ingamfati, dintre care cel dintai sunt eu, ticalosul si necuratul.

Binevoieste fata de toti, pe toti miluieste-i, fie-Ti mila de toti, ca toti sa te cunoasca, Adevaratul Dumnezeu, *Hristos, Puterea lui Dumnezeu si Intelepciunea lui Dumnezeu*. Pentru ca prin gurile tuturor sa se slaveasca Preacinstitul si de mare cuviinta Numele Tau, al Tatalui, al Fiului si al Sfantului Duh, acum si pururea si in vecii vecilor. Amin!

POTRIVNICE OSTI

Cand a sfarsit rugaciunea, Nifon a auzit un glas care i-a zis: "Intoarce-te inapoi spre apus!" S-a intors imediat si a vazut o adunare mare de negri. Unul din ei de o inaltime uriasa si foarte intunecat la chip, a inceput sa numere in graba ostirea lui si sa o aseze dupa felul pacatelor. Apoi a dat porunca capetenilor de ostire sa inceapa razboiul cu curaj si maiestrie, zicandu-le: "Puterea mea va fi cu voi; sa va uitati la mine si sa nu va temeti!"

Intre timp au venit din iad si alti diavoli, care aduceau arme si uniforme deosebite pentru fiecare. Numarul culorilor si planurilor erau de 365, deoarece precum se zice, atatea sunt in general patimile si pacatele cu care, noi ticalosii oameni, suparam pe Iubitorul de oameni, Dumnezeu.

Dupa ce duhurile cele rele au luat armele si s-au pregatit, a inceput balaurul sa dea fiecarei cete sfaturi vrajitoaresti pentru diferitele patimi. Apoi i-a trimis la bisericile crestinesc din toata lumea. Iar cand a trimis o ceata catre Bizant, s-a arata foarte tulburat.

"N-am nici o putere acolo, a sotit el deznadajduit, deoarece Doamna Bizantului (Maica Domnului) ocroteste orasul ei, nu-l paraseste nici o clipa si-l pazeste ea insasi. De aceea nazarinenii se imbarbateaza, mai ales ci viteji si nu lasa diavolii mei sa se apropie. Apoi racnind infricosat, a numarat treizeci de mii de draci si i-a trimis impotriva Bizantului.

Nifon, cu fata spre apus, cum am zis, a vazut toate acestea si a suspinat, vazand uneltirile viclenilor diavoli, Atunci a auzit iarasi acelasi glas, zicandu-i:

"Intoarce-te acum, Nifone, spre rasarit!" Si intorcandu-se, a vazut un camp scaldat de lumina si avand o intindere nemarginata. Pe el se vedea o multime, mult mai mare, ca a acelor negri, de ingeri albi, luminosi si frumosi la vedere, asezati in mii si mii de cete. Intre ei, cineva preafumos si maret la vedere, pregatea acele nevazute osti, cum sa lupte si sa apere pe crestini. Apoi a trimis cate doua cete in fiecare latura a Bisericii. Dupa ce a trimis in toate partile ostile sale, acel preafumos inger s-a inaltat la ceruri. Atunci Cuviosul Nifon si-a revenit in sine din vedenie. Era uimit si a zis, dand din cap:

"O, cate ajutoare ne trimite Iubitorul de oameni, Dumnezeu si noi nu stim! Iata si impreuna luptatori din cer ne trimite, iar noi ticalosii, suntem neglijeni si trandavi.

Apoi, lacrimand, s-a rugat:

"Preasfinte Parinte, Datatorul de viata Doamne, da-ne putere tuturor impotriva

duhurilor necurate, pe care, acum, eu insumi le-am vazut. Pentru ca, prin puterea si cu ajutorul Tau, sa-i zdrobim si sa ne aratam biruitori impotriva duhurilor necurate. Apoi sa primim luminoasa cununa din mana Ta, Stapane Sfinte, Intreit Sfinte, Tata, Fiu si Duh Sfânt si, sa dantuem cu praznuire impreuna cu ingerii Tai, in jurul infricosatului Tau Tron."

CONVORBIRE CU SINE INSUSI

Lacrimi curgeau iarasi din ochii lui, pentru ca se temea sa nu-si piarda sufletul din vreo sminteala a *celor ce lucreaza faradelegea*. Aceasta ii era neincetata grija: cugetarea la vicleniile diavolilor si alipirea necontenita de Dumnezeu.

De aceea, desi Domnul ii descoperise taine multe si mai presus de fire, desi il socotea prieten al Sau iubit: *Nu se va atinge de piatra piciorul tau si, peste aspida si vasilisc vei calca, peste leu si peste balaur*, cu toate acestea el nu se ingamfa, pentru ca se temea de gheena focului si de rautatea duhurilor celor viclene. Aceasta asezare a sa, s-a intarit si mai mult in urmatoarea imprejurare:

Intr-o zi, cum statea in chilia sa si cugeta la cuvântul lui Dumnezeu, a fost instiintat de moartea unui cunoscut al sau. Nefericitul acela murise pe drum, pe cand se intorcea de la ferma sa. Indata ce a aflat de aceasta, Nifon a inceput a plange si a se tangui pentru el, pentru ca il stia ca traise in pacat si, tot in pacat murise. De acest lucru, sfântul s-a intristat adanc si, tulburandu-se, a zis:

"Te jur suflete al meu, sa umbli cu grija inaintea Dumnezeului cerului si al pamantului! Umbla cu pricepere in aceasta viata si tu, raule trup! Va rog sa dat binelui toata intaietatea! Astfel, va voi chinui ingrozitor. Si tu, ticaloase, Nifone, vezi cum umbli! Ia aminte, ticalosule, sa nu te ratacesti si sa nu te pierzi! Dispretuieste cele prezente, caci nu avem nimic aici! Toate sunt straine, toate stricacioase, toate inselatoare; vis si umbra, fum si cenusa. Ce-mi va folosi lumea si cele din lume? Nu uita ca bogatia este gunoi si slava, putoare. Stii ca bunurile lumesti sunt lanturi, mreje si funii care inlantuie sufletul! Fugi si de mandrie; sa nu zici niciodata ca ai facut vreun bine!

Sa stii bine, ca nu ne putem mantui fara negraita mila a lui Dumnezeu! Imbraca-te in faptura cea noua, ticaloase suflete; adica rugaciunea necontenita si dragoste nefatarnica! Judeca-te pe sine-ti necontenit si te smereste! Gandeste-te ca cincizeci de ani ai stat cufundat in iadul pacatului si te asteapta vesnicul vai! Iar daca abia dreptii se mantuiesc, noi pacatosii ce vom face?

Iata vine moartea si ne ia sa ne arunce in foc! Sa alergam fara zabava la pocainta! Jalnica si infricosata stare ne asteapta, ticaloase suflete si nici nu nu grijim deloc. Lupta-te, fa ce poti! Precum vezi, viata trece ca fulgerul si judecata se pregateste. Ca sa nu fii osandit smereste-te, suflete al meu, fa binele din rasputeri! Multe bunatati nu s-au pregatit in ceruri, daca ne facem cu grija calatoria noastra pamanteasca. Sa mergem deci pe calea lui Hristos cea sfanta si fericita!

Vezi, sfarsitul este aproape si ingerii lui Dumnezeu sunt gata sa ne ia in negraita bucurie, daca facem lucrurile lui Dumnezeu! Si apoi, Imparatia cea fara de sfarsit, cununi stralucitoare, vesminte luminoase, palate dumnezeiesti si bucuria dreptilor. Atunci ne vom bucura de bogatia Tatalui, de frumusetea Fiului si de mireasma Duhului Sfânt. Si astfel, cinstiti si slaviti vom praznui in palatele lui Hristos. Acestea sa le ai in minte, suflete al meu si sa faci binele ca sa gusti bucuria si fericirea in salasurile cele vesnice ale lui Dumnezeu!"

Zicand acestea intru sine, Cuviosul, cu lacrimi, s-a hotarat ca de atunci sa pomeneasca in rugaciunile sale pe prietenul sau care murise subit, pentru ca iubitorul de oameni Dumnezeu, sa-i fie milostiv ticalosului sau suflet.

NENOROCIRILE SI PRUNCII NEVINOVATI

In acea vreme s-a abatut o groaznica moarte pe pamant. Mureau oamenii subit si paraseau jalnic aceasta viata. Atunci, un prieten al Cuviosului, cu numele Grigorie, l-a intrebat:

- Spune-mi, parinte, de ce ne-a venit acest rau? Lamureste-l te rog!

- Precum stii, a raspuns Cuviosul, facem multe pacate si amaram pe iubitorul de oameni Dumnezeu nostru, calcand poruncile Lui. De aceea ne-a trimis aceasta coasa, ca sa ne coseasca. Deoarece este scris ca *neascultarea moarte lucreaza*. Ieri am vazut un barbat infricosat, amenintand pamantul si zicand:

"Voi nimici pe toti nelegiuitii pamantului, pe lacomi, pe toti betivii, pe iubitorii de arginti, pe camatari si mai ales pe cei ce zac in pacatele sodomicești". Si cate alte lucruri mai grele a spus, nici nu pot sa ti le spun. Ne-a amenintat, ca are sa ne coseasca cu coasa si sa ne taie cu sabia, pentru ca nu avem pocainta si nici urma de indreptare. Il ruga cu caldura si preaslavita Sa Maica si un episcop batran, dar El nu voia sa-i asculte, zicandu-le:

"Nu cumva, voi sunteti mai milostivi ca Mine? Sau poate suferiti mai mult? Dar vedeti ca aproape toti s-au abatut de la legea dumnezeiasca si nimeni nu o mai tine!"

- Astfel, fiule Grigore, a adaugat Cuviosul, pe multi i-a lovit teribila boala, pentru ca este scris: *I-ai doborat din pricina stricaciunii lor*; iar pentru cei sanatosi in virtute, zice: *A vindecat pe cei cu inima zdrobita*. Deci, daca pe Pavel, marele luminator, nu l-a crutat Dumnezeu, ci a ingaduit ca *ingerul satanei sa-l imboldeasca ca sa nu se inalte*, pentru multimea descoperirilor de care se invrednicise, cum sa nu ingaduie diavolului sa ne chinuie cu boala, pe noi pacatosii, pentru ca sa ne invete sa fim smeriti? Nu-i destul ca suntem pacatosi, dar ne mai si mandrim! Pentru acestia zice, in alt loc, Scriptura: *Ca tot cel ce se inalta intre oameni este uraciune inaintea lui Dumnezeu!*

Atunci, Grigore a intrebat iarasi:

- Dar, aceasta ce mai este, preocupatoare? Ca am vazut multime de prunci zacand si chinuiti de boli grele? Oare ce mandrie si ce pacate au nevinovatii prunci, ca s-a abatut pedeapsa asupra lor? Cum se intelege acest lucru la prunci?

- Pentru ca s-au inmultit faradelegile parintilor, se pedepsesc copiii lor, pentru ca astfel ei sa-si vada pacatele si sa se pocaiasca.

- Da, a zis iarasi Grigore, dar de ce este scris: *Unul pentru pacatele altuia, dar pe drept nu vei lua?*

- Asculta, fiule, aici nu se poate sa fie chinuiti copiii din cauza parintilor lor, dar in viata viitoare vor avea cununi si slava vesnica; deoarece judecata lui Dumnezeu va fi potrivita cu faptele fiecaruia. Vezi de altfel, ca pacatuiesc oamenii si Dumnezeu pierde viile si ogoarele lor si, daca nu se pocaiesc, pierde si animalele lor. Daca nici asa nu se intorc, loveste pe slugile lor, daca le au. Si daca nu isi inteleg greseala lor, omoara pe copiii lor, care nu au gresit cu nimic. Copiii, pentru nevinovatia lor merg la bucuria vesnica, iar parintii sufera pentru pierderea copiilor lor. Este un fel de imboldire pentru oamenii care zac coplestiti de grijile vietii si in tot felul de pacate.

Pentru ca astfel isi vor da seama ca sunt pacatosi si vor alerga la pocainta, prin spovedanie; pentru ca se afla multi inglodati in pacate si, totusi, nici nu se gandesc la pacatele lor. Se grijesc numai de cele pamantesti, iar sufletul lor nici nu-si amintesc. De aceea loveste Dumnezeu pe multi nevinovati, dar ii incununeaza pentru aceste lovituri, ca sa trezeasca pe ceilalti.

Daca nici asa nu se pocaiesc, vor ramane fara raspuns in ziua judecatii, in fata a milioane de ingeri si de sfinti si in fata nemitarnicului Judecator, a Domnului nostru Iisus Hristos.

Grigore s-a minunat de raspunsul intelept pe care Sfantul i l-a dat ;a nedumerirea lui. Apoi a zis:

- Pe multi am auzit filosofand pe aceasta tema, insa nimeni nu a putut limpezi si sa dea

o lamurire dreapta. Intr-adevar, cinstite parinte, a zis catre Cuviosul, Duhul lui Dumnezeu a vorbit prin gura voastra. Iar sfantul i-a raspuns cu smerenie.

- Dumnezeu, fiule, voind sa nu te mahnasca pentru buna ta intrebare, m-a luminat ca sa-ti spun aceasta. Nu din pricina desavarsitii mele, ci pentru viata ta cea virtuoaasa.

- Cu dreptate esti numit Nifone, iubit rob al lui Dumnezeu, a zis iarasi mirat Grigore, caci avand minte pasnica si inalta, primesti luminarele Sfantului Duh si, celor ce se ticalosesc in intunericul necunostintei, le daruiesti. Ci, te rog spune-mi si aceasta: Cu se face ca in vremea noastra s-au inmultit asa de mult sfintii in toata lumea? Multi stralucesc ca soarele in vremea din urma. In primul rand Antonie, Macarie, Simeon, Pavel cel simplu si multi altii, pe care ii stie Domnul; si privirea Lui se odihneste peste ei. Cum se face ca acestia au devenit asa de mari?

- Pana la sfarsitul lumii, fiule, nu vor lipsi dreptii Domnului Dumnezeu, dupa cum nici lucratorii satanei nu vor lipsi. In zilele cele mai de pe urma inasa, adevaratii slujitori ai lui Hristos se vor ascunde de oameni. Si chiar daca nu vor face semne si minuni ca astazi, vor calatori necontenit pe calea cea stramta, cu toata smerenia. Acestia vor fi in Imparatia lui Dumnezeu mai mari decat parintii facatori de minuni. In vremea lor nu va mai fi cineva care sa faca semne minunate, deoarece, chiar, vazandu-l, nu vor vrea sa se intelepteasca in luptele duhovnicesti. In primul rand, cei ce vor sedea pe scaunele bisericesti din toata lumea, vor fi cu totul straini si nici idee nu vor avea despre virtute. Dar si intaistatorii monahilor vor fi la fel. Vor fi robii pantecelui si ai slavei desarte, incat vor fi mai degraba sminteala pentru oameni decat pilda de virtute, deoarece virtutea va lancezi. Va domni peste tot iubirea de argint, dar vai de monahii care se vor desfata cu banii. Caci acestia vor fi uraciune inaintea lui Dumnezeu si nu vor vedea fata Domnului. Monahii si mireni vor da bani cu camata si nu vor vrea sa-i inmulteasca in Dumnezeu, prin milostenie la saraci. De aceea, daca nu se lasa de aceasta lacomie, vor fi aruncati in tartar si in muncile iadului. Deci atunci, cum am zis mai inainte, cei mai multi se vor rataci din nestiinta pe calea cea larga a pierzarii.

- Vezi, fiule, ca un flecar ce sunt, ti-am spus o multime de lucruri. Ci iarta-ma pe mine, ticalosul si nevrednicul si nu inceta a te ruga pentru mine intinatul, care mi-am irosit tineretea si batranetea intr-un noian de rele.

Grigorie, inasa, minunandu-se de smerenia Cuviosului, a cazut la picioarele lui, cerand ca el sa se roage pentru dansul. Pentru ca si el era un om credincios, milostiv, cu multa dragoste, intelept si, ideosebi, era iubitor de monahi. Iubea foarte mult pe Cuviosul, fata de care avea un respect nemarginit. Ii semana in liniste si in blandete, in simplitate si in iubirea de straini, in smerenie si in general, in toate. Astfel, nevoindu-se cu pricepere, a sporit cu adevarat si in harul lui Hristos, crescand din slava in slava.

Capitolul 9

CONVORBIREA CU UN DEMNITAR

Intr-o zi, pe cand fericitul Nifon se linistea in chilia lui, a venit la el un demnitar care i-a zis:

- Am venit, parinte, ca sa iau oarecare folos de la sfintia ta. Pentru ca mult se intristeaza sufletul meu de un gand, care nu stiu de unde vine.

- Satana, te-a inselat, i-a raspuns Cuviosul, ti-a spus ca nu o sa primești nici o plata de la Dumnezeu pentru copiii pe care i-ai botezat. Si, totusi, este fericit cel care boteaza copii! Zice Domnul in Evanghelie: *Cel ce va primește pe voi, pe Mine ma primește și luand un copil in brate, le-a zis lor: cine primește acest copil in numele Meu, pe Mine Ma primește și cine Ma primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.* Cine este, deci, mai fericit decat tine, care, prin copii, primești pe Hristos si, prin Hristos, pe Tatal ceresc? Mergi, fiule si fa binele ca si pana acum. Caci lucrul tau este bineplacut inaintea lui Dumnezeu.

Sa stii ca toti copiii pe care ii primești din cristelnita, la a doua venire, vor merge inaintea sufletului tau pana la portile Raiului. Acest lucru va fi mare cinste pentru tine si mare rusine pentru duhurile rautatii din vazduh. Ingeri purtand faclii, la numar cu numarul copiilor pe care ii botezi, te vor conduce pana la tronul lui Dumnezeu si de acolo pana la locul odihnei tale. Te vor cinsti, adica, in acelasi chip precum si tu, prin copiii botezati, ai primiti ai cinstit pe Hristos. Cristelnita este ca o alta fecioara, care tine pe Hristos in bratele sale. Deci, fa-te si tu Simeon, ca sa primești pe Dumnezeiescul Prunc sub chipul pruncilor nou luminati!

Omul a ramas uimit de inainte-vederea Cuviosului. Inainte de a-si spune el gandul, i l-a aratat. Dupa ce si-a venit in fire strainul, a zis din nou catre Sfantul:

- Te rog, parinte, de vreme ce-mi cunosti toata viata mea launtrica, spune-mi de unde a venit acest gand spurcat, de la mine sau din alta parte?

- De la diavolul s-a nascut, fiule, i-a raspuns Cuviosul si a venit ca sa-ti tulbure gandul tau cel bun. Ci bine ai facut ca l-ai descoperit inainte de a-ti intra in inima si a deveni mai greu de dezradacinat. Intr-adevar, omul are si ganduri bune, dar si mincinoase. Deci, daca omul isi cerceteaza gandurile care intra si ies din mintea lui, poate deosebi pe cele care le seamana vrajmasul si sa le izgoneasca. Dar daca mintea omului se intuneca de grijile si placerile vietii, atunci va fi inclinat spre rau si nu va putea deosebi piatra de paine. Un astfel de om nu se gandeste niciodata cum sunt faptele lui, nici nu intelege daca face binele sau raul. Diavolul ii tine mintea intunecata ca sa nu poata deosebi dulcele de amar, ci ii amesteca pelin cu miere. Si cine poate manca o astfel de amestecatura?

Atunci vizitatorul a intrebat din nou:

- Daca asa stau lucrurile, parinte, atunci cine se poate mantui?

- Noi singuri, este cu neputinta, a raspuns Cuviosul. Dar Dumnezeu poate face totul pentru mantuirea noastra. Multi oameni dau daruri si onoruri imparatului pamantesc si dobandesc ceea ce cer ei. Pe altii, inasa, chiar daca nu-i dau nimic, imparatul ii ajuta si-i miluieste cu buna bunavointa. Tot asa si Dumnezeu, pe unii ii slăveste pentru faptele lor, pe altii ii miluieste pentru pocainta lor adanca, iar de altii se milostiveste pentru rugaciunile sfinților Sai; pe unii ii incearca aici, iar in lumea cealalta le daruieste vesnicele bunatati, daca primesc cu rabdare incercarile.

- Mai spune-mi, Parinte, a intrebat din nou strainul, cum unii care isi macina trupul cu infranarea, sunt totusi stapaniti de patimi, de manie, de dusmanie, de tinerea de minte a raului, de invidie si ceea ce este mai rau decat toate, de nemolostivire si desfrau? Si dimpotriva, sunt multi virtuosi, care mananca de toate si beau vin si cu toate acestea nu gasesti la ei urma de pacat. Cum se intapla aceasta?

- Precum mi se pare, a zis Cuviosul, cei care postesc mult si nu se folosesc deloc, din pricina limbii nu se folosesc, pentru ca ce ce nu are frau la limba, chiar daca posteste toata vremea, cu nimic nu se foloseste. Te porneste diavolul sa te manii? Nu vorbi deloc si asa iti vei stapani patima. Sau te impinge la invidie? Nu osandi si biruiesti raul. Pentru ca in chip firesc, osandirea altuia este rodul invidiei. Si iarasi, daca vicleanul aprinde pe crestin la desfranare, sa nu-si deschida gura ca sa vorbeasca cu femeie, sa se infraneze de la mancare si de la bautura si, sigur, il va rusina. Sa mai ia si un bat si sa se loveasca pe sine si durerea va izgoni lupta. E mai bine sa pierzi unul din madularele tale, decat intreg trupul sa-ti fie aruncat in gheena focului!

Daca cineva te injura sau iti face alt rau, adu-ti aminte ca si pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, L-au scuipat, L-au lovit cu trestia si L-au batjocorit oamenii cei pacatosi. Si atunci, gandeste-te ca tu nu esti vrednic nici sa traiesti. Deci nu lua aminte la cel ce te injura.

Daca vreun sarac iti cere ceva din bunurile tricacioase ale lumii, de care ai nevoie, nu te zgarcii sa nu i le dai, ca sa nu te lipsesti de bunatatile cele nemuritoare si vesnice, *pe care ochiul nu le-a vazut, urechea nu le-a auzit si la inima omului nu s-au suit.*

Daca vicleanul vrajmas iti aduce slava desarta, egoism, sau ingamfare, arunca-ti ochii la popoarele vechi si vei zice: care ingamfati au prosperat vreodata? Toti care au fost impotriva lui Dumnezeu au pierit. Caci zice: *Domnul sta impotriva celor mandri si celor smeriti le da har* si in alt loc: "Si-a pus necredinciosul numele si cunostinta sa mai sus de nori si a cazut in vaiul si in chinurile din adancurile iadului." Aceste cuvinte sa le soptesti necontenit in sufletul tau si vei ramane smerit.

Daca "mistretul salbatic", adica pantecele, isi deschide pofta la mancaruri imbelsugate, mergi la closet ca sa intelegi putoarea lor.

In ce priveste virtuosii, care mananca de toate si beau vin, fii cu multa luare aminte fiule, oamenii evlaviosi la care vezi acestea sunt ostasi incercati. Au biruit pacatele si patimile si acum sunt stapani pe ei insisi si au primit harul nepatimirii. Si trebuie sa stii ca darurile lui Dumnezeu sunt statornice. De aceea cei ce le au, chiar daca mananca si beau, toate le fac fara patima. Deoarece, dupa ce mai inainte s-au infranat si s-au luptat, acum sunt imbracati cu armura lui Dumnezeu si nu-i mai poate birui cineva.

Postul este puternica arma pentru sufletul, dar trebuie si rugaciune necontenita, liniste si tacere. Apoi, toate acestea au nevoie de cugetare duhovniceasca: *Daca nu ar fi legea Ta gandirea mea, atunci as fi pierit intru smerenia mea.*

Mergi, deci, fiule si lupta-te ca sa iei harul nepatimirii cu infranarea. In aceasta stare, chiar daca mananci si bei, te afli afara de patimi. Sa mai stii apoi ca, cuviosii fac acestea numai in fata altora, caci cand sunt singuri, tin randuiala evlaviei si in chiliile lor completeaza postul pe care l-au dezlegat fata de oameni.

EXISTA INVIEREA MORTILOR

Aceste sfaturi au facut pe om sa se mire, ca si cum nu ar mai fi auzit niciodata astfel de invatatura. De aceea a zis iarasi catre Cuvios:

- V-as mai intreba si altceva pe Sfintia voastra, dar ma tem sa nu va obosesc.

- Nu, fiule, nu-i oboseala. Intreaba ce vrei!

- Am auzit doi oameni cerandu-se cu privire la invierea mortilor. Unul sustinea ca mortii cei din veac vor invia candva si va primi fiecare dupa faptele lui; celalalt zicea ca nu este asa, pentru ca proorocul a zis: "Mortii nu vor vedea viata si nici doctorii nu vor invia". Cu aceasta parere contrazicea pe celalalt care credea impotriva. De atunci, acest gand a progresat, pana sa ma faca sa cred ca nu este invierea mortilor. Deci, spune-mi ceva, robule al lui Dumnezeu, ca sa ma intaresti in credinta si sa nu ma mai chinui.

- Dar vei crede indata ceea ce voi auzi? I-a mustrat Sfantul. Asculta, fiule, pe acelasi prooroc care zice in alta parte, "mortii vor invia si cei din mormanturi se vor scula si se vor bucura cei de pe pamant". Crezi acestea?

- Cred, Parinte, orice mi-ai spune, a raspuns omul, de vreme ce am inteles acum ca esti prooroc care cunosti gandurile oamenilor.

- Dar daca este asa, a raspuns Sfantul, tu cu un cuvint darami ceea ce zideste altul...

Fiindca nu stiu bine invatatura Sfintei Scripturi, a raspuns acela, cred ceea ce aud. Totusi, raspunde-mi, robule al lui Dumnezeu, cum zice proorocul ca "mortii nu vor vedea viata", iar dincoace zice "vor invia cei morti". Acest lucru m-a pus iarasi in nedumerire.

- Ai putina rabdare, fiule, si Domnul iti va raspunde. Sigur, "mortii vor invia". Aceasta

trebuie sa crezi. Iar cand zice ca "mortii nu vor vedea viata", trebuie sa intelegi pe mortii sufletesti, pe pacatosii care se inchina la materie, deoarece Hristos este viata. Deci, ce fel de viata sa vada la invierea mortilor necredinciosii care nu vor invia pentru paradis, ci pentru focul cel vesnic?

Asadar, acum, dupa ce ai primit raspuns, crede ca la sfarsitul lumii va fi si invierea mortilor. De aceea, vai de omul care nu crede acestea.

- Dar cum, Parinte, trupul acesta care s-a prefacut in tarana, poate sa se refaca in ceva intreg? Am nevoie si pentru aceasta de o explicatie!

- Se vede ca esti interesat. Dar sa te linistesc si despre acest lucru. Gandeste-te la o vita de vie cu frunzis bogat si cu rod, cat este de frumoasa. Cand insa i se culeg strugurii, raman numai frunzele care incet, incet, cad si ele si ramane goala. O tulpina urata, a carei frumuseti de ieri a cazut in pamant si a putrezit. Ce se intampla apoi? Toata iarna este uscata; semana cu mortul. Vine apoi si timpul ei; o taie, o ingrijeste si in chip tainic via aceasta care este uscata si goala, se imbraca din nou cu frumuseti. Cresc lastari si frunze noi si se impodobeste toata si, incet, incet iar produce struguri. Si asa, pana in iulie, devine cum era si mai inainte.

Explica deci tu, cine a facut toate acestea si cu ce putere? Spune-mi, cum din lemnul uscat iese strugurul gustos, care are si must dulce, pe cand planta si funzele ei au gust acru? Explica-mi cum se intampla aceasta si cu ce putere! Invata ca Cel ce imbraca vita cu atata frumuseti, care impodobeste coarda uscata cu frunze si rod. Acela poate, la a doua venire, sa invie sanatoase si vii trupurile mortilor. Fii, deci, fiule, de acum credincios, urmand invaturile Sfintilor Apostoli, pentru ca sa dobandesti imparatia lui Dumnezeu.

Cu aceste invataturi s-a intarit foarte mult credinta omului, care a cazut la picioarele Cuviosului zicand:

- Cred, Parinte, toate cate m-ai invatat cu atata intelepciune. Dar ma rog sfintiei voastre si starui, sa ma pomeniti si pe mine in neincetatele voastre rugaciuni, ca sa pot implini si eu poruncile lui Dumnezeu.

- Este adevarat, fiule, ca toti avem datoria sa ne rugam unii pentru altii, catre Prea Sfantul Dumnezeu. Vai de crestinul care, nu numai pentru aproapele sau nu se roaga, ci si pentru sine se leneveste. Dar chiar daca ne grijim pentru sufletul nostru, iar pentru aproapele nostru suntem nepasatori si asa ne asteapta pedeapsa.

Mergi cu bine, fiule, roaga-te pentru mine si eu pentru tine. Poate iubitorul de oameni Dumnezeu va ierta greselile amandoua. Pentru ca, fiind milostiv si binevoitor, numai cu o mica rugaciune poate sa mantuiasca din nevoi faptele Sa, cum vedem aceasta lamurit in viata credinciosilor.

Zicand acestea, cuviosul a binecuvantat pe fratele si i-a dat drumul.

CAND DUMNEZEU INTINDE CURSE

Dupa ce, fratilor, am povestit cat am putut despre viata lui, este timpul sa infatisez si sfarsitul Preafericitului Parintelui nostru Nifon.

Intr-o seara, si-a facut rugaciunea ca intotdeauna si s-a culcat. Dar, numai cat a atipit si a visat limpede o livada inverzita, plina de o nenumarata turma de oi albe. Cioban, insa, nu se vedea nicaieri. Nifon se minuna ca oile sunt lasate sa pasca singure. Era primejdios, ca puteau sa vina lupi si sa sfasie turma. Pe cand se gandea el asa, apare un barbat plesuv pe jumătate, cu imbracaminte apostolica si, dupa ce a privit in fata pe Cuviosul Nifon, i-a zis: "Ce stai si te uiti la oile Imparatului?"

- Ma uit, Parinte, a raspuns Nifon, cat sunt de frumoase si ma mir cum pasc singure, fara pastor.

- Aceste oi, precum ti-am spus, sunt imparatesti si eu sunt trimis anume ca sa te pun pe tine pastorul lor.

- Dar eu nu sunt robul imparatului, ca sa-i pasc oile, a zis nedumerit Nifon. Nu am idee sa pasc oi si capre. Apoi, precum vezi, sunt si foarte slab, cum voi reusi sa pasc oile imparatului?

- Eu aceasta porunca am primit, a staruit acel necunoscut, sa predau in mainile tale aceasta turma. Lasa deci, scuzele si ia turma in primire! Imparatul te-a randuit om al palatului Sau. Iti va da si mare plata, daca li vei paste bine oile.

- Zicand acestea, i-a dat in mana un toiag de pastor si dupa ce i-a predat oile si stana, a disparut.

Cuviosul s-a trezit indata si a cazut adanc pe ganduri. Ce vis ciudat! Apoi, dupa putin timp, mintea i s-a luminat. "Da, acel pe care l-am vazut era Fericitul Pavel. Turma este poporul lui Dumnezeu, iar stana, Biserica". Neliniste puternica l-a cuprins atunci pe Cuviosul, ca nu cumva sa-l faca Arhiepiscop al Constantinopolului, lucru de care se temea foarte mult. In acea vreme impodobeau tronul capitalei, Preasfintitul Alexandru, urmasul Fericitului Mitrofan, iar imparat era marele Constantin. Lacrimi au inceput sa curga din ochii Cuviosului de intristare, si vorbea intru sine:

"Cat m-am rugat lui Dumnezeu sa nu ingaduie sa iau vreo stapanire sau vrednicie!... Si aceasta se pare ca se va intampla. Dar nu sunt eu mai bun decat Proorocul Iona. Ma voi scula si voi fugi din acest oras!"

Fara sa mai intarzie, a iesit din chilie, lasand-o pustie si ne-am urcat intr-o corabie. Timpul era prielnic si am plecat spre Alexandria. In aceeasi zi in care am ajuns, se afla adunat la Arhiepiscopul Alexandriei, Sfantul Alexandru, poporul orasului Constantiana. Il ruga sa le hirotoneasca episcop pe cine le va arata Dumnezeu, deoarece pastorul lor, cu numele Hristofor, murise.

Preacuviosul Arhiepiscop a ceru oamenilor putin ragaz si a inceput a se ruga lui Dumnezeu ca sa-i arate pe cel vrednic. In seara aceea, in somn, vede un barbat frumos la chip, care ii zice:

- Pe cine te gandesti sa pui episcop la Constantiana?

- Eu nu stiu, de aceea ma rog lui Dumnezeu ca sa ma lumineze.

- Dumnezeu ti-a ascultat rugaciunea si-ti va descoperi pe alesul Sau, care pana acum era nestiut. Maine, deci, pregateste-te cu clerul tau sa mergi la biserica. Pe cine vei vedea ca seamana cu mine la infatisare, afara de chelie, hirotoneste-l episcop la turma lui Hristos, chiar daca el nu vrea!

A doua zi patriarhul pregatit cu toate, a mers la biserica. Privirea lui era atintita la icoana Apostolului Pavel, caci acesta era cel ce i se aratase si totodata observa cu atentie pe cei ce intrau, ca sa vada pe cel ce seamana cu el.

Dreptul Nifon nu stia nimic. Dumnezeu ii ascunsese aceasta, pentru ca nu dorea cinstire. Dimineata, inasa, imi zice:

- Sa mergem, fiule, la biserica lui Dumnezeu si sa ne rugam deoarece, macar aici suntem necunoscuti. Ajungand, mi-a zis iarasi:

- Nu stiu de ce inima imi este plina de intristare! Apoi, s-a linistit. Oare ce o sa mi se intample?

A intrat in biserica, unde era deja adunata multime de popor. In clipa in care l-a vazut arhiepiscopul, si-a atintit privirea asupra lui, s-a uitat apoi la icoana Apostolului si iar la el. Aceasta comparatie l-a lasat uimit. S-a intors si a zis in soapta, la urechea arhidiaconului sau:

- Vezi, Atanasie, cat de uimitor seamana omul acesta cu Sfantul Apostol Pavel?

- Intr-adevar, Stapanule, seamana si mi se pare ca este vrednic sa pastoreasca turma lui Hristos, pentru ca vad cum ingerii lui Dumnezeu il insotesc si pe cap are o cununa de pietre scumpe!

Atunci Patriarhul a chemat pe Cuviosul si l-a imbratisat cu sarutare sfanta, fara sa-i spuna ceva mai mult decat:

- Binecuvanteaza, parinte, ca sa sedem!

Fericitul, uimit de aceasta, a intrebat:

- Dar cum de m-ati aflat si aici asa de repede? Sunt nedumerit!

Cum s-au asezat, arhidiaconul Atanasie i-a zis zambind:

- Fara sa stii si fara sa vrei, parinte Nifone, ai venit si ai gasit aceea de care fugi. Asa te-a adus Domnul, pentru marea ta smerenie, fiindca te feresti de cinstiri. Dar nu trebuie sa respingi ceea ce El ti-a randuit. De vreme ce suntem robii Lui, nu putem sa ne impotrivim hotararilor Lui.

- Acum inteleg puterea cuvintului: "Fugind de cinste am cazut in cinste!", a sosit intristat Cuviosul. Ma gandeam sa nu cada sortul pe mine in alta parte si mi-a cazut aici. Dar, vai, eu sunt nevrednic si nu stiu ce sa fac, deoarece eu cred ca conducerea sufletelor este pentru Moise si Ilie, proorocii cei mari, sau pentru Petrus si Pavel si pentru cei vrednici.

- Parinte, l-a intrerupt iarasi Patriarhul, Dumnezeu te-a randuit sa pastoresti aceasta turma a Lui, pe care o vezi acum ca ne inconjoara, cerand pastor.

- Cinstite Stapane, asculta-ma si pe mine robul tau. Eu, cu adevarat, nu sunt vrednic de ceea ce imi zici. Totusi nu indraznesc sa ma impotrivesc voii lui Dumnezeu. Fa, deci, ceea ce ti-a randuit El!

- O, Parintele meu, a adaugat Alexandru, de as fi si eu vrednic ca tine!

S-au ridicat apoi din stranile lor, s-au facut pregatirile cuvenite si apoi, l-au hirotonit diacon, in timp ce curgeau lacrimi din ochii lui. Apoi, in scurt timp, l-au facut preot si episcop. Bucuria tuturor era nespusa. Fericitul Atanasie a vazut pe Duhul lui Dumnezeu, coborandu-se ca focul peste cei doi ierarhi si sufletul lui s-a umplut de negrita bucurie. Poporul imbratasa pe fericitul Nifon ca pe ingerul lui Dumnezeu. A ramas trei zile in Alexandria, invatand multimea credinciosilor. Toti se minunau de invatatura lui de miere curgatoare.

PASTORUL CEL BUN

A treia zi a plecat spre episcopia lui. Il insotea Sfantul Atanasie si alti barbati sfinti, pe care ii trimitea patriarhul pentru inscaunare, care s-a si facut. Era ziua de 4 septembrie, cand l-au inscaunat, dupa ce mai intai au adus lui Dumnezeu prima jertfa fara de sange, savarsind Sfanta Liturghie.

Au ramas putine zile, oaspetii, langa Cuviosul Episcop Nifon si sufletele lor s-au hranit duhovniceste. Apoi au plecat spre orasul lor, rugandu-l cu caldura sa-i pomeneasca in rugaciunile sale.

In Constantiana, acum Biserica lui Dumnezeu praznuia alegerea episcopului sau. Multi bolnavi mergeau la el cu credinta si primeau sanatate, iar poporul lui Dumnezeu se bucura ca a dobandit un astfel de pastor.

Deci, Sfantul a inceput a se griji cu mult zel de turma sa. Uneori invata poporul, alteori se retragea in liniste si scria cuvinte povatuitoare, talcuind Vechiul si Noul Testament. Din scrierile lui se revarsa mireasma Duhului Sfant.

Mai presus de toate, insa, nu inceta o clipa de a se ruga Bunului Dumnezeu pentru turma sa, ca sa o mantuiasca de lupii cei varsatori de sange, de eretici si de salvaticii diavoli. Zi si noapte povatuia pe crestini cu legea lui Hristos, cu toata cuviosia si cu multa dragoste fata de toti. Dar si poporul, de la cel mai mic pana la cel mai mare, asa de mult il iubea si il cinstea, incat, daca, ar fi fost posibil, l-ar fi tinut ca pe palme, ca sa nu calce pe pamant; si ziceau plini de bucurie: "Cu adevarat, ne-a dat Domnul stea cereasca, care lumineaza si straluceste Biserica noastra."

Indeosebi se ingrijea Cuviosul de vaduve si de orfanii orasului. Dar si pe cei mahnuti ii mangaia, pe bolnavi ii vindeca cu harul lui Hristos si fata de toti se purta cu o deosebita bunavointa si iubire de oameni.

Ce sa spun mai intai? Nu am atata putere ca sa descriu toate tainele, pe care i le-a

descoperit aici Dumnezeu. Ma voi stradui totusi, ca macar cateva din ele sa le povestesc si apoi voi ajunge la adormirea preacuviosului meu parinte si invatator, pe care nadajduiesc sa o spun pe scurt, asa cum a dorit-o si el.

Intr-o zi, la inceputul slujirii sale arhieresti, se ruga pentru turma lui ca sa o pazeasca Dumnezeu sanatoasa si neranita de vicleniile diavolului. Intrerupandu-si putin rugaciunea, si-a aruncat privirea jos in piata orasului. Era ceasul cand toti mancasera si se odihneau. Atunci vede Cuviosul un negru urias, plin de murdarie, tinand un toiag mare si umbland ca un vrednic de plans. A facut cativa pasi si s-a oprit ca si cum voia sa se odihneasca. Numai cat l-a vazut Cuviosul, a inteles ca era diavolul insusi si indata i-a strigat cu putere:

- Tie iti zic, spurcata putreziciune, unde mergi? Cum indraznesti, nerusinatele, sa vii aici?

- Acela, cum a auzit glasul, s-a oprit si, privind salbatic pe Sfantul, i-a raspuns:

- Am aflat ca ai sosit aici si am venit sa te zdrobesc cu acest par pe tine si turma ta.

- Dar daca ai atata putere, de ce te tarai ca o mortaciune?

- De cand am facut prostia si am impins pe evrei sa rastigneasca pe Nazarinean, mi-au zdrobit ciolanele. Nu mai am puterea de mai inainte. Daca as avea-o, in clipa de fata te-as trage jos si te-as face bucati.

- Si totusi, indraznesti sa ma ameninti pe mine si turma mea, ca mai zdrobi, precum zici, cu parul tau, imputitule si raule inselator, acum cand esti o ruina, precum te vad si singur o marturisesti. Cum de indraznesti, gretosule si stricatule, sa ataci turma lui Hristos? Acum voi ruga pe Dumnezeu si intr-o clipa te vor inhata ingerii cei rai, te vor ciomagi fara mila si te vor arunca in foc.

- Nu, te rog, a tresarit satana. Sa nu faci aceasta! Marturisesc ca o poti. Uite, plec imediat din orasul tau si-ti dau cuvantul meu ca nu voi mai calca pe aici...

Cuviosul l-a blestemat si acela s-a facut nevazut.

Dar ce crestin poate crede cuvintele diavolului! cugeta intru sine Cuviosul. Este mincinos, inraitul. Mincinos si viclean si nu are putere nici cat un tantar.

Odata, fiind eu cu Cuviosul, mi-a zis: "Am cunoscut un om intelept, care, cand a inteles ca gestul de a casca in timpul rugaciunii este de la diavoli, s-a hotarat sa nu mai caste deloc, niciodata. Numai cat au simtit ca a luat aceasta hotarare si viclenii diavoli au si declarat un infricosat razboi impotriva lui. Dar si acela i-a izgonit cu pricepere si nu le-a facut pe gust. Iti venea atunci sa razi de diavoli, vazandu-i; unul venea si altul pleca, luptandu-se sa faca pe om sa caste. Si s-au ostenit pana la istovire, fara sa poata izbuti ceva. Cine sa nu rada de neputinta lor? Se randuiau zilnic cate treizeci impotriva lui. Si totusi erau neputinciosi, nefiind in stare macar atata lucru sa izbuteasca".

Aceasta mi le-a spus Cuviosul, nevredniciei mele si se bucura. Eu, insa, mi-am dat seama ca era vorba de sine insusi, pentru ca niciodata nu l-am vazut cascand candva, de cand se intorsese pe calea lui Dumnezeu.

MAREA, INOTATORII SI DOUA FEMEI

Alta data, iarasi, pe cand se ruga pentru mantuirea turmei sale, i-a venit un gand, ca degrabă va parasii aceasta viata trecatoare si ca va calatori spre fericirea cea neimbatranitoare. Cum se gandeasa asa, deodata a fost rapit in extaz. Vedeau o mare imensa plina de nenumarata multime de oameni; se parea ca toti se sileau sa o treaca si sa ajunga dincolo. Multi, insa, cum inotau, purtau pe spatel lor mari greutati: pietre, pamant, lemne, cenusa, arama, argint, aur si alte materiale de pe pamant. Unii din ei se afundau din cauza greutatii sarcinii ce o purtau. Altii aveau sarcini mai usoare, dar, inotand, adunau mai mult; si adunau mereu iar cand se afundau, marea era invoburata, ceata si intuneric era peste tot, incat pe calatori ii cuprindea deznadejdea.

Erau, insa, multi si fara poveri. Acestia inotau usor si repede. Unii mergeau pe suprafata apei, iar altii aveau aripi si zburau pe deasupra cu multa bucurie si veselie, ajungand degraba la malul celalalt. Unii, aci stateau, aci mergeau; altii, desi se afundau, strigau din rasputeri cerand mai mare povara. Unii aruncau putin din sarcina si se usurau, iar altii care veneau in urma lor, adunau cele auncate de aceia. Privelistea se umplea de intristare, caci unul pe altul se dadea la inecare; multi desi aveau posibilitatea sa intre in corabie, preferau sa se inece cu povara lor.

Sfantul era nedumerit si nu stia ce inteles aveau toate acestea. Atunci auzi un glas, zicandu-i:

"Marea este lumea; cei ce inoata sunt oamenii. Felurimea si deosebirea calatorilor reprezinta treptele se sporire de-a lungul vietii noastre. Cel ce vrea sa junga repede la viata cea neimbatranitoare, trebuie sa fie om nou in Hristos si sa treaca marea in deplina saracie. Pe cand cel ce pluteste incarcat cu multa materie, foarte repede se va ineca in adancul iadului".

Acum, Nifon a inceput sa inteleaga vedenia si, cu aceasta intelegere, se uita la stanga lui si vede altceva: "O vale imensa plina de multime de oameni; barbati si femei, copii si tineri, monahi si clerici. O femeie frumoasa statea in mijlocul vaii; era sulemenita si purta haina tesuta cu aur, impodobita cu margaritare si alte nenumarate pietre pretioase si podoabe. In jurul ei erau intinse mese cu mancaruri si bauturi alese. Avea ochii mari, dar nu privea pe nimeni anume. La toti le fagaduia: "Tu ma vei mosteni, toate sunt ale tale!", dar nu-si tinea cuvantul fata de nimeni. Pe toti ii insela, tulburandu-le mintea ca sa-i slujeasca ei. Si, in timp ce toti se gandeau la ea, a venit o multime de slujitori ai unui mare imparat si i-a omorat pe toti cu sabiile si apoi, sapand gropi in pamant, au aruncat in ele cadavrele lor.

Dar pe cei ce nu se incredeau in acea femeie, ei, ii scuipau in fata intelegand zadarnicia fagaduintelor ei, pe aceia, slujitorii marelui imparat, ii cinsteau si ii respectau. Foarte ciudata i s-a parut Cuviosului aceasta priveliste.

Apoi, intorcandu-se spre dreapta lui, vede un loc frumos, luminos si inmiresmat. Acolo se vedea un tron slavit si stralucitor ca soarele. Pe el se odihnea o preastralucita femeie, care lumina totul cu razele sale. O mare multime de tineri frumosi si imbracati in alb, roiau in jurul ei si o slaveau. Purta podoabe usoare si stralucitoare; minunate flori din rai o impodobeau cu mireasma lor. O cararuie ingusta ducea din vale pana la tronul ei. Cei care, precum am zis, dispretuiau fagaduintele femeii celei mincinoase si isi intorceau fata de la ea, aceia apucau pe cararea cea stramta si ajungeau la aceasta femeie si-i sarutau mana cu sfanta sarutare. Iar ea ii imbraca indata cu lumina ca si cu o haina, ii incununa si-i trimitea degraba in curtile imparatesti, unde primeau o negraita bucurie si dulceata.

Adancindu-se in aceste privelisti, Cuviosul a inteles ce inseamna, indata ce si-a venit in sine: femeia cea stricata este viata cea trecatoare, care fagaduieste tuturor bogatie si stralucire, robindu-i voilor ei. Nu-i lasa sa cinsteasca pe Dumnezeu pentru ca ii moloseste si, moartea gasindu-i nepregatiti, le rapeste sufletele si trupurile le da pamantului.

Cealalta femeie, care se odihneste pe tron, este viata cea vesnica, catre care merg dreptii pe cararea cea stramta. Acestia au dispretuit cele pamantesti, care sunt "curse ale satanei, praf si cenusa", s-au silit pe sinesi si au rapit Imparatia lui Dumnezeu, deoarece, cand vine sfarsitul firesc pentru toti oamenii, acestia trec in viata vesnica. Iar aceasta, imbratisandu-i, ii imbraca cu vesminte luminoase si-i odihneste in fericitele curti, unde rasuna dulcele glas al celor ce praznuiesc.

Intelesul adanc si adevarat al vedeniei l-a facut pe Cuviosul sa suspine:

"O, cand voi ajunge si eu sa vad fata Domnului meu? Oare ma voi invrednici eu, pierdutul, sa privesc pe Domnul meu? Vai, vai, Nifone! In foc vei merge, ticalosule, pentru faptele tale cele rele! Cerul te va invinui inaintea lui Dumnezeu, pentru ca l-ai intinat cu privirea ta. Dar si pamantul, ticalosule, te va osandi pentru ca l-ai intinat cu spurcatele tale picioare. Vazduhul te numeste gunoi, nelegiuitule, dar si pentru oameni esti povara, murdarindu-i cu umbletul printre ei, spurcatule. Pietrele si tarana pamantului vor striga impotriva ta, stricatule, pentru ca le-ai murdarit si netrebnicit. Si pe cine n-ai murdarit? Toate

cele vazute si nevazute te socotesc netrebnic. De aceea te vei face cenusa in focul iadului"!

Astfel, tanguindu-se de toate acestea, se ruga cu umilinta lui Dumnezeu sa-i ierte pacatele si sa-l izbaveasca de focul cel vesnic, tamandu-se si tremurand de groaza mortii. Si zicand moarte, intelegea, despartirea de Dumnezeu. Iar daca un asa de mare luminator se temea sa nu piara si sa cada din harul lui Dumnezeu, oare noi nemernicii, care nu avem un bine, ce trebuie sa facem?

SPRE APUS

Cuviosul Nifon a presimtit ca i se apropie sfarsitul. Intr-o zi, dupa ce a dat drumul clericilor de la biserica, l-am vazut foarte mahnit si ingandurat. Statea ca o vrabie, afundat intr-o ciudata singuratate. Foarte mirat de acest lucru, l-am intrebat cu blandete de ce este asa de schimbat. Uneori privirea ii era vesela, alteori se intuneca adanc; uneori zambea, alteori se intrista, ca si cum facea sfat cu sine insusi. L-am rugat staruitor, sarutandu-i mana, sa-mi spuna ce se petrece.

- Uite, fiule, a zis el in sfarsit, parintele tau, pe care tu il iubesti mult, in curand te va parasii trupeste.

Inima a inceput sa-mi bata tare.

- Nu, parintele meu, sa nu parasesti pe fiul tau, l-am rugat eu. Stii ca, de cand te-am vazut prima data, nu te-am parasit niciodata, dorind ca impreuna cu tine sa aflu si cu mila in ziua judecatii.

- Nu te teme, fiule, m-a incurajat el. Daca aflu trecere inaintea lui Hristos, sa stii ca degraba ca voi aduce si pe tine unde ma gasesc eu. Dar daca nu aflu indrazneala... Straduieste-te atunci, fiul meu, din toate puterile, ca sa izbavesti din foc pe parintele tau, astfel ca si tu sa vastigi mantuirea.

- Parinte, spune-mi te rog, cum ai inteles ca ti se apropie sfarsitul?

- Nu-ti voi ascunde, iubitul meu fiu. Acum cateva zile, dupa ce mi-am terminat rugaciunea de la ceasul sase, eram putin obosit si m-am intins, ca sa ma odihnesc cateva clipe. Deodata am fost cuprins de o sfanta rapire. Ma vedeam ca am intrat intr-un mare si sfant palat. Se vedeau tronuri de foc, care revarsau scantei dumnezeiesti. Prin imprejur se vedeau steme imparatesti si slava Domnului cu raze stralucitoare. Miresme felurite si minunate se revarsau pretutindeni, veselind puterile ceresti. Mii de mii stateau inainte si milioane de milioane ii slujeau.

"Mihaile, Mihaile, am auzit atunci un glas lin venind de la tron, arata iubitului meu locul odihnei sale!"

Si indata un stalp de foc, mare si infricosat, m-a luat si m-a dus intr-un loc, unde erau nenumarate palate minunate. Stalpul care ma conducea la acestea era inalt, frumos si impodobit. Deodata s-a deschis o lumina negraita si cu miresme imbatatoare m-a intampinat. O multime de tineri imbracati in alb ne-au inconjurat, zicandu-mi sa vin cat mai repede.

- Stapano Mihaile,- ziceau catre conducatorul meu -, cand ne vei da pe iubitul nostru Nifon?

- Voia Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh este sa vi-l daruiasca dupa trei zile!

Aceia, indata au inceput sa salte si sa se bucure in Duhul Sfant. Mai mult, unii au inceput sa faca ceresti pregatiri.

- Negraita iubire de oameni a Aceluia te-a miluit, mi-a zis atunci conducatorul meu. Aici ti s-a randuit odihna ta.

Nespuse de mult m-a incantat bucuria acelui palat cand am intrat inaintea. Dupa aceasta, urma un altul si un altul si, tot asa, nenumarate palate frumoase, pe care le-am vazut si m-am minunat; tronuri luminoase care iti rapeau mintea, gradini de flori, inflorite vesnic, amfore mari de aur pline de parfumuri dumnezeiesti, coroane multicolore si stralucitoare. Dar

ce spun eu, fiule? Erau asa de mari si de multe acele frumuseti dumnezeiesti, ca depaseste orice minte si orice inchipuire.

Dupa putin timp, Arhanghelul mi-a zis iarasi:

"Pe acestea ti le-a daruit Hristos, pentru ca L-ai iubit pe El si pe noi. Iata si acum tron, vesminte ca lumina si "paturi fericite", pentru ca toata viata ti-ai petrecut-o culcandu-te aspru, pe pamantul gol. Ochii tai vor vedea semne si minuni necuprinse de minte de intelepti si filosofi. Vezi? Salasuire de odihna si praznuiri nenumarate; toate ti le-a pregatit cu insasi mana Sa Preabunul Dumnezeu".

Intr-adevar, m-am uitat cu atentie si am ramas uimit. Intr-o singura incapere se putea afla toata fericirea. Din una parca te duceai in alta si iarasi bucuria tuturor se concentra in fiecare. Pentru ca nu erau zidite din materiale, din pietre si din lemn si alte materiale frumoase. Materialul lor era nor dumnezeiesc si Duhul Sfant. Asa cum soarele, cand se pleaca spre apus isi trimite razele sale luminoase ca niste raze de foc, asa erau si camarile acelea, pline cu tot felul de roade duhovnicesti, pe care, vazandu-le nu te mai saturai.

Si pe cand, fiule, fiind inca sub conducerea Arhanghelului, ma gandeam la toate acestea, m-am trezit. Deci, fara amanare, in trei zile merg la Hristos. Si apoi, dupa putin, voi veni eu insumi sa te iau si pe tine, ca sa fim impreuna. Nu plange ca ne vom desparti; mai degraba, bucura-te si te veseleste!

Acestea mi-a graiit si a tacut.

In scurt, vestea s-a raspandit in toata eparhia lui. Tanguire si plangere nemangaiata se auzea peste tot. Dar Cuviosul ii mangaia pe toti cu povaturile sale. Ba ii indemna sa se bucure si sa se veseleasca, deoarece, zicea: "cu cat ma voi gasi mai aproape de Dumnezeu, Il voi ruga mai cu caldura pentru mantuirea voastra, daca, desigur, veti umbla in dreapta credinta in care v-am invatat".

Prin dumnezeiasca descoperire a fost instiintat si marele Atanasie, despre sfarsitul Cuviosului si a venit la el cu multi frati. Fericitul Alexandru adormise deja intru Domnul si Atanasie ii urmasa la tron.

Cum au ajuns, s-au imbratisat cu sarutare sfanta si Cuviosul a zis catre arhiepiscop:

- De ce, Parinte, ati facut atata osteneala pentru mine?

- Am venit, Preasfintite, ca sa va urez drum bun. Maine veti calatori spre Ierusalimul cel de sus! Va rog dar, cu caldura, sa ma pomeniti si pe mine in ceasul cand va veti inchina lui Dumnezeu si Tatal si arhanghelilor Lui.

- Si tu, fiul meu, l-a rugat Cuviosul, cand vei savarsi Sfanta Liturghie, sa nu uiti sa pomenesti la Sfintele Taine si numele pacatosului si nemernicului Nifon si sa faci proscomidie totdeauna si pentru mine catre Dumnezeu, deoarece este mare binefacere pentru cel mort sa fie pomenit la Sfantul jertfelnic. Cine, deci, va face acestea dupa moartea mea, cu credinta adevarata pentru iertarea pacatelor mele, cand ii va sosi sfarsitul il va cerceta ajutorul lui Dumnezeu. Tatal, Fiul si Duhul Sfant ii va ierta multimea greselilor lui si il va chema intru imparatia cerurilor. Pentru ca nu-l voi uita intru odihna mea pana ce nu-l voi aduce langa mine; adica, unde sunt eu, sa fie si acela.

Dupa aceste cuvinte a tacut. In noaptea aceea a inceput sa se roage indelung.

ADU-TI AMINTE DOAMNE...

Stapane Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, pleaca urechea Ta si ma auzi pe mine robul Tau, care necontenit iubesc numele Tau! Primeste-ma pe mine, care vorbesc stapanirii, puterii si tariei Tale! Iti cer, Te rog si implor bunatatea Ta! Vino, Iisuse, Lumina cea din Lumina, acum la apusul vietii mele! Coboara, Sfinte, ca sa iei sufletul meu! Miluieste-ma, Iubitorule de bine si vino la mine, in lumina, frumuseti si bucurie! Tu esti Cel ce mi-ai fagaduit: "Voi veni Eu Insumi ca sa primesc duhul tau in pace". Sa nu impiedice dar, pacatele

mele, fagaduinta Ta cea adevarata! Sa nu-Ti intorci de la mine fata Ta! Adu-Ti aminte ca Tu m-ai scos din puterea balaurului! Eram pierdut in nesatiul lui pantece si Tu mi-ai daruit viata; inviindu-ma, m-ai luminat; luminandu-ma, m-ai sfintit; sfintindu-ma, m-ai stralucit si stralucindu-ma, m-ai indumnezeit.

Adu-Ti aminte, Doamne, ca in toate zilele vietii mele n-am incetat rugandu-Te sa nu Te intorci de catre mine, ci sa vii in calea robului Tau!

Adu-Ti aminte, Doamne, ca nici pe tata, nici pe mama n-am iubit mai mult decat pe Tine!

Adu-Ti aminte, Doamne, ca pentru numele Tau "m-am smerit foarte"; ci, sa nu ma rusinezi, pentru ca de multe ori mi-ai zis: "Nu ma uit la veghea ta si la setea ta, ci te iubesc pentru adanca ta smerenie". Oare am facut eu insumi ceva bun? Pe toate acestea harul Tau le-a lucrat!

Adu-Ti aminte, Doamne, si de cei ce ma pomenesc pe mine, robul Tau, si trimite pe Duhul Sfânt in inimile lor! Da-le lor indreptare, virtute si nepomenire de rau, zdrobeste sub picioarele lor pe vicleanul balaur!

In mainile Tale increditez aceasta turma pe care mi-a incredintat-o dreapta Ta! Pazeste pe cel ce crede in numele Tau! Pazeste-l, Preainalte, cu atotputernica mana Ta; pazeste-l nevatamat pana la sfarsitul lumii!

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, iarasi Te rog, adu-Ti aminte, Doamne, de cei ce calatoresc pe uscat si pe mare, de bolnavi, de cei osteniti si de cei robiti; ajuta-i si-I mantuieste pe ei!

Adu-Ti aminte, Doamne, de vaduve si de orfani, de straini, de prozeliti, de cei instrainati, de saraci, de cei flamanzi si insetati, pentru dumnezeiasca si bogata mila Ta!

Adu-Ti aminte, Doamne, de cei intemnitati, de cei legati, de cei ce se afla in nevoi, de cei ce suspina si se tanguiesc, de cei ce flamazesc! Sa-i inconjura mila Ta cea mare, Preamilostive.

Adu-Ti aminte, Doamne, de cei bolnavi sufleteste si de cei raniti de vicleana sageata a pacatului!

Adu-Ti aminte, Doamne, de cei instrainati si incercati si de toti cei ce se chinuiesc de amare dureri! Picura in inima lor bucuria Duhului Tau cel Sfânt, ca sa slaveasca bunatatea Ta!

Stiu ca faci acestea Doamne, mai ales cu cei ce rabda fara murmur osteneala si durerea, sila, nevoia, supararea, fie ca s-au produs cu voia lor, fie ca fara de voie se afla in ele.

Adu-Ti aminte, Doamne, de episcopi, de preoti, de diaconi si indeobste, de toti clericii! Cu rugaciunile lor, Iubitorule de oameni, iarta si multimea greselilor mele.

Adu-Ti aminte, Doamne, de cei ce se nevoielesc in pustii, in munti, in pesteri si in gaurile pamantului si indeobste de toti cuviosii monahi, care poarta sfanta schima. Cu rugaciunile lor, vino la plecarea robului Tau!

Adu-Ti aminte, Doamne, de imparatii si de domnitorii crestini! Odihnesti si pe toti care au plecat din aceasta viata cu credinta si nadejde in Tine! Usureaza si povara nefericitilor necrestini!

Primeste, Stapanule, rugaciunea robului Tau la jertfelnicul cel intelegator si mai presus de ceruri al Ierusalimului celui de sus!

Tu, Cuvantule al lui Dumnezeu, Care esti cu totul in Tatal, Tu, Care tii toate si prin Care toata faptura din nimic a venit la fiinta; Tu, Care te-ai nascut mai inainte de toti vecii, Care ai in Tine intreg pe Tatal si peste Care Duhul Sfânt *Care din Tatal purcede*, se odihnesti; Tu, Care ai facut cetele ingerilor, firea apelor, lumina si intunericul, soarele, luna si stelele cerului, cele mai presus de ceruri, cele de pe pamant si cele de sub pamant; Tu Care pe toate le tii in palma Ta. Ci cine, Doamne, nu tremura inaintea Ta, afara numai daca este cu totul robit de patimi, ca mine, groapa mirosului greu. Tu, Care ai creat duhurile din nimic si tot asa si materia, "Care cate ai voit ai facut in cer si pe pamant, in mari si in toate adancurile", Tu, Atotiiitorule, primeste rugaciunea mea ca sa ma odihnesc si sa adorm in pace, ca Tu, Doamne, "Intru nadejde m-ai asezat".

VIZITATORII CERESTI

Cu acestea si cu mult mai multe cuvinte, s-a rugat continuu. Peste putin a tacut. Atunci, ingerul Domnului i-a zis:

- Bucura-te, bucura-te, Cel ce ti-a fagaduit este nemincinos; va veni deci la tine. Iar Sfantul s-a bucurat nespus, auzind aceste velesitoare cuvinte.

Intr-o intristare linistitoare a sunat clopotul. Toti au mers la biserica. Sfantul ardea de febra. Deodata mi-a zis:

- Intinde pe pamant rogojina, fiule. I-am implinit dorinta si apoi l-am intins pe ea, in timp ce el soptea ceva.

Indata ce s-a luminat de ziua, s-au adunat toti clericii in frunte cu Atanasie, precum si mult popor din oras. Erau adanc intristati pentru starea Cuviosului. Febra il doborase.

- Oare, Parinte, boala foloseste la ceva pe om? a intrebat patriarhul.

- Da, Stapane. Asa cum aurul topindu-se, leapada rugina, asa si omul se curata de pacatele sale, daca, imbolnavindu-se, multumeste lui Dumnezeu. Zicand acest cuvint, a lacrimat si a zambit. Deodata, fata lui s-a luminat ca soarele, incat s-au spaimantat toti, iar el a soptit:

- Bine ati venit, luminatorii lumii, purtatorilor de Dumnezeu Apostoli!

Din nou i-a stralucit fata.

- Bucurati-va, mucenici ai Domnului, care ati binevoit a veni la un batran pacatos!

Atunci chipul lui a stralucit mai tare, incat toti s-au infricosat, iar el vorbea singur:

- Va multumesc cinstitorilor prooroci ca ati venit la un ticalos, care a putrezit in pacate!

In acea clipa si Atanasie cel mare, transfigurat, a vazut pe sfintii care sarutau pe

Cuvios unul cate unul.

Apoi, dupa cateva clipe, a fulgerat mult mai puternic fata Cuviosului Nifon si il auzeau soptind cu zambet pe buze:

- Bucurati-va in Domnul, ierarhii lui Hristos, cuviosilor si freptilor!

A tacut. Apoi indata, plin de o negraita bucurie, a zis cu putere:

- Bucura-te cea plina de dar, luminatoarea si sprijinitoarea mea! Bucura-te, Nascatoare de Dumnezeu! De-a pururi pomenesc binefacerea ta!

S-a linistit iarasi putin, si apoi a zis.

- Dumnezeiestii mei ocrotitori, va binecuvanteaza sufletul smeritului si pacatosului Nifon! Si a incetat a mai vorbit.

N-a trecut mult timp si o negraita mireasma s-a revarsat peste tot. Si deodata, fata lui a stralucit foarte tare, ca un fulger infricosat. De frica, toti au iesit afara. Ii cuprinsese spaima de acea dumnezeiasca stralucire. Impreuna cu mireasma, s-a auzit un glas preafrumos si plin de duh:

- Vino la Mine, suflete care ai purtat smerenia Mea! Eu sunt Hristosul tau, Care cu atata dor Il chemai: "O, Hristosul meu! O, Hristosul meu!" Vino, deci la Mine!

La auzirea stapanescului glas, toti s-au cutremurat de frica. Iar Cuviosul si-a intins mainile rostind aceste mari cuvinte:

- In mainile Tale, Stapane, imi dau duhul meu! Tu esti Hristosul meu, Fiul lui Dumnezeu Celui viu!... Si indata si-a dat duhul.

O, ce s-a intamplat atunci! Au inceput toti sa se tanguiasca cu amar de pierderea invatatorului si sa planga. Patriarhul, insa, i-a rugat, ca mai degraba, sa multumeasca si sa slaveasca pe Dumnezeu, Care i-a invrednicit sa aiba in orasul lor un asa de mare ales si sfant vas al sau.

Dupa ce a trecut tanguirea de la inceput, poporul, din evlavie, voia sa ia haina pe care o purtase Cuviosul. Insa marele Atanasie nu i-a lasat. Si dupa ce au facut slujba inmormantarii, l-au ingropat precum ii rugase, in marea biserica a Sfintilor Apostoli.

De atunci, aici se fac multe vindecari de boli cu harul lui Dumnezeu si cu rugaciunile Cuviosului. Nenumarate boli incurabile a vindecat Hristos, slavind pe robul sau, Nifon. Nu le-am scris pe toate, caci ar fi trebuit o carte uriasa. De altfel si povestirea sfanta si de suflet folositoare de pana acum a fost ca o mare intinsa pe care cu anevoie am plutit, din pricina neputintei. Insa, toate cate ar fi de folos cititorilor crestini, am socotit ca nu e bine sa le dau uitarii. Astfel, cu rugaciunea si povatuirea Cuviosului, am trecut marea cea mare, eu nemernicul Petru, monah si preot. Dar am suferit mult de la diavoli. De multe ori au navalit asupra-mi cu salbaticie si silnicie, pentru ca necontenit urasc pe robii lui Dumnezeu. Au ajuns pana sa spuna fatis, cand am terminat aceasta viata a Cuviosului:

- Ah, ce cui ne-a infipt in inima, ucenicul acelu incapatanat! Nu ne-a costat asa de mult relele pe care nu le-a facut acela cand traia, pe cat alcatuirea vietii lui. Fie! Ne va nimici cu totul! Sa ne aruncam dar, asupra vicleanului sau ucenic si sa stergem de pe pamant pomenirea lui!

Dar abia au luat aceasta hotarare si diavolul, care era gata sa ma omoare, a strigat plangere cu durere:

- Ah, de trei ori ticalosul Nifon, a venit si aici, sa ma ciomageasca cu rugaciunea lui! Dar si ceilalti, cum au auzit acestea, s-au facut nevazuti.

Adormirea Cuviosului Nifon a fost la 23 decembrie. Dumnezeu sa daruiasca mila Sa celui ce citeste sau transcrie aceasta carte si sa-i ierte pacatele in ziua Judecatii, cu harul si cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, prin Care si cu Care, se cuvine slava Tatalui, impreuna si Sfantului si de viata Facatorului Duh, acum si pururea si in vecii vecilor. A m i n!